Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Beuvius, Adam.; [Adam Beuvius] ; [oversat af P. B. Olsen].
Titel | Title:	Henriette eller Husarrovet : i Breve
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : C. G. Prost, 1781
Fysiske størrelse | Physical extent:	1 -3 i 1 bd. (484 s.) :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130022878299

Henriette,

eller

Husarrovet.

I Breve.

I tre Dele.

Kiøbenhavn, 1781.

Forlagt af C. G. Proft, Boghandler paa Børsen.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Henriette,

eller

Husarrovet.

I Deel.

1916 C 1

Handbuch

für

Artillerie

Leopold v. Volkmar
til Wilhelm v. Wiesenau.

Der er jeg nu igien, min kiereste Wilhelm! i den med Blod besienkte Egn, hvor jeg for 15 Aar siden, i hele 7 Aar næsten Dag og Nat tumlede om med Sablen i Haanden. — Dengang var jeg en ung, raa, og vild Kriger, der gierne huggede løs, gierne udøste fiendtligt Blod, og i det jeg huggede og sablede ned, tænkte kun saa løselig paa alle andre Ting. Nu erindrer jeg med meere Følelse af Menneskelighed alle de blodige Optrin, jeg har bivaanet i disse Egne. og — jeg gyser. Især trænger mig den bedrøvelige Erindring af et mig overmaade grueligt Optrin ind i Sielen. Et Optrin, hvorom jeg aldrig meddee-

lede Dig nogen fuldstændig Fortælling, da jeg aldrig gierne talte derom, ikke engang gierne tænkte derpaa. Dog det er forbi! Gud være lovet, forbi! lad os tale om det Nærværende.

Vor Marsch var god og magelig. Vel vilde vore unge Officierers Efterretninger derom ikke lyde saaledes; Men hvem der i syv Aar efter hinanden i Kulde og Hede har giort saadan en Marsch, som jeg og mine gamle Cammerater, kalder dette en Reyse til Fornøyelse, i et talrigt Selskab.

I Forgaars mod Aften er jeg med min Skvadron ankommet her til Byen. Regimentet ligger i Egnen heromkring. Hvorlænge? veed vi ikke. Folkene her imodtoge os med kiendelig Fornøyelse, og gave os gierne Herberge. I Særdeleshed min gamle ærværdige Vert, den Jisgraae Pastor i Byen, som min Vagtmester havde skaffet mig Qvarter hos. Gud være med Dem og os alle! raabte han imod mig i Huus-Døren, og rakte mig den høyre Haand, i det han med den venstre tog sin Hue af, og viste mig det ærværdigste graae Hoved. Jeg veed ikke, kiereste Wilhelm! hvorledes jeg blev, da jeg saae den Mand, som han der stod for mig. Hans til Deels skallede, og hvor der var

Haar,

Haar, iisgraa Hovet indprentede mig Ærefrygt, og hans smukke Ansigt med røde Kinder, hans store blaae Øyne, der endnu vare meget klare, Fortroelighed. En tyk hvid Halsklud holdt hans Hage i Veyret, og gav ham en høy Anseelse. Han havde en grøn Sloprok paa, der var ombundet med et Baand. Jeg følte i samme Øyeblik, at jeg bar Kierlighed og Høyagtelse for den gamle. Strax greb jeg hans mod mig udstrakte Haand, rystede den med fortroligt Eftertryk, og trykkede uden Omstændigheder, min Knebelsbart paa hans med stive graae Stubbe omgivne Læber.

God Aften! Kiære, ærværdige Gamle! Kand og vil De ikke herbergere mig, begge mine Karle, og vore Heste? maaskee allene til i Morgen, maaskee og noget længer. — Kom De, dyrebare Krigsmand, De er mig en Herrens Velsignede. Min Præste-Hytte er Deres, og alt, hvad den formaaer, staaer til Deres Tieneste.

Ved disse Ord førte han mig med et Haandtryk til Stuedøren, som en gammel Matrone aabnede. — See der, Morille! vores Giest! Jeg helste den kiære gamle, og blev paa det venligste velkommet. —

Men — nu et uformodentligt Syn. Hvor trengte det ind til Siælen! Den skiønneste elskværdigste Pige. — Kiereste Wilhelm! aldrig saae jeg nogen yndigere — helsede mig med det venligste Smil og med et dybt Knix. Hør kiere Wilhelm! jeg har seet saa mange smukke, yndige Fruentimmer, og havt Omgang med dem ꝛc. Men jeg veed ikke, hvorledes jeg blev til Mode, da jeg saae denne Pige. Jeg elskede, fra det Øieblik af, den for mig staaende Engel; men jeg elskede hende, som — jeg vilde elske en Engel. Jeg indlader mig ikke gierne i Beskrivelser, de lykkes mig aldrig efter Ønske, ere alle matte, halte alle. Tænk Dig alt, hvad der heder smukt, behageligt, elskværdigt, og heder det i høy Grad, og saa seer du Henriette. —

Ja, Morlille! sagde min gamle gode Vert, det er Aften. Herr Oberstwagtmesteren har giort en lang Marsch, gior Anstalt. Kom frem med det Beste af alt, hvad du har! og dek du, kiere Jettemoer! ikke sandt, Herr Oberstwagtmester, De tage til takke med hvad vi har, hvad Gud gav os. — Ja, kiere, gode Fader, med alt: jeg betaler og gierne Alting, og betaler vel. Den Gamle

gik,

gik, og Pigen tog Kurven og dekkede Bordet. Imedens hun giorde dette, gik Præsten ud, og forsørgede mine Folk og Heste.

Du kiender mig jo Wilhelm! er jeg ikke en dristig og uforsagt Karl? var jeg det ikke altid hos enhver og mod enhver? var Din kiere Husar nogensinde undseelig hos det smukke Kiøn. Men, Wilhelm, i Dag var jeg det, var det, som jeg troer, første Gang, og ærgrede mig over, at jeg var det. Kunde jeg vel andet end see paa Pigen? der stod jeg og gabede paa hende. Hun mærkede det, og rødmede. Gud! hvor trængte det mig igiennem min Husar-Siæl, da jeg saae hendes Kinder saa pludselig overtrukne som med Skarlagen Farve! jeg strøg min Knebelsbart fra begge Sider, vilde sige noget for at opmuntre hende, saae paa hende, og — vidste intet at sige.

Jeg stod just ved en Stoel og tænkte — intet, kunde alleene see. — Vil De ikke have den Naade, at sætte Dem ned? — Velklang i Tonen, en henrykkende Lespen i Talen, og den ganske elskværdige Anstand vækkede mig. Under min Pels paa den venstre Side, hvor det ellers altid stormede imod Fienden, ved andre Leiligheder klappede

sagte, følte jeg saa besynderlige Bevægelser. — Herr Pastoren vil vel snart komme ind igien — Herr Pastoren? søde Barn! ikke Deres Herr Fader? — Ikke min Fader, og dog tillige min Fader; i det ringeste elsker han mig, og jeg ham, saa — altsaa en Paarørende? allerede længe hos denne retskafne Gamle? — Fra min Barndom af. — De har vel altsaa hverken Fader eller Moder? Beste Barn! ach havde jeg saadan en Datter! jeg vilde tænke, at jeg var Guds kiereste og lykkeligste Barn.

Jeg var under denne Samtale kommet hende nærmere, og vilde just spørge meere, da den kiere Gamle traadte ind igien. — Alting er rigtigt, Herr Oberstvagtmester! Deres Folk spise, Hestene ere foerede, og nu giøre De sig og til Gode hos os. — Det vil jeg, retskafne Gamle! det vil jeg! imidlertid kom Maden. Vi satte os, og Henriette hos mig.

Den Gamle taler meget gierne, meget opvakt og underholdende. I den første Schlesiske Krig var han Feldt-Præst ved et Dragoner-Regiment; kiender altsaa Krigen nogenlunde, og taler gierne derom. Især er han uudtømmelig og al-

dele

deles ikke at tilfredsstille, naar man taler om Kongen, som han helst kalder Fader Friderik. Da skulde du see ham, kiereste Wilhelm! hans blaae Øien glindse, og hans Kinder blive rødere, hans aldeles patriotiske Hierte hviler paa hans Læber. Jeg gad have kiendt den Mand i hans Ungdom! var han blevet Husar. —— Dette Slags Krigs-Tieneste elsker han høyest —— maaskee var han da nu min General.

Jeg havde kun liden Lyst til Mad. Den hos mig siddende Pige sysselsatte mig ganske. Efter Maaltidet røgede vi saa ret fortroelig en Pibe ved Kamin-Ilden. Den lille Jette og den gode Gamle sadde hos os, og vi talede om forrige Krig. Du kiender den gamle Hubert. —— Et meere martialsk Ansigt, og skiønnere Knebelsbart er der ikke ved det ganske Regiment. Han traadde just, paa got Preussisk, ind i Stuen og rapporterte. Fruentimmeret blev forskrekket for dette gamle Tyrkegesigt. Den Gamle sprang op og gik ham nærmere. Han betragtede ham med Fornøyelse. Hvor staaer det? gode Ven! har han og faaet Mad og Drikke her i Byen? —— Ja jeg har; men = = nu, men? hvad mangler? Kiære! —— Ach! jeg har

ntet Tobak, og saa er jeg aldrig ret mæt. Strax sprang han hen til Bordet, trakte Skuffen ud, og tog en Pakke Tobak frem —— der, brave Husar, tag, røg, og vær glad. —— Gud skee Tak, Herre! nu er jeg fornøyet. Hubert gik. —— Hvad var det ikke for en Husar! Herr Oberstvagtmester! hvor er han ret født dertil! er den Karl saa brav som han seer ud? Jeg besvarede hans Spørsmaal. —— Nu saa har jeg bragt Guden Mars et Røgoffer. Jeg maatte fortælle ham alt, hvad jeg vidste om denne ærlige Karl, og i Morgen maae jeg tage ham i mit Qvarteer. Vi skildtes endelig sildig fra hinanden, og gik til Engs.

Endnu kan jeg altsaa ikke skrive Dig noget om Krigen. Fienden staaer endnu meget langt fra os, og er ikke engang ferdig endnu med sine Tilrustninger. Der tales og om Fred; men vi tro det ikke. Jeg vil her befinde mig ret vel, saalænge jeg skal blive her. Alle Folk i dette Huus staae mig an; men ingen meer end Henriette. Hvad skal jeg tænke om mig og Pigen? Wilhelm jeg elsker hende paa det ømmeste; men, ved alt, hvad helligt er, jeg var ikke i Stand til at røre hen-

de

de paa nogen ukydsk Maade. En anden Gang meer. Lev vel, kiereste Wilhelm! og svar snart

Din

oprigtige

Leopold v. Volkmar.

Henriette Gerstenfeld til Carl Werner.

I heele to Dage har jeg ikke seet Dig, kiere Barn! hvor var det Dig mueligt, saa længe at undlade at besøge Din Pige? Jeg har dog ikke fortørnet Dig? hvor skulde jeg vel kunne det? kiereste Carl! Dig, som jeg elsker høyere end mig selv. Men, hvorfor kom Du hverken i Gaar eller Forgaars? Er Indqvarteringen Aarsag deri, min Beste? virkelig er den det! men dog kunde Du vel have kommet, havde det end været et Øieblik, at jeg allene havde seet Dig. I Dag kommer du dog vist, Du finder mig under den store Lind, hvor jeg og i Gaar og Forgaars har ventet paa Dig.

Vi have og Logvartering, en Oberstvagtmester ved Husarerne. Ach, kiere Carl! hvad er denne Oberstvagtmester for en retskaffen Mand! aldeles ikke, som Husarerne ellers ere. Han er saa mild, saa god, saa kierlig mod enhver, og som en Fader imod sine Folk. Jeg tænkte, han kunde ikke hugge nogen ned, og dog har han giort det tilforn, og det gierne, ja vil igien gisre det. Min Fader agter ham meget høyt, og siger, han har den ædelste Karakter, som Officier og som Menneske. Jeg troer det, og det er og alt saa overeensstemmende hos ham. Han er stor af Person, og tillige lidet føer. Hans Ansigt er som et Blomster, og hans brune tykke, og temmelig lange Knebelsbart giver ham en krigerisk, dog slet ikke skrekkelig Anseelse. For Resten er han meget vel dannet, og har smukke brune Øyen, dog ikke saa skiønne brune som Dine, kiereste Unge! en stærk Sabel-Skramme tvers over Panden, og een fra det venstre Øye indtil Hagen skiemmer ham slet ikke. Gud! hvad er det dog for Folk, at de saaledes hugge los paa hinanden, jeg kunde ikke see derpaa. Bliv dog ingen Husar, kiere Carl! hverken skal Du blive hugget, eller selv hugge. Oberstvagtmesteren er meget rig. Hans Betientere sige det, og

han

han har herlige Sager og mange Penge hos sig. Hans Folk elske ham alle, som han var deres Fader. Især er her en gammel Husar hos os, som han, paa min Faders Bøn, har taget til sig i Qvarter, hvilken, om han havde ti Liv, villig opofrede dem alle ti for ham. Du skulde see ham, kiere Carl, min Fader siger, han seer ud som Guden Mars. Da jeg første gang saae ham, gruede jeg for ham; men nu kan jeg med Fornøyelse høre heele Timer paa ham. Han har nok af alle Preussiske Husarer den troehiertigste Siel. Min Fader kalder ham den brave gamle, og han er det og. Ach, Carl! hvad har den gode Karl for Skrammer, næsten overalt, her een, der een, paa kryds og paa tvers. Han har først tient under de Keiserlige, jeg troer under S . . . Regiment. Men da, sagde han, var jeg ingen Soldat. Jeg var Røver, og Mordbrænder. Brav var jeg altid, men allene til at giøre Bytte og plyndre. Vor Oberstwagtmester var endnu Lieutenant, da jeg i forrige Krig blev fanget af hans Folk. Jeg tog Tieneste, og under ham blev jeg først Soldat, saadan, som man bør være det, og som han lærer ved sit eget Exempel.

Oberst-

Oberstvagtmesteren = = = altid igien om Oberstvagtmesteren! ja see, kiere Carl! jeg kan ikke negte det for Dig, jeg er den Mand ret hiertelig god, og hvorfore skulde jeg vel ikke det? Min Fader siger det, min Moder siger det, alle sige vi det, han er elskværdig, og Du selv kiere Unge! skulde befinde ham saa. Dog behøver Du slet ikke at blive iversyg derover, at jeg er ham god, ret hiertelig god. Dig er jeg dog tusinde Gange mere god. Min Godhed for ham er af en saa besynderlig Art. Den har saa noget barnligt. Jeg elsker min gamle gode Pleie-Fader; saa omtrent elsker jeg og denne skieggede Helt, og naar jeg nøye overveier det, næsten endnu lidt meer. Jeg veed ikke, kiere Carl, hvad der trækker mig saaledes til denne Mand? ofte hopper mit Hierte ham imøde, og jeg kunde, uagtet hans store Knebelsbart, kysse ham, om det kun skikkede sig. Undertiden kalder han mig lille Datter, det hører jeg saa gierne. Ach kiere Carl; en saadan Fader! ja ham vilde jeg have! ikke fordi han er rig, er Adelsmand og en fornemme Officier; men fordi han er saa god, har saa meget faderligt ved sig. Han har ingen Gemalinde, ingen Børn. Ach! havde jeg, sagde han første Aften til mig,

saa-

saadan en Datter: saa vilde jeg tænke, jeg var Guds kiereste og lykkeligste Barn. Hvor gik mig de Ord til Hierte! og det Suk, kiere Carl! han sagde det med, forenede sig med et af mine, jeg ikke kunde undertrykke; men som han ikke mærkede. Jeg tænkte paa mine Forældre. Ach hvem maae de vel være eller have været? Et Spørsmaal, som vel aldrig, i det mindste aldrig i denne Verden, vil blive mig besvaret. Jeg arme Pige!

Der er nu et halvt Ark fuldt og endnu et Qvartblad dertil. Altsaa nok. Kom endelig i Aften! og sig mig ret følsomt, at jeg endnu er Din elskelige Pige. ——

Carl Werner til Henriette Gerstenfeld.

Ja vist, allerkiereste Jette! den fortredelige Indqvartering! den er allene Skyld i, at jeg ikke kand besøge Dig, ikke see, ikke omarme Dig. Den nederstyggelige Krig, og de fortredelige Soldater!

jeg

jeg vilde ønske, de stode alle for Wien, og paa hin Side Wien, og overalt, kun ikke her! i vort Amt have vi fem Officierer, en Mengde Ride- og Pakknegte og saa mange Heste, at vore egne neppe have Plads. Tvende af Officiererne ere ret vakre Mænd; men de tre øvrige vilde jeg ønske i Fiendens Land. Gud være de arme Folk naadig, hvor de kommer hen. Da ere J ret lykkelige i Præstegaarden med jeres Oberstwagtmester! han kan nu vel, som Du beskriver ham, være ret god: men hør Jette! tag Dig i agt! hører Du det Jette? Hvad Hagel er for Sæden, Soldaten er for os! veed Du vel? ofte sang Du det. Denne Knebelsbart har i forrige Krig anstillet mange Slags Ødelæggelser, forstyrret Stæder, opbrændt Byer, ødelagt Provindser, og med Storm og paa Vilkaar erobret mange tusinde Pige-Hierter, og nesten giort dem alle ulykkelige. Min Faders Systerdatter gik det saaledes. Der kom en Husar-Lieutenant til Amtet, og forførte Pigen, og - - derpaa gik han bort, og det arme Kreatur havde en bedrøvelig, og skrekkelig Skiebne! erindre Dig dette, kiere Jette! troe Du ikke Din Husar for vel. Under Pelsen stikker intet Got; og flyder der siden nogen Ulykke af,

maae

maae Fanden give sig af med de Karle, der ikke veed anden Maade at afgiøre Sagen paa, end med det frygtelige krumme Jern, v d den høyre Hofte. Hør Jette! Pige, bliver Du mig utroe: dersom Du giør det, Jette! Slapprement! hvad greb jeg da til! veed Du hvad? Husar vilde jeg blive; men ikke under Preuserne. Under de Keiserlige gik jeg, og saa søgte jeg mig Din Oberstwagtmester op, og —— huggede ham i Stykker. Dog det vil Du jo ikke, kiere Pige, og den gamle Knebelsbart vil vel heller ikke giøre Forsøg derpaa. Fy Jette! en Knebelsbart! kys ham dog ikke, eller jeg kysser Dig aldrig meer.

Jeg kan i Dag ikke besøge Dig. Min Fader kan ikke miste mig et Øieblik. I hvert Minut heder det tre, fire Gange: Carl! Carl! der er i mine Dage aldrig blevet raabt saa ofte paa mig. Vare dog de Djevle engang borte! Fred bliver der vel ikke; thi de ville ingen, og sige, at Kongen siger det samme; men min Fader siger, Kongen tænker ikke som en ung Husar- eller Dragon-Officier. Vor gamle Major sagde nyelig til de unge Kornetter: I Herrer veed endnu ikke, hvad Krig er, men I vil erfare det, og ønske Fred. De loe ham ud.

Lev

Lev vel, kiere Pige! og bliv mig for alting god og true, ellers, Jette! gior jeg hvad jeg sagde ovenfor.

Henriette Gerstenfeld til Carl Werner.

Du kan altsaa ikke komme, kiere Carl! det er bedrøveligt! paa en Maade maae jeg dog have Oprejsning. Kan jeg ikke tale med Dig, saa maae jeg skrive Dig til; og der har jeg nu et heelt Ark liggende for mig, det tænker jeg, med Guds Hielp, at skrive fuldt. Tak være min kiere Pleye-Fader, at han har lært mig at skrive!

Altsaa var Du skinsyg, kiere Barn! o! inteet, Du lille Nar! det maae Du ikke være; dog er det mig lidet kiert, da jeg deraf slutter, at jeg ikke er Dig ganske ligegyldig. Vær ubekymret, kiere Carl! den gamle brave Oberstwagtmester v. Volkmar skal ikke gisre Dig noget Indpas. Din Pige har kun et Hierte, og det et jo ganske Dit.

Hil-

Husar bliver Du altsaa ikke, og mindst en Keiserlig; og min kiere Oberstvagtmester, om det ellers ikke er besluttet over ham, bliver heel, skal, maae blive heel og levende! men jeg gad dog have seet Dig, da Du skrev det. Hvorledes mon Du vel har seet ud? saa martialsk, tænker jeg, som vor gamle Hubert. Men Du har dog ingen Knebelsbart. Nu, den vilde jeg have giort Dig af Sod, kiere Carl! og saa Din Slappersment dertil! Slappersment! jeg havde været Dødsens.

Endnu engang, altsaa, kiereste Carl! vær ubekymret. Jeg er evig Din. Men det maae Du dog nu tillade mig, at jeg har gode Tanker om Oberstvagtmesteren. Jeg kan ikke andet, kiere Barn! jeg maae, jeg maae. Kiendte Du ham kun, Du vilde da vist og være ham god. Han tænker sandelig ikke paa, at giøre mig utroe imod Dig, sandelig ikke kiere Carl! lille Datter! elskværdige, ustyldige Pige! beste lille Jette, saa kalder han mig immer fort, og jeg hører mig gierne saaledes kaldet af ham. Ach! sandelig, kiere Carl! han fortiener, at jeg er ham god. Sidst spilte jeg paa Klavesin. Han kom og satte sig tet ved mig. Jeg maatte synge, og han sang med. Han synger godt, en god Tenor. Vil Du og ikke

blive vred, om jeg tilstaaer Dig noget? Dog, jeg tor ikke skiule det for Dig. Han kyste mig. Ach! kiere Carl! jeg blev saa underlig derved. Jeg følte ikke, hvad jeg altid finder, naar Du kysser mig. Gierne ønskede jeg da altid, ganske at kunne kysse mig ind i Dig, og mit Hierte banker da saa lydeligt og heftigt imod Dit; men jeg følte dog saa noget, saa noget — ach! jeg kan ikke nevne det, ikke beskrive det. Ellers gyste det altid i mig for en Knebelsbart; men hans var mig slet ikke i Veien. Lad ham kun kysse mig, beste Carl! Du skal intet tabe derved, det er, som om jeg kyssede min Fader. Min kiere Pleiefader kysser mig jo og ofte, og Du har intet derimod.

I Gaar tidlig reed han til B . . . og kom først sildig tilbage om Aftenen. Tænk, kiere Carl! hvad han bragte med til mig! et heelt Stykke Silketøi, af nyeste Mode, et Par prægtige glimrende Brenringe, og Baand, saa meget og saa mange Slags. — Det saae jeg nu ikke ret gierne, kiere Carl! han skulde heller have ladet det være. Jeg har Klæder nok, og naar jeg kun staaer Dig an i dem jeg har, er jeg altid smukt pyntet, og ingen Baand synes jeg og bedre om, end dem, jeg faaer

af

af Dig. Men jeg kunde ikke afslaae ham det, umueligt kunde jeg det. Maaden, han gav mig det alt paa, gav Foræringen et ganske besynderligt Værd. Brug det, kiere Barn! sagde han, til min Amindelse, naar jeg er borte. Giv mig nu et Kys derfor, og, saa længe jeg er her, spil mig noget for paa Dit Klavesin derfor, eller pludre noget for mig.

Du? ja, Du, kiere Carl! jeg hører det saa gierne af ham, det Du, gaaer mig saa til Hiertet. Slut Dig ikke deraf til nogen straafværdig Fortroelighed. Han taler som Fader, og jeg hører det, som Datter. Men af de forærede Sager bruger jeg intet, forend Du har givet mig Tilladelse dertil, og vil Du ikke, jeg skal bruge det, forærer jeg Amtmandens lille Mine det.

Ach, kiereste Carl! hvad for en slem een, har ikke den gamle Hubert tilforn været! i forrige Krig har han iblandt andre hiulpet til at udplyndre den lille Bye en halv Miil herfra. Under Plyndringen kom Byen i Brand. Han gik ind i et brændende Huus, der mødte ham et ungt Fruentimmer med en Bylt. Han vilde tage det, men hun vilde ikke give ham det. Han gav hende

et Stød med Sabelheftet. Hun sank til Gulvet og han tog Bylten. Da han ret besaae den, var det et lille sovende Barn. Han kastede det ud paa Gaden. Det Umenneske, det afskyelige Umenneske! jeg har nu ingen meere Godhed for ham. Det arme lille Kryb, det er vist blevet fortraadt, eller forbrændt. Og den arme, arme, ulykkelige Moder. Nat var det endda til.

Hvor er det mueligt, kiere Carl! at Mennesker kunde være saa grusomme? Gud! hvad er Krigen for et skrekkeligt Onde. Gud være os naadig, og bevare os og alle gode Mennesker for den og dens Forskrekkelser.

I Dag tidlig havde vi, og i sær min Fader, et meget behageligt Syn. Oberstvagtmesterens heele Sqvadron marscherte op for Præstegaarden. Min Fader var ganske henrykt. Hvad for Karle! raabte han, hvad for Heste! sandt er det, kiere Carl! man kan ikke see noget fortrefligere. De ere alle ligesom udsøgte, og enhver seer, som min Fader siger, ud som bare Krig. Oberstvagtmesteren sagde, at endnu mange deriblandt vare fra forrige Krig, og at der overhovedet var ingen deriblandt, som han jo havde prøvet og holdt for

brav. Denne Mand behandler enhver af dem saa mildt, og dog staaer han i største Anseelse. Jeg troer ikke, der er nogen iblant dem, som jo frygter meere for ham, end for vor Herre Gud. Aldrig saae jeg saa mange Knebelsbarte samlede paa et Sted. Men ingen af dem alle har en større, og seer overhovedet frygteligere ud end Hubert. Havde han kun ikke giort den heslige Streg med det arme Barn! den Barbar.

I Dag for Maaltidet fortalte han mig: Oberstwagtmesteren kunde blive heel forfærdelig vred. Han havde engang ladet ham halvtredsenstyve Fugtel udtælle, der endnu smertede ham. Jeg tænkte, det ikke var mueligt, at een saa god, saa mild Mand kunde blive saa vred.

Er det da ikke mueligt, kiereste Carl! at Du kan komme i Dag? vil Du da lade mig forsmægte? vær en god Dreng, og kom.

Carl Werner til Henriette Gerstenfeld.

Det gaaer mig vel ligesaa nær, som Dig, at jeg ikke kan komme til Dig. Forend i Morgen Aften bliver der intet af; men saa kommer jeg og vist, om det end tordner og lyner. Vore Officierer spise da hos Herr v. Brombeer i H . . ., og vil vel ikke komme hiem forend sildig paa Natten. I Gaar havde jeg et skiønt Optrin med Kornetterne. De vilde hverve mig til Husar, og hvem veed, hvad for Pudser de havde giort os, om ikke den gamle Major ved Dragonerne, havde blandet sig i Spillet, og holdt dem tilbage. Var de dog kun først alle Fanden i Vold, eller stode midt i Bøhmen! Din og, Jette! jeg saae ham og heller marschere bort. Den Omgang, maae jeg sige Dig, staaer mig ikke an. Bære Godhed for ham, imodtage Foræringer af ham, synge med ham — det løber mig saa om i Hovedet, og er mig saa ufordøyeligt. Spøg du kun ikke saa, Pige! med den Husarbliven. Lader Du mig komme i Garnet; saa . . .

Alt-

Altsaa, som sagt, i Morgen mod Aften kommer jeg. Men under Linden behøver Du ikke at vente mig. Jeg kommer lige til eder; thi jeg har noget med Din Fader at bestille fra min, og jeg vil og see og lære at kiende Din kiere Oberstwagtmester. Sørg for, kiereste Pige, at man beholder mig hos jer til Aftensmaaltid; men dersom Du ikke vil smartre mig til Døde, saa hold denne Husar saa vidt fra Dig, som mueligt. Lad mig og see den brave Hubert. Det Tilfælde med Barnet maae Du tilgive ham, kiere lille Jette! sligt vil han vel nu, da han har faaet et Menneske-Hierte, aldrig giøre meer, og det maae og smerte ham indtil Sielen. Lev vel, kiere Jette! til i Morgenaften!

Leopold v. Volkmar
til Wilhelm v. Wiesenau.

Endnu bestandig i .... kiere Wilhelm! endnu bestandig hos den gamle gode Præst, og altsaa og endnu hos den kiere Pige. Ach! Beste! hvad

for en Pige er ikke Henriette! ſmuk, ſom en Engel, og ikke mindre klog. Jeg kiender hende nu ved den lange Omgang nøiere, og elſker og beundrer hende daglig meer. Hendes Opdragelſe har været fortrinlig god. Da den Gamle i alt, hvad hun kunde og maatte lære af ham, ſelv havde underviſet hende, tingede han hende i Penſion til B . . . . hos en nær Paarørende. Her var hun i tre Aar, og giorde ſig fuldkommen i alle Fruentimmer Videnſkaber. Hun ſpiller fortreflig paa Klaveſin og ſynger — ja Wilhelm! Du ſkulde høre hende ſynge — ſaa man maae henrykkes derved! desuden taler hun got Franſk, og har læſt meget, thi den Gamle kiøber hende alle ſmukke nye Skrivter.

Men hvem mon hun vel være? kiære Wilhelm! dette har jeg adſkillige Gange ſøgt at erfare, men den kiere Gamle vil ikke ud med Meeningen, og ligefrem tør og gider jeg ikke ſpørge, han ikke, og den kiere Pige endnu mindre. En Paarørende er hun ikke, det veed jeg, men det er og alt. Den gamle Hubert ſagde mig nyelig, han havde hørt i Byen, at den gamle Præſt havde fundet hende ſom et ganſke lidet Barn, og opdra-

get

get hende. Han vil nærmere erkyndige sig derom.

Men hvad tænker Du, kiereste Wilhelm, at jeg bestandig allene taler om Pigen? For Dig maae det nu vel ganske vist ikke være underholdende; men hav altid Taalmodighed med Din kiere Husar, han kan ikke skrive om andet, thi Henriette fylder hans ganske Hierte. Jeg veed desuden ingen Nyeheder at melde Dig. Vi ligge her stille, og om vi endskiønt ikke vide hvor længe, saa komme vi dog vel ikke saa hastig til at brekke op. Man taler endnu bestandig om Fred. Jeg har og tilforladelige Underretninger, at der bliver arbeidet derpaa, men mine Husarer troe ikke, at den vil komme i Rigtighed, maaskee fordi de ikke ønske det, og gaae endnu heller i Dag end i Morgen Fienden i Møde og hugge løs.

Om jeg ønsker det? Du kiender mig, min Beste! jeg har Kald til at være Soldat, og har Lyst til den Handtering, jeg driver. En Ødelegger er jeg vel ikke meer; men min Sabel kan jeg endnu bruge, og naar det skal saa være, skal jeg bruge den som en brav Husar; men Krigen er dog altid et skrekkeligt Onde, og enhver, der har et Menneske-Hierte, gruer derfor. Det lader sig

vel got gisre at læse og høre derom; men hvem der kiender og har seet den, forskrekkes derfor. Altsaa Krig? vel! jeg er tilstede med Arm og Sabel! Fred? destobedre! jeg stikker den gierne i Skeden og siger: Morder! hviil! og saaledes, troer jeg og, Fader Friderik tænker.

Tungt vil det blive mig at skilles herfra, tungt, for Henriettes Skyld. See der, atter igien om Pigen! lad det være got Broder, det er ikke anderledes, hun er mig for nærværende Tid alle Ting i alle. I Dag Morges havde jeg et rørende Optrin: En Husar havde pryglet sin Vert, fordi denne efter hans Meening var god Østerrigsk, og dsmde bedre om Keiseren, end han gierne vilde høre. Jeg tilsagde ham tyve Fugtel, og dem skulde han have i Forstuen i Præstegaarden. Gud! hvor bad den gamle Præst og Henriette, aldrig saae jeg nogen Pige bede saa bevægelig, og græde saa smt. Hvad skulde jeg vel gisre, Wilhelm? Karlen kunde ikke blive ustraffet, jeg eftergav ham de ti. Da han havde faaet fire, laae den blodhiertede Pige ned ved mine Fødder. Jeg raabte saa høit som jeg kunde, holdt! og saa fik han fire i Steden for tyve.

O!

O! kiere Wilhelm! hvad for en Belønning fik jeg for denne min Beredvillighed i at føie hende! hun kyssede mig paa Haanden, og rakte villig sin lille Mund frem, da jeg kyssede den.

Og nu kiere, beste Wilhelm! hvad tænker Du vel? jeg troer, denne kiere Pige elsker mig. Jeg har mange Beviser derpaa, og ethvert synes mig gyldigt. At jeg elsker hende, derpaa tvivler Du dog vel ikke? hvor kunde Du og det, da jeg sagde Dig det selv. Men dog maae jeg sige Dig, min Kierlighed er slet ikke af det Slags, som jeg ellers pleiede at elske Pigerne. Er jeg maaskee allerede for gammel til at være forrig Elsker? maaskee for kold? endnu ikke meget over de halvtredsenstyve, fuldkommen friisk, det kan ikke være. Dog jeg vil = = = til Generalen. Lev vel for i Dag. Mit Embede kalder mig. I Morgen meere.

* * * * * *
 * * *

Skudt forbi, kiere Wilhelm! langt forbi, en heel Haandbred paa venstre Side! i Gaar sagde jeg Dig; Henriette elskede mig, og talede om mange gyldige Beviser; men urigtigt! hun elsker;

men

men ikke mig. I Gaar Aftes saae jeg hendes Kiereste, et vakkert, fuldkomment, rødmuset, velvoxet og velskabt ungt Menneske. Han spiste med os, og var i Førstningen noget tilbageholdende, især imod mig, men hørte strax op at være det. Dette unge Menneske maae have havt en meget god Opdragelse. Han var overmaade artig, og talte som en Bog. Hans Fader er en Embedsmand i Nabolauget, der er meget rig, og min ærlige Verts beste Ven. Pigen forraadte sig først. Hendes Øien vare som to Brendeglasse heftede paa hendes Elskede. Lykke for dette unge Menneske, at han ikke blev sat i Brand. I de første ti Minuter vidste jeg den ganske Hemmelighed. Og nu, Din kiere Husar, hvorledes blev han til Mode derved? got, kiere Wilhelm! veed Du, hvad han tænkte? Et herligt og elskverdigt lille Par! tænkte han. Gud hielpe eder sammen, og velsigne eder, at I maae være frugtbare og formere eder, at flere saadanne kiere Skabninger maae komme i Verden, som I ere! —

Det tænkte jeg. Det er jo, synes mig, vel Beviis nok paa, at hverken Cupido eller hans Moder have Deel i min simple Kierlighed til den elskværs-

værdige Skabning. Men hvad er det da nu, der lenker mig saadan til den kiere Pige? trekker mit Hierte saaledes til den Engel, at det forekommer mig, som jeg i Fremtiden ikke kan leve uden hende? forklar det, Wilhelm for mig og mit Hierte.

Veed Du, hvad jeg nu just tænker paa? hør det; den unge Werner er riig, og min lille Afgud har intet. Hendes Pleie-Fader kan heller ikke give meget. At det elskende Pars Lykke ikke skal hindres, ikke opholdes ved noget, vil jeg udstyre Pigen. For at kunne gisre, og snart gisre dette, saa send mig en Vexel paa tusinde Ducater, som jeg kan trekke i B . . . . Jo før du sender den, jo kiere vil det være mig, thi jeg veed ikke, hvor længe vi endnu blive staaende her, og naar det først gaaer mod Fienden til, saa gisr en lumpen Kugle det klart, og Din Volkmar er ikke mere, og kan ikke meer gisre noget kiert Par lykkeligt. Altsaa skynd dig, min Beste.

I Morgen, eller og endnu i Aften vil jeg sige min Engel dette. Du sender Vexelen til Præsten Erasmus Ulrik i . . . og om jeg ikke skulde være her mere, eller slet ikke være mere i Verden, saa tilhsrer den Henriette. Tænk Dig, kiereste

reste Wilhelm, den Fornøyelse, jeg vil have, og misund mig. Kan jeg vel bedre anvende den Formue, hvormed Gud har velsignet mig? Glæder af det Slags kiøber man aldrig for dyrt. Jeg har hverken Kone eller Børn. Min Broder har langt mere, end han behøver, og er min Universal-Arving. Dine tolv Tusinde Rixdaler ere i Sikkerhed; altsaa er alting besørget.

* * * * * *
* * *

Ach, Beste! Alle mine Glæder ere forjagne for i Dag! jeg havde drømt mig saa lykkelig, og den hæslige Hubert vekkede mig, og stemmer min hele Siel til Kummer, til Taare. Hør vor Samtale: Hvad vil du, Hubert? — Jeg har nærmere underrettet mig, Herr Oberstwagtmester, om den kiere Pige her i Huset. — Nu, hvad har du erfaret? — det har sin Rigtighed. Præsten har fundet hende i sin Have. — Naar? Hubert — I forrige Krig. For atten Aar siden, just om Morgenen efter den Nat, da Byen N * *, en halv Miil herfra, brændte af. — Da N * * brændte af? O Hubert! hvilket Saar river du ikke op i mit Hierte! — Gud! — Herr Oberst-

wagt-

vagtmester! hvad feiler Dem? De græder? —— Jeg græder ikke, gamle Nar! Kiellinger græde. Jeg fælder ikkun to Taare, over et stort ubodeligt Tab. —— De? Tab? i N * *? Ach! jeg arme, ulykkelige Dievel! saa har jeg ogsaa hiulpet til at udvirke det. Herr Oberstvagtmester! her er mit gamle Hoved! her er min Sabel! vek med det, dersom jeg har giort Dem Skade. Jeg fortiener da ikke længer at leve, og tiene under Dem som Husar. — Karl, hvad vil du? Du har dog vel ikke suppet? — Det har jeg, Herre! men Hubert, veed De vel, bliver aldrig fuld. Taarene faldt Karlen ned af begge Øien, og skiulede sig i hans Knebelsbart. —— Nu græder du jo? sig mig, Karl, hvad gaaer der af dig? —— Jeg græder ikke Herre! Kiellinger græde. Jeg fælder kun to Taare over det store ubodelige Tab, jeg har hiulpet til at foraarsage Dem. —— Men Hubert, hvad vil du sige dermed? —— Jeg var tilstede, da N * * blev plyndret og opbrændt. Jeg stak selv Byen an. —— Du? —— Ja! jeg. —— Og du lever? fordomte Uhyre! —— Den Gang havde De endnu intet at sige over mig. Herr Oberstvagtmester. Mødte vi hinanden, slog jeg

Dem,

Dem, eller De mig Hovedet i tu, hvem af begge der var den ferdigste. Soldater-, Husarunigform bar jeg, men en Mordbrænder var jeg. At jeg er det, jeg er, takker jeg Gud og Dem for. Men endnu engang, her mit Hoved, der Deres Sabel! jeg vil gierne tage, hvad jeg har fortient. Og at De kand vide, hvor heilig jeg fortiener det; jeg tog en Moder, som jeg stødte ned, fit spæde Barn fra, i Haab om at giøre Bytte; og da jeg saae mig bedraget, slengte jeg det ud paa Gaden. Rimeligviis blev Moderen brændt og Barnet fortraadt; thi vi bleve forjagne af de preussiske Husarer, og den største Deel af os nedsablede. — O! Hubert, gaae fra mig! —

Forestil Dig, kiere Wilhelm, dette Optrin! neppe havde jeg sagt: Hubert, gaae fra mig; saa laae den gamle Karl ved mine Fødder, omfavnede mine Knæe, og kunde for Graad ikke tale. Jeg maatte løfte ham op. Jeg græd. Ja Wilhelm, Din Husar græd. Karlen ville endelig dø for mine Hænder. Jeg maatte bede ham, gaae ud af Stuen, thi Befalinger hørte han ikke efter. — Herr Oberstvagtmester! hvor kan Hubert i Fremtiden være fornøyet, da han har fortørnet Dem,

den

den beste af alle Mennesker? — Det har du ikke, Hubert! uden Forsæt fortørner man ikke. Har du nogen Kierlighed for mig, saa gaae fra mig. Der har du min Haand, jeg er ikke vred paa dig. Han greb min Haand, kyssede den, vædede den med sine Taare, og gik hulkende ud af Stuen.

Videre kan jeg ikke skrive, min Beste! min Siel er for meget bevæget, for heftig oprørt. I Morgen meer.

* * * * * *
* * *

Jeg har havt en rolig Nat, kiere Wilhelm! roligere, end jeg kunde formode. Hubert har og allerede været i min Stue. Han seer saa slukøret ud, som en Tyv, der er grebet. Men jeg har seet saa venlig paa ham, som jeg kunde. Min Kammertiener siger, han har sukket den heele Nat. Ach! Wilhelm! Hubert er en forskrekkelig Karl! jeg vil ikke mere kunne udstaae ham, og han var ellers min Yndling. Han har anstukket N * * og i N * * blev — hvor skrekkelig er mig den Erindring — i N * * blev min Louise brændt.

Du veed til Deels denne sørgelige, gruelige Historie. Beholder jeg Livet, skal jeg engang fortælle Dig den fuldstændig, og Du skal græde med mig.

Budet venter paa Brevet. Glem ikke at haste med Vexelen.

Carl Werner til Henriette Gerstenfeld.

Nu er jeg fornøiet, kiereste Jette! Du kand altid være Din Oberstvagtmester god. Jeg er ham og god af [illegible]ske Hierte. Vores Major er en retskaffen Mand, men i Verden, troer jeg, er kun een Volkmar. Faaer jeg engang i dette Liv Lyst til at være Husar, saa maa det være under ham. Vor Major har kiendt ham længe. Han har holdt sig meget brav i forrige Krig, og Kongen, der kiender ham nøie, agter ham meget høit. Elsk ham, Jette! han fortiener det.

Og den gamle Hubert! sandelig! det er en gammel brav Karl! den gamle Dreng leger med

Bor-

Børnene som et Barn, lader dem rykke sig i Knebelsbarten, og er dog, som Oberstvagtmesteren siger, en grum Løve imod Fienden.

Hør kiere Jette! kan det skee, er jeg i Morgen Aften igien hos Eder, og saa behøver Du ikke meer at være saa tilbageholdende imod Oberstvagtmesteren. Jeg bringer min Violin med, Du spiller paa Klavesin, og synger; Fader Ulrik synger med.

Lev altsaa vel, kiere Pige! til i Morgen Aften.

Henriette Gerstenfeld til Carl Werner.

Jeg kunde, kiere Carl! inderlig glæde mig over, at vores elskværdige Oberstvagtmester staaer Dig saa vel an; dersom der ikke hos os var foregaaet noget, hvorover jeg er ret hiertelig bedrøvet. Men spørg mig ikke, hvad det er? jeg veed det ikke. Aarsagen er mig ubekiendt, Følgerne alene seer jeg. Den retskafne Oberstvagtmester har siden i

Gaar været ret kiendelig nedslaget. Den gamle Hubert er ganske dybsindig, sukker ofte dybt; og vor Pige siger, hun har seet ham græde. Gode Gud! Carl! hvad mon der vel være foregaaet? jeg er saa bedrøvet, jeg maae græde. Min Fader er og ganske nedslaaet, og min Moder, hvis Yndling Oberstvagtmesteren er, som han aldrig kalder andet end kiere Moder, lader nu og da en Taare falde. Der har dog ingen Fremmed været i Huset, intet Brev er kommet. Jeg kan ikke begribe det. Spørge tør jeg ikke. Hubert giør ikke Regnskab for nogen. Jeg kunde forgaae af Sorg. Jeg vilde ikke gierne dræbe en Orm; men vidste jeg, hvem der har giort denne Retskafne Fortred, jeg kunde . . . ja, jeg kunde — kradse ham Øinene ud.

Jeg glæder mig, kiere Barn! at Du vil komme. Bring endelig Din Violin med. Jeg vil spille og synge, saa got og saa lystigt, jeg kan, om vi alene kunde faae den kiere Husar opmuntret igien. Maaskee, kiere Carl! lev vel!

Carl

Carl Werner til Henriette Gerstenfeld.

Nu ja! der har vi det Jette! jeg arme ulykkelige Dreng. Har jeg ikke tænkt det? det kommer af den Fiasen og Nebben. Du veed ikke, Jette! hvorover Oberstvagtmesteren er misfornøyet? kan Du ikke tælle til fem? jeg veed det vel. Han har mærket, at vi elske hinanden. Hvorfor skulde han og ikke det? kunde Du vel skiule det? og da han elsker Dig, og finder Hindring i Din Kierlighed til mig; kan han da vel andet end være misfornøiet? det vil blive got, Jette! seer Du, der er nu Følgen. Jeg arme Dreng, jeg vil vel lide meest derved! Henriette, eller Husarrovet. Vilde det ikke give en smuk nye Roman? men Fanden annamme mig, om jeg ikke slaaer en Streg over denne Regning, en blodrød, saa bred som en Husarsabel! hører Du Pige!

De fordømte Soldater! den fordømte Krig. Jeg vilde ønske, at Bayren laae oppe i Maanen! Kongen fører dem imod Fienden, og de bortrøve Piger! forbandet! skulde de vel det?

Jeg kommer ikke i Dag. Fanden troe Husarerne, og især den gamle Hubert, som man kan jage Børn i Seng med. See nu til, hvordan Du laver det, Jette! jeg holder mit Ord, saasandt jeg er en ærlig Karl.

Henriette Gerstenfeld til Carl Werner.

Som det brusende Vand, naar det har gjennembrudt Dæmningen. Hvad ere I Mandfolk dog for urolige Hoveder. Hvilken ond Aand har indblevet Dig denne fordømte Tanke om Oberstvagtmesteren? men hør Carl, hvorledes jeg vil beskiemme Dig, og skammer Du Dig ikke, saa fortiener Du ikke længer, at jeg elsker Dig. Vid altsaa, i Gaar Aftes har jeg med største Sindsfølelse grædt ved den Retskafnes Barm, som Din Mistanke har saa beskiemmet, har omarmet ham, kysset ham, og indviet hans Knebelsbart med mine Taare. Det samme har og min Fader giort, og min gamle Moder har kysset hans Hænder og væ-

det

det dem med sine Taare. Og hvorfor? hør det, og skam dig, Carl.

Dog endnu noget først. Du elsker mig, det veed jeg. Du vil og have mig til Kone. Men Du veed dog vel og, at Din Fader er gierrig, at han vil have en rig Kone til Dig, og at jeg er en arm, en blodarm Pige, og at min Herkomst og Fødsel er ubekiendt. Vil og Din Fader nogensinde tillade at Du gifter Dig med mig? — han vil det, Carl, men uden Oberstvagtmesteren vilde han det ikke. Hør nu hvad der gik for sig.

I Gaar Aftes kom Oberstvagtmesteren, ganske oprømt, saa mild som en Foraars Morgen, ind i vor Stue. Vi sadde alle tre ved Kaminen, og han satte sig hos os. Kom engang hid, kiere lille Jette! jeg vil sige Dig noget. Jeg gik til ham og han trykkede mig, imellem sine Arme, ned paa sit Skiød. —

Ikke sandt, kiere Barn! Carl Werner er Din Kiereste? jeg blussede overalt, og mit Ansigt begyndte at brænde, som Ilden i Kaminen. — Tal, min Beste! skam Dig ikke. Skal jeg svare for Dig, kiere Pige! spurgte min Fader? — Han er det, Herr Oberstvagtmester. Piger ville

gierne have Kieresser; men ville ikke gierne sige det. — Nu got lille Jette! jeg under Dig dette elskværdige unge Menneske. Jeg formoder, at Du ikke er rig, og den unge Werner skal have Formue. Jeg har hiertelig Godhed for Dig, kiere Barn! og ønsker Din Lykke. Jeg er rig og behøver ikke meget. Du vil giøre mig lykkelig, derved, at Du er det. At ingen Hindring skal staae eders Forening i Veien, saa forærer jeg Dig tusende Ducater og denne Ring, som Du skal give Din Brudgom. Min Ven i * * * vil sende Dig en Vexel paa disse Penge. Skulde jeg allerede være borte, kiere Fader! naar Brevet kommer, saa bræk De det, og træk Vexelen i B * * for min kiere Datter.

Du maae forestille Dig, Carl! hvorledes vi bleve til Møde ved dette ædelmodige uformodentlige Tilbud. Stumme vare vi, som Fiske. Jeg græd Kluk i Kluk. Det samme giorde min Moder. Min Fader holdt Volkmars Haand; men tale kunde han ikke. Endelig brød det ud. Min gamle Fader omarmede denne Engel i Husar-Pels, jeg giorde det, min Moder giorde det, og saa hengte vi ved Manden som tre Borrer.

Ach

Ach! Carl! aldrig, aldrig har jeg grædt med meere Følelse. Mine Arme vare saa fast sluttede om denne Retskafne og mine Læber saa tet trykkede til hans Skieg, at jeg ikke kunde komme løs igien. Endelig kom vi til os selv. Vi takkede, takkede, takkede, alle, alle, alle, overstrømmede Manden med vore Kysse, og græd Glædes Taare og Taknemmelighedes Taare paa hans Hænder.

Der har Du det. Ikke sandt kiere Carl! en smuk Regning? ikke sandt? Du trækker en Streg derover, en blodrød, saa bred som en Husar-Sabel?

Kom i Aften, mistænkelige Barn! og kys vor Engels Hænder, ligesom jeg, og vi alle har giort. Bring Violinen med. I Dag holde vi Trolovelse, og at Du kun veed det, jeg har tusinde Ducater, og en Ring til Dig, der, som min Fader siger, er fire hundrede Rixdaler værd. Veed Du vel og, at jeg foruden denne har endnu een meget kostbar Ring? min Fader har nylig viist mig den. Han sagde, den var min, men hvorledes jeg er kommet til den, sagde han mig ikke, og jeg kunde heller ikke spørge ham derom, da der just kom mig nogen i Veien; men med det første vil jeg giøre

det. Siig, Barn! glæder Du Dig ikke over i Aften! og over hele Fremtiden for os? nu vil Du dog aldrig igien handle saa strafværdigt, og tvivle om Oberstvagtmesterens Retskaffenhed.

Carl Werner til Henriette Gerstenfeld.

Hvad for en Aften, kiereste Jette! havde vi i Gaar! den skiønneste og herligste, jeg nogensinde har oplevet. Gud! hvad for en Mand er Oberstvagtmester v. Volkmar! nu vil jeg aldrig meere skielde paa Soldaterne, han alene er saa god, at tusinde, der ere mindre gode, kunne skiule sig bag ham, som bag et Skierm. Kiereste beste Jette, elsk denne Retskafne! vi kunne aldrig elske ham nok, den Engel, vor Fader! og nu? vi? Jette? lykkelig! — jeg er endnu ganske drukken af Glæde, kan endnu ikke saa ganske fatte mig. Ach! Pige! vi skulle besidde hinanden, være lykkelige ved os selv! — tusinde Ducater. — Men, Jette! Du troer dog vel aldrig, at Du nu formedelst disse tusinde Dukater er blevet mig kierere?

for-

forbandet være denne heslige Tanke! dersom Du tænker den, dersom jeg tænker den! kunde jeg uden disse Penge erholde Dig af min Fader; saa var det mig langt kierere, at den kiere Husar beholdt dem. Blot i den Henseende ere Ducaterne mig behagelige. Dog, hvad siger jeg Dig det, Pige? Du kiender jo Din Werner, og bedømmer ham efter de Prøver, han har givet Dig paa sin Redelighed. — Nu er Du evig min! endnu for Høsten min Kone! vi drage til S * * * hvor jeg forvalter Godset, indtil vi kunne forpagte, eller kiøbe et større. Glæd Dig, beste Pige! over Fremtiden, den skinner os saa skiøn imøde. Lev vel til i Morgen.

Leopold v. Volkmar
til Wilhelm v. Wiesenau.

Hav Tak, redelige Ven! for det Brev, Du i Dag har sendt mig. Du har nu vel og faaet det, jeg sidst skrev til Dig. Tal dog ikke til mig om Regninger, kiere Wilhelm! jeg vil ingen have af

Dig.

Dig. En Mand, en redelig Mand, som Du er, har for længe siden aflagt Regnskab. Gisr ved mine Indkomster, hvad Du vil, alene forgiæt mig ikke mine Fattige, og overhovedet ingen Fattig. Disse Folk ere vore Kostgiengere, og de har og Deel i det, Gud giver os. Du kan give Din Søn halvtredsenstyve Rixdalers Tillæg, og tage disse af de W - - ske Skovindkomster. Gisr mig ingen Indvending, jeg vil saa have det. Giv og den forrige Præstes Enke maanedlig to Rixdalers Tillæg, og understst hendes Søn i Halle. Lad ikke den gamle Heins arbeide meere, og gisr ham Livet saa mageligt, som han selv vil. I Besynderlighed og fornemmelig sørg for den gamle graa Gråber. Jeg har ham at takke for mit Liv. Uden ham havde jeg ved Freyberg blevet liggende, og der forraadnet. Hils mig den kiere Gamle, og sig ham, at jeg elsker ham. Du maae endelig, min kiere! haste med at oversende den Vexel, jeg i mit seneste bad Dig om.

Vi kantonere her endnu. Vore Forretninger ere overmaade besværlige. Vi maae manøvrere een Dag efter den anden. Folkene ligge i Qvarterene saa tykt paa hinanden, at den Ube-

qvem-

qvemmelighed er stor, som flyder deraf. Kongen er munter, og rider som et ungt Menneske. Han besøger os ofte, og da vi ikke veed, naar han kommer, maae vi altid være i Beredskab. Nylig kom han trende Dage efter hinanden.

Det er nu ret saadan Glæde og Siælsføde for min gamle ærlige Vert. Han er ganske uden for sig selv, saa ofte han seer Kongen. Nylig har jeg havt ham med ved Mansvren. Han reed min frommeste Hest, og Hubert, hans Yndling, maatte bestandig blive hos ham. Den gamle Mand giorde den ganske Mansvre med, som Hans Hest got forstod, og reed som den beste Husar. Han har jo været Feldtpræst ved Dragonerne. Alle mine Husarer elske ham. Skulde Du vel troe, at nylig disse raa, skieggede Drenge, i en af hans Prædikener, hvori han især tiltalede dem, den eene med den anden strøg med Bagen af Haanden over Øinene? nu i Action med Karlene, tænkde jeg, og jeg hugger da et heelt Regiment ned.

Da vi kom hiem fra Kirken, traadde Hubert ind i Stuen, greb Præstens Haand, og kyssede den. Taare glindsede i hans Øien. Tak! Tak!

kiere

kiere Herr Pastor for den skisnne Præken! herefter vil jeg altid være from, og ofte bede. paa det, om nogensinde en brav Ungar skulde adsplitte mig dette gamle graa Futteral, jeg da kan dse salig. Pardon tager jeg vist ikke imod. Jeg vil ikke i mit syv og tredsenstyvende Aar endnu engang lade mig tage til Fange.

Det var mig rørende, dette Optrin, meget rørende, kiere Wilhelm! At see en gammel brav Karl — og det er vist Hubert! — ved saadan Leilighed at græde, er vist smittende. Jeg følde det.

Jeg vil gierne have fromme Soldater. Af sov Aars Erfaring ved jeg det, at de ere altid de beste, har det sattesie Mod, frygte lidet for Døden, og attaqvere med Tillid. Naar Omstændighederne ikke giøre det umueligt, vinde de næsten altid. Den Officier, der er saa lykkelig, at have dem, kan ved dem, naar han selv er brav, svinge sig i Veiret. Man skulde billig see mere derpaa, Følgen vilde bevise Fordelen.

Da jeg endnu var Kornet, giorde jeg min første Udflugt i Sachsen, med en Commando af siorten Mand. Vi formodede der, hvor vi vare, ingen

ingen Fiende, og forend vi tænkde det, stødte vi imod et fiendtlig Partie af tredive Husarer. Vi saae, de vare os overlegne, og studsede. En gammel forsøgt Vagtmester, der den Gang bedre end jeg forstod Haandværket, og førde os an, sagde: her er ingen Udvei, Herr Kornet! vi maae attaqvere! bravo! svarede jeg. Han giorde sin Disposition, trykkede Huen ned i Øinene, gav Hesten af Sporene og raabte: Gud med! alle mine Husarer raabte, som med een Mund, Gud med! vi attaqverte fyrigt, sablede syv ned, drev Partiet paa Flugt, og toge ti til Fanger. Da vi nu vare færdige, raabte den gamle Vagtmester, som Blodet løb ud over Pelsen af et dybt Sabelsaar: det var med Gud, Herr Kornet! erindrer jer det Karle! tag Gud med i alle jeres Forretninger, og de ville altid lykkes jer. Jeg lagde og Mærke dertil, kiere Wilhelm! og har sandelig befundet det got. Saa ofte det kom til at hugge løs, raabte jeg altid: Gud med! og jeg har altid vundet, har aldrig taget Flugten. Med Hubert har jeg igien forligt mig. Meget har det kostet mig, at berolige ham. Han var saa nedslaaet, som vi havde tabt en Bataille.

Ach!

* * * * * *
* * *

Ach! min Beste! hvad for en herlig salig Aften havde jeg den Dag, jeg skrev Dig mit sidste Brev til! jeg havde ikke ombyttet den mod hele Beiren, som vi nu skal fegte om. Du kan let tænke, der taltes om Udstyret. Hvad skal jeg sige Dig om det, der gik for sig, da jeg giorde, og havde giort mit Tilbud? hvor gierne jeg og vilde sige Dig alt, saa kan jeg dog ikke. Jeg er belønnet, o! Wilhelm! jeg er belønnet, ganske overflødig belønnet. Jeg troer, man saaledes hev paa Jorden har Forsmag paa Himmelen. Enhver betragter mig her som et Væsen af et høiere Slags. Det er ingen Ære for Menneskeligheden, mit Kiere! at ædle Handlinger ere saa sieldne, at, naar engang een skeer, man da holder den, der udøver den, for meer end Menneske, for en høiere Skabning.

Det unge elskende Par er som i Himmelen. Henriette ligger som et ungt Lam i mit Skiød, og kysser mig Tak. Carl Werner kysser mine Hænder, Fader Ulrik kalder mig en Guds Engel, og hans gamle Matrone karesserer mig, som

som hun var forelsket i mig. Misunder Du mig ikke, Wilhelm?

* * * * * *
* * *

Nu har jeg alt, alt, hvad der angaaer Henriette! i Dag har den Gamle fortalt mig alting. Om Morgenen efter den Nat, da Hubert var Mordbrænder, gik den gode Præst i sin Have, der ligger bag ved Præstegaarden. Han hørde langt borte en ynkelig Klynken, og gik derhen imod. Hvor blev hans gode Hierte rørt, da han fandt et lidet indsvøbt Barn! strax tog han det paa sine Arme, løb med det til Huset, og lagde det ned for sin Kone. — Der, Morlille! beskierer den kiere Gud dig en Lille! tag det, og opdrag det til dens Ære, som skabde det, og agtede os værdige til at give os det! den gode Kone forskrekkedes over denne Gave: dog var hun villig til at modtage det. Begge havde ikke kunnet handle faderligere imod den kiere Pige, om hun og virkelig havde været deres kiødelige Datter. Barnet havde alle Kiendetegn paa et nyfødt Barn. Præsten formodede, at det endnu ikke var døbt, og døbde det. Han gav det sin Kones Navn, Henriette, og da han hav-

de fundet det paa en Plæt i Haven, hvor der havde staaet Byg (Gerste) kaldte han det Gerstenfeld. En Nabve sagde: han havde tilig om Morgenen seet en Marketenterinde komme ud af Haven, som uden Tvivl maatte have henlagt Barnet.

Det er det alt, min Beste! den arme kiere Pige! dog der skal intet fragaae hende, hun er fra nu af min Datter, og jeg skal sørge faderlig for hende, om jeg bliver i Live, og hvis ikke, saa er hun Dig hermed, min beste Ven, paa det indstændigste anbefalet. Jeg vil nu ikke skrive Dig til, førend jeg har faaet Dit Svar, og Vexelen. Lev altsaa vel saa længe, kiereste Wilhelm. Hils alle mine Venner og Veninder, ogsaa mine tilbageblevne Domestiker og mine gode Bønder. Endnu engang, lev vel!

Hen-

Henriette Gerstenfeld til Carl Werner.

Jeg er bedrøvet, ret bedrøvet, min kiere Carl! i Dag tidlig bekom min kiere Oberstvagtmester Ordre at komme til B . . . til Generalen. Der er det nu saa stille, og eensomt, og øde i vort Huus, som paa Kirkegaarden. Kiere Gud! hvor vil jeg arme Pige græmme mig, naar min elskværdige Husar bestandig skal være fra os! Ach! kiere Carl! han gaaer derhen, hen til den blodige Mark, imod den forbittrede Fiende, hvor der skydes saa forskrekkeligt, hugges saa frygteligt. Om han omkom, ach! om han omkom! store Gud! jeg døde da vist af Grænmelse. Ach! kiere Carl! vi ville dog ret flittig bede for ham, ret heftig og fyrig, ogsaa Fader og Moder Ulrik, vi fire gode Siele, at dog den Almægtige tager ham i sin Beskyttelse, bevarer ham og holder ham ved Live.

Kunde Du dog komme herover til mig! jeg er ganske nedslaaet, og kunde græde i eet fort. Først i Morgen Aften, siger Hubert, kommer

min elskte Husar igien. Det er længe, meget længe! nylig kom der et Brev til ham fra Posten. Det kommer, Hubert kiender Udskrivten, fra hans Godser, fra hans Ven, en vis Herre af Wiesenau. Det skal, som Hubert siger, ret være en vakker Mand, næsten, men dog ikke ganske saa god, som den kiere Volkmar.

I Dag har Hubert og fortalt mig, hvorover Oberstwagtmesteren nylig har været saa nedslaaet. Tænk engang, det var over Byens N** Afbrændelse i forrige Krig. Det er dog nu længe siden, hvorfor mon han vel tager sig det saa nær? Hubert siger vel, han har mistet der en stor Skat. Men hvad det har været, veed han ikke. Volkmar er rig og slet ikke gierrig, det veed vel ingen bedre end Du og jeg. Penge og Gods kan det vel ikke være. Hubert var ved Fortællingen overordentlig rørt. Han maa vel og, thi har han ikke hiulpet til at anstikke Byen? Ach! siger han: kunde jeg giøre denne skammelige Gierning til ugiort, jeg gav min Knebelsbart, mit Hoved derfor! ved disse Ord vendte han sig om, og det kom mig for, som han med Bagen af Haanden strøg sig over Øinene. Hvor vilde jeg

ikke

ikke være den Karl god, havde han ikke giort dette, og ikke behandlet det arme Barn saa barbariſk!

Kommer Du? kiere Carl! ja! jeg venter Dig.

Carl Werner til Henriette Gerstenfeld.

Arme kiere Jette! det græmmer mig, at Du er saa bedrøvet, og endnu meer, at jeg ikke kan komme til Dig. Det er umueligt. Min Fader ligger til Sengs af Forkiølelſe. Alting ligger paa mig. Maaſkee i Morgen. Græm dig ikke, kiere Pige! Oberſtwagtmeſteren kommer jo igien, og i Dag ſagde vore Officierer, at det nu dog vel vilde blive Fred; da Keiſeren vilde beqvemme ſig til at give Beiren tilbage. Det ulykkelige Beiren! var det ikke bedre, det laae der, hvor Hottentotterne boe? hvorfor ſkal det og, os til Fortred, juſt ligge der, hvor det ligger? jeg har ikke Tid at ſkrive mere. Lev vel kiere Jette!

Leopold v. Volkmar
til Wilhelm v. Wiesenau.

Jeg traf Dit kiere Brev, da jeg kom tilbage fra B * * *, hvor jeg efter Generalens Ordre havde maattet lade mig see. Endnu intet om at bræke op; men og intet vist om Freden. Lad ske, kiere Wilhelm! hvad der skee vil, jeg er bered til alt, hvad Kongen vil. Jeg takker Dig hiertelig for Din Iver i at tiene mig. Værelen er afleveret. Just var det elskende Par samlet. Ach! Wilhelm! jeg vil, jeg kan ikke beskrive det. Henriette er en virkelig Engel i Pige-Skikkelse, og den unge Werner er et elskværdigt ungt Menneske. Aldrig har det mere fornøiet mig, at jeg er rig, end nu.

Ach Ven! beste Ven! hvad fordrer Du af mig, Du vil høre Historien, den bedrøvelige Historie, den forskrækkelige Historie om Louise! vil jeg og kunne udføre den. Jeg kan ikke afslaae Dig det; men det vil blive mig surt. Dog vel an! lad Saaret endnu engang blode; thi oprevet, ganske oprevet vil det vist blive. Du skal de

ikke

ikke have forlangt det af mig, dyrebare Wilhelm! Dog da Du har giort det; saa hør:

Efterat vi i Aaret 1750 havde tumlet os trette, og Vinterens Strenghed satte Grændser for os; gik Hæren i Vinterqvarteer. Min Ritmester, thi den gang var jeg endnu Premierlieutenant, laae af sine Saar i Breslau, og altsaa kommanderte jeg Sqvadronen. Jeg fik min Anvisning til ***, og indqvarterede mig paa Amtet. Her traf jeg en gammel Amtmand og hans eneste Datter. Ach! Wilhelm! hvad for en Pige! næsten ligesom Henriette, kun noget mindre og en Smule førere, ellers elskværdig, ligesom hun. Jeg var den gang en vældig Jæger, som Nimrod. Det var ganske naturligt at Pigen behagede mig. I Begyndelsen holdt jeg hende for et got Husarbytte; men jeg fandt snart, at jeg deri havde bedraget mig. Louise var dydig. Jeg begyndte ret for Alvor at elske hende, og min Tilbøielighed blev snart saa heftig, at jeg umuelig kunde imodstaae den. Jeg havde den gang endnu Grundsætninger, som jeg nu skammer mig ved, og som enhver Kavalier skulde skamme sig ved. Alle de Midler, som kun Vellystige kunne optænke, anvendte jeg paa

at føre Louiſe i Garnet; men ikke eet af dem alle vilde lykkes mig. Tak derfor! kiere Gud!

Alligevel kunde jeg ganſke tydelig merke, at jeg ikke var hende ligegyldig, og jeg blev ſnart forvisſet om, at hun elſkede mig. Hvad ſkulde jeg nu giøre? min Siel var ſaaledes lenket til Pigens Siel, at jeg, for at faae hende, vilde have givet, hvad det ſkulde være. Jeg tilbød hende Ægteſkab. Jeg ſaae hendes Øien tindre af Glæde; men hun viſte mig til hendes Fader. Jeg giorde det, og talde med den Gamle derom. Han havde erfaret mine huuslige Omſtændigheder af mine Folk, og afſlog mig det ikke; men han trængde paa Vielſen. Der var jeg nu igien i Betryk. Jeg turde ikke uden Kongens Tilladelſe giftе mig. Og hvor kunde eller turde jeg da komme med ſaadanne Smaating til denne Herre, der neppe beholdt Tid tilovers, til at tænke paa ſig ſelv? Min fyrige Kierlighed fandt Middel. Jeg bragde Felt-Præſten, af et i Nabolauget ſtaaende Regiment, paa min Side, ſom viede os hemmelig, i Overværelſe af min Louiſes Fader. Jeg lovede offentlig at bekiendtgiøre mit Giftermaal, ſaa ſnart Omſtændighederne vilde tillade det, og jeg lovede det med den Bevidſthed

i mit

i mit Hierte, og med det oprigtige Forsæt, vist at opfylde det. Saa længe skulde min Louise blive hos sin Fader.

Nu var alting got. Vores Kierlighed indbyrdes var den oprigtigste og ømmeste, og jeg haabede en glad Fremtid ved Besiddelsen af een saa elskværdig Kone, som med den yndigste Skabning forenede det ønskværdigste Hierte og en ugemeen Forstand.

Ach! hvor lykkelig skulde Din Volkmar været, kiereste Wilhelm! dersom mit søde Haab var blevet opfyldt! men det gik mig som den drømmende, der i Drømme faaer store Skatte i Besiddelse, foresætter sig at anvende dem til store Foretagender, og saa vaagner og har intet.

Vinteren, den skiønneste i mit Liv, gled nu hen i den saligste Forbindelse med den elskværdige. Der var ingen Fred bragt i Rigtighed, og Mars raabde paa nye til Kamp. Ach! Wilhelm! jeg var en brav Soldat, Du veed det, jeg er det endnu, og vil og blive det; men den Gang var Krigen mig afskyelig. Men jeg kunde ikke med Ære komme ud af Spillet. Jeg vil ikke underholde Dig med smyttige Vidtløftigheder, endnu mindre med min

trøstelose Louises Jamren og Klagen, jeg vilde kun derved bringes i Ulave til at fare videre.

Ved Enden af Marts i Aaret 1759, fik jeg Ordre at brække op. Intet om Afskeden, kiere Wilhelm! slet intet! det er for smerteligt for mig at tænke derpaa, og umueligt er det mig at skrive derom. Vort Regiment stødte til det Armeekorps, som marscherede til Sachsen. Krigs-Operationerne toge deres Begyndelse med saadan Fyrighed, at det syntes, som ganske friske Kiempere traadde ud til Strid. Troppernes Forbittrelse imod hinanden havde tiltaget. De brændte af Begierlighed til Mord. Min Sqvadron, thi min Rittmester laae endnu i Breslau, var rekryttert med de beste Folk, og da jeg havde anvendt meget derpaa, var den den skiønneste ved Regimentet, og en af de fortreffeligste ved Armeen.

Jeg havde nu og da blodige Optrin, og blev tvende Gange, ved to forskiellige Tilfælde, dog ikke farlig, saaret. Dette Felttog var overordentlig besværligt. Vi giorde Marscher, og foretoge Ting, hvorover vi selv forundrede os, naar de vare fuldførte. Mod og Behiertighed hos Troppерne voxde til det utrolige. Den største

Over-

Overlegenhed af Fienderne kom slet ikke meer i Betragtning. Overalt, hvor de lode sig see, bleve de angrebne, og næsten ved hvert Angreb overvundne. Dette var endnu en herlig Følge af den store og ærefulde Bataille, som Kongens Vagtparade vandt ved Lissa over en Armee, der var fire Gange saa stærk.

* * * * * *
* * *

Nu fik jeg den behageligste Efterretning hvormed jeg i mit Liv er blevet glædet. Min ømtfølende Louise meldte mig, at hun var frugtsommelig. Den er ubeskrivelig den Fornøielse, kiere Wilhelm! som mit Hierte følede over dette glade Budskab. Hvor gierne havde jeg besøgt den Elskværdige! redet Dag og Nat! og jaget tyve Heste ihiel! men det var umueligt. Vore faa Tropper, imod den uhyre Mængde, vi havde at bestille med, vare bestandigen saa beskieftigede, og enhver brav Soldat, der meende det tro og redeligen med sin Konge, fandt saa meget at gisre, at det ikke var at tænke paa at komme bort. Jeg glædede mig imidlertid over det næste Vinterqvarteer, da jeg haabede at opnaae mit Ønske.

Kam-

Kampagnen kom lidt efter lidt til Ende. Mennesker og Fæ længdes inderlig efter Ro og Beherqvægelse, da begge af de uophørlige Marscher næsten ganske vare forkommede. Imidlertid skulde jeg ende den tiligere end de øvrige, og det paa en mig høist ubehagelig Maade. Det var ved vor Armee næsten blevet en Vane, at fordre vigtige Foretagender af smaa Partier. Spørsmaalet: hvor stærk er Fienden? kom sielden for, i det ringeste befinder jeg mig ikke, at have hørt det af nogen blandt mine Husarer. Naar jeg anførde dem, var det dem nok, at følge mig, og deres Fortrolighed til mig, og min til deres Kiekhed, var saa stor, at intet syntes os for vanskeligt. Jeg var nu Ritmester; Sqvadronen var altsaa min, og mine Folk vare udvalgte. Vore Sabler vare blevne saa frygtelige for Fienden, at Skrækken, der gik for os, hialp os at vinde.

* * * * * * * *

Jeg havde med mine Folk lykkelig fuldført en mig betroet Kommission. Dagen var for Fienden og for os meget blodig. Vi vendte tilbage med Seier, Ære, Bytte og Krigsfanger, og tro-

ede

ede for den Dag ikke at have mere at giøre, da vi ganske uformodentlig saae os angrebne af et meget overlegent fiendtligt Husar-Parti ud af en Buſk. Jeg havde i den Dags Fegtning miſtet adſkillige af mine braveſte Folk. Mange af dem vare saarede, og jeg ſelv var iblandt de ſidſte. Den Forfatning hvori jeg saae mig, var ufordeelagtig, og blev det endnv meer derved, at de medbragte Fanger vare mig til ſtor Beſvær. Jeg fattede den Slutning, at lade dem nedſable, men beholdt ikke Tid dertil. Fienden ſtyrtede ind paa os, ſom en af Stormen frempidſket Hagel.

I ſmaa Krige har jeg aldrig ſeet blodigere og mere haardnakken Fegtning; men og aldrig tydeligere ſeet, hvad Mod og Uforſagthed formaaer. Vi udrettede her noget, vi ikke havde troet os ſelv til. En Keiſerlig Husar hug mig Huen af Hovedet, og jeg ſplittede ham i ſamme Øieblik Hierne-Skallen; men i det jeg giorde det, fik jeg og det Hug, hvoraf Erindringen saa tydelig er tegnet mig paa Panden. En af mine Folk ſtyrtede den, der gav mig det, til Jorden, og mig ſtyrtede et Piſtolſkud igiennem Bryſtet ned af Heſten.

Jeg

Jeg var nu ikke længer sienspnligt Vidne til, hvad der gik for sig. Jeg laae indtaaget i Dødens Skygger. Først siden efter erfarede jeg, hvad der videre var foregaaet. Neppe havde mine Husarer seet mig falde, førend deres beviste Løvemod blev forvandlet til Raserie. Ingen havde i Sinde at overleve deres Ritmester. Alle havde besluttet at dø som hans Hevnere. Den overlegne Fiende var ikke i Stand til at udholde disse ophidsede Tigeres rasende Mod. Han vigede og trakte sig fegtende tilbage. Mine Folk kunde ikke forfølge ham med Eftertryk; deres Heste, som den Dag allerede havde giort saa meget, vare ganske udmattede. Næsten ingen iblandt dem var uden Saar, og deres Antal var meget merkelig formindsket.

Her blev min skiønne Sqvadron heslig forhugget. Vel havde jeg seiret, men denne Seier havde jeg betalt saa dyrt, at det smerter mig endnu, da jeg skriver dette. Jeg mistede der Folk, som vare de braveste af deres Slags, og enhver iblandt dem tilhørde mig med Liv og Siel. Saa mange Døde jeg havde, saa mange Venner havde jeg mistet. Gud forskylde dem det, de brave Karle! i hin Verden og i sin Himmel, hvad de have giort

giort til mit Beste. Aldrig har nogen fort Sabel, der har overgaaet disse.

Den gamle Historie giør stort Væsen af de Tilfælde, da nu og da en Haandfuld tappere Græker slog hele Hære af Fiender vaa Flugt. Hvor mange saadanne Tilfælde forestiller ikke den syvaarige Krig os i det klareste Lys! hvor mange har jeg ikke selv bivaanet! dette sidste var af det Slags. Jeg vil ikke forringe disse ædle Grækers Tapperhed, og deres Heltegierninger, men os skal de sandelig dog heller ikke fordunkle. De havde dog for største Delen med forkiælede Fiender at giøre, som mangelede Mod, Resolution, og ofte endog Krigsdisciplin. Den uhyre Mængde udretter intet, og naar den kommer i Uorden, synes det, at der kun derfor havde været saa mange, at desto flere kunde nedsables. Saaledes var det vel nu ikke beskaffet med os. Hvem der beskylder de østerrigske Folk for Forkiælelse, for Mangel paa Mod, Resolution, og Krigsdisciplin, kiender dem ikke, eller bagtaler dem. Jeg, kiere Wilhelm! jeg kiender dem. De have ofte holdet mig saa varm, at jeg har svedet Blod. Vel har jeg ærlig giengieldet dem det, og de har smertelig fundet min Sabel! men ofte

betal-

betalede de mig med rige Renter det Forskud, jeg havde giort dem. Her var ikke Græke imod den qvindagtige Perser, imod den modlose Meder. Her fegtede Græke imod Græke, og dog var ved Slutningen Fordelen paa vor Side. Hvad de ville udrette i denne Krig, vil Erfaring lære. Imidlertid have vore Folk faaet ypperligt Mod. Vort Regiment, og saaledes ere de alle, befinder sig i saadan Tilstand, der neppe kan være fortreffeligere; Folk og Heste! skismere, tænker jeg, gives der ikke. Min Sqvadron kiender Du. Enhver en Helt. Jeg tænker at udrette meget med den, kiere Wilhelm! og jeg mener, Du snart skal erfare, at Din kiere Husar endnu ikke har forglemt Haandverket.

* * * * * *
* * *

Saasnart mine kiere Husarer med saa stor Msie havde tilfegtet sig den blodige Seier; vendte de tilbage til det Sted, hvor deres elskelige Ritmester laae. Jeg havde blodet stærk, og Hugget i Hovedet havde betaget mig Sandserne. Over den skrekkelige Stsien, de giorde om mig, og over Anstalterne til min Bortførelse, kom Sandserne til-

tilbage, og jeg slog Øinene op. Hvad for et Frygtelig reiste der sig, da de saae dette. Ingen tænkte paa sine egne Saar, ingen følede Smerte, de vare alle beskieftigede med mig alene. Den gamle Gråber — kiere Wilhelm! sørg mig endelig for den retskafne gamle Helt. — Den gamle Gråber faldt ned ved min Side og brølede af Glæde. Han havde faaet et stærk Sabelhug over Ansigtet, men der paa tænkte han aldeles ikke. Man reiste mig op; men gaae kunde jeg ikke og ligesaa lidet ride. Vek, raabde Gråber, og stødte alle tilbage. Herr Ritmester, paa min Ryg til næste Bye! strax greb han fat paa mig, lagde mig op, og bar mig derfra. Man vilde underveis løse ham af; enhver vilde bære mig, men Han viste alle tilbage.

Mine Saar giorde mig megen Smerte, men langt smerteligere var mig Synet af min Sqvadron. Jeg havde mistet syv og tredive retskafne Karle, alle ligesaa gode, ligesaa brave, som de, der endnu levede. Af disse sidste vare de fleste, og mogle meget stærk saarede. Kiere Wilhelm! Din kiere Husar har grædt derover, som en Fader, der mister sine kiere Børn. Jeg vil aldrig for-

glemme denne blodige Dag. Saa ofte jeg seer mig i Speilet, bliver jeg erindret derom.

Vi kom til Byen. Jeg kunde af Mangel paa Kræfter og de Smerter, jeg følede i Hoved og Bryst ikke blive bragt videre. Jeg sendte mine Folk tilbage til Armeen. Hvad kostede det for Møie, at faae dem bort! — Fienden svermer her omkring. De vil blive tagen til Fange, og vi vil miste Dem. Lad De os blive her. Saa længe endnu een af os lever, kommer ingen Fiende til denne Hytte. — Saaledes sagde de alle, som med een Mund. Det hialp ikke. De maatte afsted. Men intet i Verden var got for, at bringe den gode Gråber fra mig. Om jeg forlader Dem, Herr Ritmester! raabde han med gnistrende Øien, og med Haanden paa Sablen, saa forlade mig Gud nu og evig!

Gråber, kiere Wilhelm! er næsten firesindstyve Aar gammel. Tænk Dig denne skiønne, ypperlige Gamle som ungt Menneske, som Mandhubert, betragtet som Husar, er en skiøn gammel Karl, man finder ikke mange hans Lige; men Hubert kommer langt fra ikke imod ham. Han havde en Kiempemessig Styrke i sin Arm. Og

intet

intet kunde modstaae hans Sabel. Jeg har seet ham kløve et fiendtligt Husarhoved lige til Hagen, og sandelig! den Karl havde et Hoved som Goliath.

Følgende Morgen, sendte den retskafne Oberstvagtmester Løvenherz mig sin Equipage — tre Dage efter blev denne vakre Husar skudt — og jeg blev bragt til Freyberg.

En Ordre fra Generalen. Lad mig slutte her, kiere Wilhelm! ellers bliver Paqven for stor, og hvem veed og, naar jeg kommer tilbage. Jeg skal snart skrive Dig mere til; thi her har jeg god Leilighed, og Du veed jeg skriver gierne, og fornemmelig gierne til Dig. Den elskværdige Henriette omgaaes mig saa fortrolig, som hun kunde være min Datter. Ofte stryger hun min Knebelsbart, leger med mine Lokker, og trykker sine jomfruelige Læber paa mine. En himmelsk Pige! lykkelige Werner! lev vel kiere Wilhelm.

Henriette Gerstenfeld til Carl Werner.

Der er han allerede borte igien, kiereste Carl! igien til Generalen. Jeg er halv vred paa Generalen, at han saa ofte fordrer ham til sig. Vel skal han være en stor, stor værdig Mand, en Helt iblandt Helte; men dog kunde han lade mig beholde Volkmar. Ach! snart vil han ganske berøve mig ham! maatte der dog blive Fred, kiere Carl! vor elskelige Konge, siger min Fader, vil det gierne. Volkmar siger det og. Ach! vilde dog Keiseren det og, jeg vilde sandelig være ham god, saa længe jeg levede. Saa god nu vel ikke, som vor kiere Fader Friderik; men dog god. Siden der tales nu om at være god, Carl! saa gives der dog mange i Verden, dem jeg, frem for alle andre, er saa ret hiertelig god. Først Kongen, thi han er den fornemste. Derefter Volkmar. Hvad kan jeg for, at han følger strax efter? Saa kommer min Fader, saa min Moder; min kiere Louise Walmann i B * * *, og endnu en og anden hist og her. Du? ja Du hører ikke med der-

iblant.

iblant. Jeg veed ikke just, hvorfor jeg skulde være Dig god. Jeg tillader og altid gierne, at Du ikke er mig god! Amtmandens Fritze er en ganske smuk Dreng. Jeg vil gierne have ham, og jeg troer, han og gierne vil have mig. Jeg vil = = = = der bruser det hen, som Stormen igiennem Træernes Grene! stille! stille! kiere Barn! jeg igienkalder alt.

Seer Du, Carl! det var, fordi Du sidst kyssede Amtmandens lille Mine. Lad det nu være got, det ligger ikke Magt paa, kysser jeg ikke dog og Volkmar. Alle dem, jeg nævnede, er jeg kun god; men Dig elsker jeg saa høit og saa heftig, som jeg kan.

Hubert er jeg nu og igien god. Den Karl har ret et redeligt Hierte. Han er sandelig ligesaa ærlig, som han seer ud, og slet ikke dum, Carl. Jeg maa dog fortælle Dig en Samtale, som jeg i Gaar har hørt paa i vor Folkestue, jeg havde der noget at forrette, Hubert sad, ragde sin Pibe og fortalde mig et og andet. Han fik et Besøg af en af Sqvadronen, een endnu ung og ret flygtig Karl. Han siger, denne vil Oberstvagtmesteren først behøvle, og der stikker og noget i Drengen. Volkmar holder af ham. God Dag Herr Hubert!

Hubert. Tak Blizer! Hvad got?

Blizer. Intet. Vilde kun gierne være lidt hos ham.

Hubert. Got! det er mig kiert. Kom, sæt dig her hos mig. Den lille Jomfrue tager det ikke ilde op. Hvor gaaer det dig?

Blizer. Nu, det gaaer mig endnu ikke med det verste. Naar vi kun ikke skulde ligge her saa stille.

Hubert. Stille? hvordan forstaaer du det? vi mansvrere jo een Dag efter den anden.

Blizer. Rigtigt nok, men jeg ønskede, at vi mansvrerede først imod Fienden.

Hubert. Har du da saadan Længsel efter at komme til Fienden?

Blizer. Ja! Herr Hubert! jeg ønskede, vi i Dag rykkede ud. Der kommer intet ud af denne Liggen her.

Hubert. Bravo! Blizer. Det hører jeg gierne. Bliver du saa ved, vil du blive en brav Karl.

Blitzer. Bliver saa ved? nei, Herr Hubert! det gior jeg ikke. Jeg er endnu slet intet. En Læredreng. Saadan som han og de gamle ved Sqvadronen vil jeg være, og saa er jeg en brav Karl.

Hubert. Got! got! Blitzer! Du har et got Forsæt, udfør det. Men hør Kammerad! Du er lystig, det er got, og du maa gierne blive det; men for alting ikke liderlig. Oberstvagtmesteren holder strengt over Orden.

Blitzer. Det vil jeg ikke. Oberstvagtmesteren skal nok blive fornøiet med mig. Hvor er han?

Hubert. Hos Generalen i B * *

Blitzer. Bragde han dog Ordre med til at marschere.

Hubert. Har du allerede seet en Keiserlig Husar.

Blitzer. Hvor skulde jeg det? Det er jo min første Udflugt. Ere de og brave Karle?

Hubert. Brave Karle, ved Gud! de har beviist os det i forrige Krig.

Blitzer. Det er mig kiert, med feige Skurke gad jeg ikke gierne huggedes omkring. Det har man ingen Ære af. Jeg ønskede, vi kunde i Morgen hugge løs.

Hubert. Taalmodighed, Blitzer! det kommer og. Men vil det ikke pikke dig der under dit venstre Bryst, naar du faaer dem at see?

Blitzer. Mig? det heder jo, at være forsagt.

Hubert. Det just ikke. Det gior det, god Karl! i Begyndelsen gik det og mig saa. Nu er jeg en gammel Karl, og vant til Kruddet. I forrige Krig blev vi holdt saa varme, at Sablen næsten ikke kom i Skeden, det vil igien gaae saaledes.

Blitzer. Det glæder mig. Havde jeg kun og først saadan en Knebelsbart, jeg seer mig ikke gierne i Speilet.

Hubert. Knebelsbarten gior intet, og din vil vel voxe. Men hør engang Blitzer! til gode preussiske Husarer hører endnu meer, end at hugge behiertet løs, og have en stor Knebelsbart.

Blitzer.

Blixen. Hvad da? o, sig han mig det dog, Herr Hubert.

Hubert. Gierne, min Søn! Du har mange Ting derved at merke, men altsammen er let, naar du kun vil. Hør, jeg vil give dig nogle Lærdomme, og du vil befinde det got, naar du følger dem.

Carl! tænk Dig nu den gamle Hubert, med sit ærværdige Ansigt, og med sin stærke Basstemme, og hans Lærling, der seer ud, som en, der lurer paa nogen.

Hubert. Ved Husartiencsien kommer det fornemmelig an paa en god Hest. Sørg altid for, saa meget mueligt, at din bliver god. Duer den ikke, saa er det intet bevendt med al din Kiekhed. Du maa slet aldrig drikke dig fuld. Oberstwagtmesteren vil ikke meer lide dig, naar du gior det eengang, og gior du det igien, jager han dig fra Squadronen. Kommer du i Fiendens Land, saa tænk paa, at du er preussisk Husar. Vær ingen Rover.

Den arme Undersaat maae du ikke trykke. Han har intet giort dig, og det er uædelt at behandle den slet, som ikke tør værge sig. Volkmar er en ædeltænkende Mand, han kan ikke lide det.

Bliger. Og jeg ikke gisre det. Men jeg tør dog plyndre?

Hubert. Holder du dig alene brav, for siden at kunne plyndre; saa er du ingen preussisk Husar. Dog kan du plyndre. Hør, hvorledes: naar du har fegtet, vundet Seier, og taget til Fanger. Saa hører dig til, hvad disse har, og du kan tage det fra dem; men er du en retskaffen Karl, tager du ikke alt fra dem. Du maa være stormodig. I forrige Krig giorde jeg engang en Østerriger til Fange. — Giv hvad du har! Der er det. — Han gav mig en vel fyldt Børs — Er det alt, hvad du har? — Alt. — Alt tager jeg ikke fra dig, sier! jeg gav ham en Haandfuld Penge.

ge. Karlen saae paa mig. — Ere de preussiske Husarer alle saa ædelmodige? — Alle. Kongen tænker ædelt. Vore Officierer gisre det, og vi gisre det og. Den preussiske Tieneste udfordrer det. Vi ere ikke blotte Daglønnere. Vi tiene for at erhverve os Bersmmelse og Ære. — Hør Kammerad! dersom din Ritmester vil; giver du mig endnu i Dag min Sabel tilbage. Jeg tar Tieneste. — Min Ritmester tager ikke enhver, der tilbyder sig. Os mangler det ikke paa Folk; men han lider ingen ved Sqvadronen, der ikke er brav. — For Dievelen! Kammerad! det er jeg. Seer du? her een, der eén, her atter een. Mange under Pelsen. Dem saaer man vel ikke bag Ovnen. Kort. Oberstvagtmesteren gav Karlen Tieneste.

Blizer. Og han var brav?

Hubert. Brav, trods nogen ved Sqvadronen. Ved Torgau hug en dygtig Ungar

ham

— ham ned ved min Side, men jeg
skikkede ham strax efter.

Blixen. Der, Herr Hubert, min Haand! jeg
vil giøre som han siger.

Hubert. Got! jeg tilskrive da Kongen ved mit
Forhold en brugbar Karl, og gav
Squadronen en Prydelse. Hør nu
videre. Naar du forfølger, og dit
Vildbrad raaber, Pardon! giv ham
den. Er det en retskaffen Karl, saa
fortiener han at blive ved Live. Er
det en Skurk, han giør os ingen
Skade, og fortiener ikke at døe for
en brav Karls Sabel. Uden Nød-
vendighed maa du ikke opofre dig.
Du tilhører ikke dig selv. Kongen
behøver dig. Ham tilhører du. Giør
ikke Husarkrig til Spøgeværk. Be-
gegn aldrig dine Fanger slet. Hold
altid din Sabel skarp. Lev i god
Forstaaelse med dine Kammerader.
De fegte for dig, og du for dem.
Giør dig Umage for gode Venner;
de forlade dig ikke, de lade Livet for
dig.

dig. Vær altid god og retskaffen, Blixer! Din Oberstvagtmester er det, vor gode, brave Volkmar. Gaae nu hiem og sørg for din Hest. Naar du kommer igien, vil jeg sige dig mere.

Hvad tænker Du vel, kiere Carl! hvad vil der blive af Lærlingen? jeg mener, det bliver den hele Hubert. Dersom de preussiske Husarer tænke alle saaledes, og Hubert siger, saa tænker Volkmars hele Sqvadron; hvo vil staae den imod? men Hubert siger: de Keiserlige vare meget brave Folk, og det var ham kiert; ellers vilde han ugierne slaaes med dem.

See, Barn! hvormeget jeg der har sammensinurt! derfor skal Du, ved næste Sammenkomst, give mig et Dusin Kysse meer. I Morgen Aften venter jeg Dig.

Carl

Carl Werner til Henriette Gerstenfeld.

Jeg bliver Husar, Jette! at Du kun veed det. Under Volkmars Sqvadron bliver jeg det. I Morgen Aften lader jeg mig hverve. Jeg er vel og brav, saa brav som een, og hugge løs kan jeg. Veed Du hvad der har indprentet mig den Husar-Tanke? Volkmars Samtale med Lieutenanten, med Kornetten, og den smukke Junker, nyelig ved Maaltidet, Slapperment! Jette! alt hvad han sagde, var saa giennemtrængende, som hans Sabel. Hvor Kornetten og Junkeren lydede! og jeg? ja, Jette! jeg blev, som — ach, hvad veed jeg det, jeg kan ikke sige Dig, hvorledes jeg blev derved. Brystet svolmede mig op, og Hiertet vorde kiendelig. Jeg har hugget løs den ganske Nat igiennem i Drømme. Og der kommer Du mig nu med Huberts Tale til. Slapperment! Karlen har Grundsætninger. I Morgen faaer Hubert to Rixdaler, og fire Pagver Tobak af mig. Jeg maa og kysse ham.

Altsaa Husar, Jette! Du maa sige, hvad Du vil. Men hvor giør jeg af Dig? med? nei!

Du

Du kan ikke hugge los, og faaer heller aldrig Knebelsbart. Du bliver hos Fader Ulrik. Men førend jeg gaaer bort, bliver Du først min Kone. Vinterqvarteer tager jeg hos Dig. Jeg kan vel bringe det til Ritmester, og saa Jette! Frue Ritmesterinde! ikke sandt Pige? I Morgen Aften kommer jeg.

Henriette Gerstenfeld til Carl Werner.

Høistærede Herr Ritmester!

Jeg bliver Husar, min Herr Ritmester, at De kun veed det! under Volkmars Sqvadron bliver jeg det. I Aften lader jeg mig hverve. Jeg er vel og brav, ligesaa brav som De, og hugge los kan jeg. Har jeg just ingen Knebelsbart, ja endog intet Haab om at faae nogen; paa Knebelsbart kommer det ikke an, sagde Hubert til Blitzer.

Altsaa Husar, Herr Ritmester. De maae sige, hvad De vil. Til Ritmester kan jeg vel bringe det, og saa fra Trin til Trin videre, og inden vi seer os om, kommanderer jeg Regimentet.

Husar

Husar altsaa? Barn! Du? ha! ha! ha! til at hugge los! ja, naar Kalvesiegen staaer for Dig. Beed Du hvad Carl? Volkmar skal lade Dig giøre en ret smuk Pels. Alting skal være Husarsk; men FR faaer Du ikke paa Din Sabeltaske; men, i dets Sted, Kniv og Gaffel korsviis over hinanden. Slappermen! Carl! ikke sandt?

Lille Nar! lille Nar af en Dreng! vil Du vel lade den Husar-Grille fare! Volkmar hverver ingen Husarer til Stads, og Hubert siger, han tager ikke alt, hvad der tilbyder sig. Kan Du og sige: her een, der een, der atter een, og mange under Pelsen? Ja! men hvad saa?

Kom mig kun i Aften, jeg vil smukt bringe Dig det Husar-Hoved til Rette! giv Hubert de to Rixdaler og Tobakken. Jeg under ham det; men Pengene, Carl! det er endnu et Spørsmaal, om han tager dem? Karlen tænker høit. Jeg er

Høistærede Herr Ritmester

Deres

ømme Frue Ritmesterinde.

E. S.

P. S. Min dyrebare Loviſe Wallmann, jeg var i Penſion hos i B * * * har i Dag ſkre= vet mig til. Hun vil med det ſnareſte beſøge mig. Ach Carl! Du ſkulde kiende hende, min Hiertens Veninde. Det er en Kone! ſaaledes vil jeg og være, for at blive Dig værdig, beſte Barn! var hun kun ikke beſtandig ſaa traurig, ikke græd ſaa ofte. Hun har aldrig villet aabenbare mig, hvad der plager hendes gode, kierlige Hierte. Volk= mar vil viſſelig agte hende høit; thi han agter alle gode Sicle. Og det er viſt min Wallmann.

Loviſe Wallmann til Henriette Gerſtenfeld.

Min allerdyrebareſte Veninde!

Deres ſidſte Brev har givet mig ſaa megen Glæ= de, ſom mit til Lidelſe beſtemte Hierte kan tage imod. Ja min Beſte! jeg kommer. Mit Hier= tes Længſel efter Dem, er for ſtærk, for henriven= de, jeg kan ikke længer imodſtaae den. Jeg har og nu Tid. Mine Diſcipelinder ere til Deels ſy=

ge, og de, der ikke ere det, befinde sig paa Landet. Overmorgen-Aften reiser jeg bort med en meget god Leilighed, og Tirsdag Middag er jeg hos Dem. Ach beste Veninde! hvor slaaer mit Hierte, der saa ganske og aldeles er Deres, og ganske er opfyldt med Dem alene, Dem imøde! hvilke Glædes Følelser haaber jeg ved Deres redelige, uskyldighedsfulde Barm! hvilke Venskabs Henrykkelser, i Deres Omarmelser! behøvede jeg dog aldrig igien at skilles fra Dem! kunde bestandig nyde Deres lyksalige Selskab! det vilde være Trøst, sød vederqvægende Lindring for mit bekymrede Hierte. Elske De mig ogsaa? beste Pige! og saa redeligt, saa smut? længes De ogsaa efter mig? føle De og, hvad jeg føler, naar vi ere sammen? Ach jeg kan ikke nævne, ikke beskrive det. De er uundværlig for min Lyksalighed. Hvad var det før tre lyksalige Aar, da jeg hver Dag saae Dem! hvorfor var det ingen Evighed?

Tirsdag Middag altsaa. Hvor længes jeg efter den! min beste Sielehilsen til Deres Herr Fader, og den kiere, kiere redelige Moder Ulrik af ganske Hierte et Kys for mig.

Hen-

Henriette Gerstenfeld til Louise Wallmann.

De kommer? beste Veninde! kiere, beste Moder! der hopper det hen, mit Hierte, Dem imøde, og hen ind i Deres bløde Barm, og der maae det blive, skal det blive. Det skal være mig Festdage, de Dage, De er her; og de skulle forlænges, saa meget det er mueligt. Om jeg og elsker Dem, saa? og saa redeligt, saa smt, som De elske mig? kiereste, beste lille Moder! saa redeligt, saa smt som — ja, jeg kan ikke beskrive det.

Tirsdag Middag altsaa? skynd dig, kiere Tirsdag og kom snart, og tilbring hurtig mit Hierte Veninden, som det saa stille bruser imøde, saa lydelig slaaer imøde. Ach! Beste! jeg lover Dem ret et behageligt Selskab, et ret underholdende, kort, et Selskab for et Hierte, der har saa fine Følelser, som min elskte Wallmanns Hierte. Vi have Indqvartering; en Oberstivagtmester ved Husarerne. kiere Wallmann; hvad for en Mand! Om jeg og vilde sige alt det om ham, som jeg ønskede og dog ikke kan; vilde han

dog endnu være langt ophsiet over min Beretnelse. Kom og see ham! ja Kiereste De ønske Dem til Lykke med dette Bekiendtskab. Ach Wallmann! De og Oberstvagtmesteren have himmelske Siele Jeg vedder, De hyrpat ifere fuldkommen. Vel! Vel! min Auerkiereste! Lev vel!

Leopold v. Volkmar
til Wilhelm v. Wiesenau.

Her er jeg igien, kiere Wilhelm! kommen tilbage til mine kiere Folk. Men nu ville og mine Glæder snart faae Ende. Snart vil det nu hede: Marsch! Jeg har Ordre, hver Time at være marschfærdig. Det er jeg. Mine skiegsede Drenge ere færdige. Hvor de gamle Knebelsbarte bleve strøgne til venstre og høire, da jeg forkyndte dem det. De Unge, som endnu ingen have, maatte dog og giøre noget. Den ene vaklede med Sabelen, den anden trykkede Huen dybere i Øinene, som det gik ud paa at hugge løs, og Glæden spillede dem alle ud af Øinene. De brænde, Wilhelm! de brænde.

de. Jeg ønsker min kiere, gode Konge Lykke til Seier. Men blodigt, blodigt vil det gaae af! jeg kiender de gamle Drenge, og veed, hvad de ere i Stand til. Gud opholde os kun vores gode, kiere Fader, saa er alting got.

Men om jeg og gierne gaaer herfra? Reent ud, nei! Henriette, Pigen besidder alt, hvad der heder Jeg. Kunde jeg tage hende med! Ja! maaske, for endnu engang at faae et Dolkestik midt igiennem Hiertet. Nei! nei! heller ti Sabelhug.

Skal jeg fare fort i min bedrøvelige Historie? nu ja, kiere Wilhelm! her er Fortsættelsen.

Jeg sagde Dig ved Enden af mit seneste, at jeg blev bragt til Freyberg, dette skede under uudsigelige Smerter. Jeg kom som en Død, og blev saaledes imodtaget af Lægerne. Gråber viegede ikke fra min Seng. Hvor mange Taare udgod denne gode, ærlige Husar! en heftig Saarfeber fortærede alle mine Kræfter. Jeg sov, næsten uden at vaagne; men det var mere Besvimelse end Søvn. Endelig var jeg efter alles Mening borte. Ved Armeen stod jeg paa Dødslisten, og Ritmester Gnadenstern, min beste, fortroligste Ven, der vidste alle mine Hemmeligheder, og kiendte

min Louise, og som og laae her af sine Saar, meldede heude min Død.

Man giorde alle Anstalter, til at omgaaes mig, som en Død; da min Aand, der var i Begreb med at fare bort, pludselig vendte tilbage. En liden Bevægelse rsbede det, og et heftigt Skrig, Gråber udstødte, vekkede mig af Besvimelsen, og jeg slog Øinene op. Det var, ligesom jeg vaagnede af en lang dyb Søvn. Jeg kunde tale sagte. Men jeg vil ikke opholde Dig, kiere Wilhelm! med Historien om min langsom følgende Bedring. Den kom lidt efter lidt, og mine farlige Saar begyndte at heles.

Gnadensterns Regiment var marscheret til Schlesien. Saasnart hans Saar vare lægte, begav han sig derhen. Han havde den Kommission at trøste min dyrebare Louise, og mundtlig forsikre hende, at jeg levede og bedrede mig. Skrivtlig havde han giort dette længe tilforn; men der var ikke kommet en Linie til Svar.

Ach! kiereste Wilhelm! nu kommer den Punkt, den forskrekkelige, gyselige Punkt, hvor ved min hele Siel forsager. Saaret bløder.

Lad mig, kiere Wilhelm! her bryde af, og samle Kræfter, ellers vil jeg ikke komme videre.

* * * * * *
* * *

Nu igien til Sagen! men kun ingen omstændelig Fortælling. Jeg havde intet Svar faaet paa de Breve, Gnadenstern havde skrevet til Louise. Jeg vidste ikke, hvad jeg deraf skulde dømme. Ritmesteren selv skrev intet. Gråber maatte adskillige Gange skrive til ham og til Louise; da jeg ikke selv kunde giøre det, thi Saaret i Brystet tillod mig ikke mindste Bevægelse. Min Uro tog til hver Dag. Jeg havde kunnet sende denne gamle ærlige Karl selv derhen; men deels vare hans egne Saar endnu ikke lægte, og desuden havde det vel og været vanskeligt at faae ham til, at forlade mig. Thi han vigede ikke fra min Seng. Al Medicin fik jeg af hans Hænder, og han troede, det ikke blev ret giort, naar han ikke giorde det. Mine Betientere havde mere Frygt for ham end for mig. Min Kasse holdt han i god Tilstand. Den ærlige Karl! Gud forskylde den redelige Graaskieg! uden ham skulde Din kiere Husar for længst være forraadnet.

Jeg kunde nu igien være ude af Sengen. Engang sad jeg ved et lidet Bord i en Lænestivel. Hos mig paa Gulvet stod Græbers Hue. Han selv var gaaet lidt ud. I to Dage havde jeg mærket en stor Tungsindighed hos ham. Ofte saae han længe paa mig, og naar da mine Øine mødte hans, slog han dem ned. Det var ellers ikke hans Maade. Nu faldt mig Øinene af en Hendelse paa Huen. Jeg blev et Papir var indsluttet i den. Det faldt mig ind, at ville vide, hvad det var; jeg raabde paa en Betient, og befalede ham at trække det frem og række mig det. Det skede. Hvad læste jeg?

Store Gud! hvad læste jeg? hvor skulde jeg være i Stand til at beskrive Dig, hvad jeg følede! Indholdet af dette Papir vil aldrig gaae mig af Minde. Jeg veed enhver Stavelse udenad. Her er det.

Ritmester Gnadenstern til Husar-Underofficier Gråber.

Min gode kiere Gamle!

Jeg har en meget vanskelig Kommission at give Ham, og han maae udrede sig af den, saa got han kan. Hans arme Ritmester! den arme beklagelsesværdige Volkmar! hvor har jeg grædt over ham. Ach! Gråber. Han havde skullet lade ham ligge ved Freyberg, saa havde han nu været død og hos sin tilbedede Lovise. Arme, ulykkelige Ven! hvad vil Du lide! dog, hvad hielper det at klage? altsaa til Sagen! viid altsaa Gråber: hans Ritmesters Gemalinde er ikke meer. For længst siden havde jeg kunnet melde det; men jeg har ikke villet. Hun er — Gud! hvor skrekkeligt! — i *** er hun brændt, brændt tillige med sit Barn. Jeg har paa det nøieste erkyndiget mig derom; men kunde alene erfare almindelige Omstændigheder. Et fiendtligt Husarpartie trængde om Natten ind i Byen. De plyndrede den ud. Derved kom den i Brand, og er nu en Askehob. Man sagde mig, at det Fruentimmer, jeg spurgte efter, var brændt

med. Faa Dage tilforn var hun forløst men en Datter. Jeg saae den Gruushob, hvor Huset havde staaet. Mine Taare dryppede ned i Asken.

Hvordan vil han bære sig ad, gode Gamle! paa en skikkelig Maade at bibringe Ritmesteren denne skrekkelige Efterretning? det kan koste ham Livet. Dersom han mener, at det strax endnu ikke kan gaae an; saa sig ham slet intet, førend han ganske er kommet sig. Skriv mig til, hvad han har giort, eller vil gisre. Umuelig kan jeg skrive den fortreffelige Volkmar til, han maae og tænke om mig hvad han vil. Vær endelig forsigtig, Gråber.

Jeg veed ikke, Wilhelm! hvorfra jeg fik Mod og Standhaftighed, at læse Brevet til Ende? Da jeg var færdig dermed, sank jeg med Hovedet tilbage paa Stolen, og beholdt Brevet i Haanden. Ingen Afmagt, men vel Følelsløshed. Jeg kunde ikke græde. Ikke et Suk slap fra mig. Med stive Øien fæstede paa Vinduet sad jeg som en Statue. I denne Tilstand fandt Gråber mig. Gud! hvad er det? skreg han. Neppe mærkede han Brevet i min Haand, førend han gav et heftigt Skrig

fra

fra sig, giorde et Skridt tilbage, og der laae det ærlige Skind, uden Følelse.

For mig havde han bestandig kunnet blive liggende. Om end Huset havde staaet i Brand, alting om mig været i Lue; var jeg dog blevet siddende, som jeg sad, og blevet opbrændt, maaskee uden selv at vide det. Man bragde Gråberkjgien til sig selv. Han sprang op til mig, rev Brevet fra mig, sled det itu med Tænderne, slog sig med Haanden for Hovedet, og geberdede sig som en Afsindig, der havde sin slemme Tid.

Alt dette erfarede jeg først siden efter; thi af alt hvad der gik for sig, hørde jeg, saae jeg intet. Jeg forblev tre Dage i en fuldkommen Følesløshed. Ved Enden af den tredie vaagnede jeg med et dybt Suk. Det kom mig for, som jeg havde drømt. Gud være lovet! Gråber! raabde jeg, det var kun en Drøm, men en forskrekkelig Drøm! men hvordan? Du græder? gamle Dreng! og det skulde være sandt? — O! Gud! Hvorfor skulde jeg komme til Følelse, til Bevidsthed igien?

Du kiender mig Wilhelm! jeg kan ikke klynke, kan heller ikke lide det af andre. Tænk Dig det syrige til. Men lad mig her udhvile mig lidet.

Just

* * * * * *
* * *

Just har den kiere Pige forladt mig. Hun var mig nødvendig, Wilhelm! ved hendes uskyldige Sladren har jeg faaet Kræfter og Vederqvægelse. Hun har forkyndet mig et Besøg, af en vis Frue Wallmann, som hun i B*** har været tre Aar i Pension hos. Det maae nok være en meget god Kone. Henriette er uudtømmelig i at berømme hende, og hvad Henriette berømmer, maae vel være got. Jeg bliver nu ved Wilhelm.

Mig var nu alting i Verden berøvet. Jeg var en kummerfuld Enkemand, en nedbøiet, trøstesløs Fader, og min brave Eqvadron havde næsten lidt et uhodeligt Tab. Selv var jeg en elendig forhugget og forskudt Orm, der ikke engang kunde krybe. Det var sandelig en bedrøvelig, forskrekkelig Tilstand. Denne forferdelige, gyselige Efterretning virkede skrekkelig paa mine Saar. De bleve sienlynlig slettere, og jeg faldt nok engang i Dødens kolde Arme. Men hvad der skal leve, lever nok. Min fortreffelige Saarlæges Dueligheb, Naturens Styrke og Bestandighed, og, for alle Ting, Guds Barmhiertighed hialp endnu engang, og jeg blev reddet.

Red-

Med min Helbredelse gik det noget langsomt; men endelig kom jeg mig igien. Mine Kræfter indfandt sig igien, saasnart jeg turde spise, hvad jeg vilde. Gråber sørgede for mig, som en øm Elsker for sin Elskte, eller, mere passende paa ham, som en øm Fader for een eneste efterlevet Søn.

Udvendigt var nu alting got; men indvendigt i Hiertet brusede det. Jeg gik til Regimentet. Hvilken Glæde for mine Husarer! Et Par vare døde af deres Saar, de øvrige vare helbredede. Det kostede mig ikke stor Møie, at completere min Sqvadron; men mine gamle Helte fik jeg ikke igien. Vel vare de Folk og brave, og bleve det siden efter mere; men Volkmars Sqvadron var dog ikke mere den gamle. Nu, Wilhelm! nu er den det igien, og skulde jeg have den Ulykke, at det endnu engang skulde gaae mig saaledes, saa har jeg og i det Tilfælde sørget for mig.

Jeg gik til Schlesien, i den Hensigt, at indhente nærmere Efterretning om mit Forliis. Jeg nærmede mig med et tungt Hierte til min Svigerfaders Opholdssted; men jeg fandt ham ikke. Hvilken Skueplads af Ødeleggelse! skrekkelige Syn! en stor Grums- og Askehob betegnede det

Sted,

Sted, hvor Amt-Huset havde staaet. Den retskafne Gamle var ikke mere. Umagende sig med at redde noget af sit Gods, tøvede han for længe. En nedstyrtende brændende Bielke knuste ham, og hans Legeme blev et Rov for Ilden. Hvilke Efterretninger, Wilhelm! ach! gruelige Hubert! hvilke Ødeleggelser har din forbandede Rovgierrighed anrettet! jeg fik i svrigt en sørgelig Bekræftelse paa alt, hvad Ritmester Gnadenstern havde meldet Gråber.

Med Gysen forlod jeg denne gruelige Egn, og besluttede aldrig mere med Forsæt at nærme mig til den. Jeg har og siden den Tid ikke seet den mere. Hvorfor har jeg nn igien maattet komme den nær? Tak være Himmelen, at den har bragt mig til saa gode Folk, og at der iblandt dem var en Henriette, der gior mig mit Ophold paa dette Sted saa behageligt.

Her har jeg altsaa giort, kiere Wilhelm! hvad Du har forlangt. Visselig har Du beklaget mig, i de forskrekkeligste Timer af mit Liv. Lad det nu være got! det er dog altsammen forbi, alt lykkeligt overstaaet! hvad der endnu rester af den tilkommende Tid, maae være Den anbefa-

let,

let, som med Godhed og Viisdom gior alle Ting. Han vil vel saaledes føre mig, som det er mig got og nyttigt, og bliver jeg maaskee i denne Krig; nu saa er der jo sørget for alting.

Endnu arbeides der paa Freden; men jeg har ganske tilforladelig Efterretning, at man endnu har saa meget imellem sig, at det ikke er rimeligt, man vil komme overeens.

I Dag havde vi atter et Besøg af Kongen. Jeg kan ikke beskrive Dig, med hvad Fornøielse jeg har betragtet ham. Hans Ansigtsfarve saa friisk, hans Udseende saa muntert, alting paa ham saa ønskeligt! Gud opholde ham, og endnu længe unde os ham, den gode, kiere Fader! under ham ere vi uovervindelige! saa sagde alle mine Husarer, høit og lydeligt. Ja Brave! jeres Ønske er og mit, og enhver sand Patriots indstændige Ønske. Amen! raaber Fader Ulrik, det er: ja, ja, det skal saaledes skee.

Dersom ikke Bortmarschen overrumpler mig, skriver jeg endnu engang til Dig; thi naar vi først ere i Arbeide, kunde der mangle Leilighed dertil. Gud bevare Dig, kiere Wilhelm! forbliv friisk og fornøiet.

Hen-

Henriette Gerstenfeld til Carl Werner.

Din Lykke er det, at Du i Gaar har ikke talt noget til Oberstvagtmesteren, om Dit besynderlige Indfald, og endnu mere Din Lykke, at Du ganske har opgivet den taabelige Grille at blive Husar. Jeg vil reent ud ingen Husar have, kunde jeg endog blive Frue Rittmesterinde. Jeg kan ikke udstaae den vederstyggelige Huggen. Du maae ikke tale et Ord mere til mig derom.

Imidlertid, at Du kun veed det, har jeg dog sagt Oberstvagtmesteren, at der har været en Recrut paa Veien til ham. Han strøg sig om Skiegget, og smilede saa ulignelig behageligt, som Volkmar pleier at smile. Hør, hvad han svarede — Det har vel været det kiere Barns Spøg. Vi maae ikke alle være Soldat, ikke alle Husar. Kongen behøver og gode og nyttige Borgere, flittige Landmænd, og kloge Embedsmænd. Werner er desuden ikke skabt til Husar. Denne Tieneste fordrer ikke alene et meget fast og bestandigt Legeme, men vi maae og hungre og tørste, og med Standhaftighed kunne udholde al optænkelig Ulejlighed.

Der

Der har Du det, Barn! tag saa til takke. Volkmar vil ikke have Dig; men jeg vil have Dig, saadan som Du er, uden Knebelsbart, og uden Sabel og Pistoler.

I Dag har jeg igien været tilstæde ved et smukt Optrin, imellem Hubert og en af Volkmars Ridefnegte. Hvad den gamle Husar beskjæftiger for en ædel Stolthed, og hvad han har for Tanker om sig selv som preussisk Husar, den gamle Kløverknegt.

Ridefnegt. Nu hvor staaer det? Herr Hubert! marschere vi snart?

Hubert. Vi snart; men du ikke.

Ridefnt. Jeg ikke? hvorfor det? Herr Hubert!

Hubert. Du marscherer ikke, du fører Hestene efter din Herre.

Ridefnt. Saa rider jeg jo med!

Hubert. Ja, det gjør du; dog kun bag efter, som det bør være.

Ridefnt. Jeg troer, vi snart vil komme til Fienden.

Hubert. Vi? du og? hvad har da du med Fienden at gjøre?

Ridefnt Nu, Jeg hører jo dog til Sqvadronen.

Hubert. Til Sqvadronen? ha! ha! ha! Gives der da nogensteds en Sqvadron Ridekn egte? til Djevelen maae du høre! bie, Karl! til der bliver oprettet en. Og om Fiende maae du aldeles ikke tale. Hvor vi gaae hen, har du ingen. Sørg kun got for din brave Herres Heste, i øvrigt æd og drik, naar du har noget.

Ridekt. Hvor han dog kan begegne een forag-telig! jeg kunde jo vel og blive Husar, og hugge løs.

Hubert. Ja! ved Bordet. Dersom du gaaer mon:deret som en Husar, og har intet videre deraf end Uniformen; saa er du en Skurk i Pelsen; men den kan du være med mere Ære eller med mindre Skam i dit Livree. En Sabel er et ærværdigt Instrument. Bliv du ved dem, Remmesnidere og Sadelmagere forferdige.

Ridekt. Han tager een heller ikke for fulde.

Hubert. O jo! du er en god Ridefnegt, bliv den. Regn dig alene ikke til Sqva-

dro-

dronen, og tal intet om Fienden. Den store Fux var trykket, er den igien kommet sig?

Ridekt. Alting er got. Begge de brune har ret udædt sig; men ingen kommer dog imod Tartaren. Naar jeg har ham under Livet, skal ingen Østerrigsk Husar faae mig.

Hubert. Allerede igien! der vil jo heller ingen have dig. Dig og dine Lige trænge de ikke til. Tartaren. Dig ikke. Den tar han; fordi han kan bruge den, dig lader han løbe.

Ridekt. Ja! den skulde jeg vel lade ham tage fra mig?

Hubert. Du? hvad vilde du da gisre?

Ridekt. Nu, har jeg ikke et Par Pistoler i Sadelen?

Hubert. Har du det? Slapperment! ja saa! det vidste jeg ikke. Lad det nu være got, gode Michel! Himlen vil i Naade bevare dig for den Skrek. Bed den derom hver Morgen og Aften, førend du staaer op, og gaaer til

Seng. Pistolerne har du vel ladt een Gang for alle; behøver altsaa ikke at giøre dig denne Umage nok engang; men skiærp ofte dine Sporer; thi det var dog Skade for Hesten, hvorpaa du rider, om den blev dig frasnappet, og for din Herre var det Tab.

Rickert. O! saa vil jeg . . . .

Hubert. Hør, Hestene slaaes i Stalden. Fort, ud, hold Styr paa dem.

Ikke sandt, Carl! Hubert bilder sig noget ind? mon alle Husarer tænke saaledes? med Rideknegten vilde han reent ud ikke tale om Krig, og naar hans Kammerader komme, saa er han uudtømmelig i den Materie. Han er dog ellers slet ikke egensindig, og heller ikke hovmodig; thi han omgaaes med vore Bønder, som med kiødelige Brødre.

Ach! beste Carl! hvor frygter jeg for den Dag, da vi skal miste disse! den kiere, kiere, Volkmar! kunde jeg dog altid beholde ham! ach! hvor vil jeg græde! være uudsigelig bedrøvet! vor Fader, Carl! snart skal vi være Faderløse. Jeg kan ikke skrive videre. Seer Du ikke de store run-

de

de Pletter paa Papiret? Det er Taare fra Hiertet.

Overmorgen Middag min Wallmann! det er endda nogen Trøst. Du i Aften.

Carl Werner til Henriette Gerstenfeld.

Saa maae det være, Jette! naar Volkmar ikke vil have mig; saa bliver jeg den jeg er; thi under en anden tager jeg ikke Tieneste. Naar man ret betragter det, er det og en egen Ting med den Husartieneste. Saadant et Sabelhug, Slappersment! det maae trænge ind til Marv og Been! Dersom de endda saae dem for, hvor de hugge, saa kunde de dog skaane et eller andet Sted; men hvad veed de af at skaane! i et heelt Skind, tænker jeg, sover man best; og den Hungren og Torsten, og Smægten, og Umage at udstaae, vil jeg heller ikke gierne have med at gisre. Med Ritmesteren kunde det vel og slaae feil. Volkmar har gamle graa Skiegge ved sin Sqvadron, og de ere Gemene. Hubert, der var altid saa brav, og

kan fremvise saa mange Skrammer, er dog kun Underofficier. Han har dog taget imod de tvende Rixdaler; men hvad gav det for Omstændigheder! med Tobakken ingen — Hvorfor de Penge? unge Herre! — Til Forfriskelse. — O! jeg behøver dem ikke, hvorfor skulde jeg skille Dem ved dem? Kongen giver mig hver femte Dag til Nødtørft, og min Oberstvagtmester hver Maaned et rigeligt Tillæg. Dermed har jeg nok. — Jeg troer det Herr Hubert! men dog af Høflighed. Jeg har Godhed for ham. Han er saadan en brav, gammel ærlig Mand! jeg vilde ønske, jeg kunde vise ham, hvor høit jeg agter ham! — Kom De med det da, ædle Unge! De er for god til, at jeg skulde gisre Dem imod. Jeg har en gammel Husar ved Sqvadronen, der har efterladt en Kone og sex Børn, dem skal han sende det. — Got! retskafne Gamle! men saa disse tre til. Ingen Omstændigheder! tag Han det; det er jo ikke til ham, og seer Han? her har jeg meer, og hiemme endnu meer. — Nu Gud giengielde Dem det, og bevare Dem ved Sundhed! De vil blive en retskaffen Mand.

Hvor

Hvor ædelt og retskaffen tænker den brave Gamle! jeg blev ganske sinhiertet, og Taarene stode mig i Øinene. Jeg hastede fra ham, ellers havde jeg vel endog grædt.

Nu lakker det vel snart ad Bortreisen, kiere Jette! vore Officierer sige det alle, og alting er indpakket. Jeg veed ikke, hvorledes de Folk kunne glæde sig derover? det gaaer los paa at sable ned og skyde ihiel, og de marschere derhen, som til et Bryllup. Men de sige: Det er vort Kald, og vi elske vor Konge. At fegte under hans høie Anførsel, det er at seire. At erhverve Berømmelse og Ære er vort Øiemed. Det sigte vi alle efter. Den der ikke gior det, hører ikke til os. Saaledes tale disse Folk. En heel Armee af Helte! i Spidsen for den store, store Friderik! hvem skulde overvinde den?

Ja, visse'ig! allerkiereste Jette! den kiekke Volkmar vilde jeg gierne beholde her! i det mindste til vort Bryllup! men hvorledes kan det gaae an? Berolige Dig. Gud vil vel tage ham i sin mægtige Beskyttelse, og give os ham igien.

I Aften kan jeg ikke komme. Vor Major trakterer, og saa ved Du vel, hvorledes det gaaer til hos de Herrer. Lev vel til i Morgen.

Anton Gräber til Leopold v. Volkmar.

Naadige Herr Oberstvagtmester!

Tak! Tak! Tusende Tak! fordi De er saa god, at tænke paa mig gamle, slove, udlevede Karl! Kiere Gud! hvor god er De dog! Herr v. Wiesenau har ladet mig læse alle de Steder i Deres Brev, der angaae mig. Hvor godgisrende sørge De der for den gamle Gräber! og hvad har jeg vel nu just giort? intet, uden hvad jeg burde. Har De ikke reddet mit Liv? hvem hug Ungaren den Haand fra Livet, hvormed han dog fra vilde bortsable mit Hoved? hvem lod mig saa godgisrende pleie, da jeg, i Brieg, krsb om paa Krykker? og hvem har hidindtil saa rigelig ernæret mig i min Alderdom. Ach! jeg erkiender det alt. Hvad

jeg

jeg giorde, var Skyldighed; hvad De gior, er Velgierning. Vær til evig Tid takket for enhver Velgierning.

Her sidder jeg nu, eller kryber omkring. Hvorfor kan jeg dog ikke være hos Dem, ikke sable los med Dem, og tage Deel i den Ære, vore brave Husarer ville indlægge sig? men dermed er det forbi! des værre! forbi! den gamle Hytte er saa brøstfeldig, Armen saa kraftesløs, og alting paa Vei til at styrte ind. Nu, kiere Gud! naar Du vil. Gråber er færdig. Saasnart det heder: stig ned! er han nede.

Altsaa kan det ikke skee meer med Sablen for Dem; men bede for Dem kan jeg dog endnu. Det gior jeg ogsaa nu, og skal giøre det til Enden. Det bliver vel neppe, jeg faaer Dem at see igien. Det nærmer sig alt for kiendeligt til Enden. De gamle forhuggede, og igien sammenflikkede Knokler ile med Magt til Bortmarsch. Om jeg døer, tager jeg et taknemmelighedsfuldt Hierte med til vor kiere Herre Gud! og foresinder jeg Kammerader i Himmelen, og dem finder jeg vist; vil jeg fortælle dem alt, hvad De har giort imod mig Gamle. Gud bevare Dem ved Helbred, og

styrke Deres Arm og Sabel, og give Dem Seier, og føre Dem tilbage som General. Amen! amen! amen!

Henriette Gerstenfeld til Carl Werner.

Gud! Gud! Carl! hvad er her gaaet for sig! hvor skulde jeg kunne skrive Dig det! vil Du og troe det? er det vel og ganske vist? drømmer jeg ikke? Oberstvagtmesteren er min Fader! — Jeg er Volkmars Datter! — Galskab? intet Galskab, Carl! næsten utroligt; men dog sandt. Denne Gang ikke meer; thi jeg er endnu ikke kommet til mig selv, er endnu saa ganske forstumlet, drukken af Forundring og Glæde, saa ganske — jeg kan ikke sige Dig det.

Hen-

Henriette Gerstenfeld til Carl Werner.

Nu kan jeg igien tænke sammenhængende. Ach Carl! Volkmar er min Fader! jeg hans Datter! — Er det ikke for megen, alt for megen Lykke? men jeg vil ikke opholde Dig. Hør, hvorledes denne Hemmelighed blev opdaget.

I Gaar Eftermiddag rsgede Oberstvagtmesteren og Fader Ulrik ganske fortrolig deres Pibe, og talde om et og andet. Moerlille og jeg sadde og hørde til. Samtalen faldt paa den Ring, Oberstvagtmesteren havde foræret mig. Lille Jette, sagde Fader Ulrik, har endnu en Ring. Jeg har nylig forglemt, at sige Dem det, da jeg fortalde Dem, paa hvad Maade hun er kommen til os. Denne Ring befandt sig i Svøbet, hvori hun var viklet. Med Forsæt var den vel ikke lagt paa det Sted, hvor den fandtes; thi den havde stærkt trykket det arme Barn. Jeg formoder meget mere, at den maaskee ved Indsvøbningen er faldet hendes Moder af Fingeren, uden at hun har merket det, og da Ringen er kostbar og meget smuk, og

Svø-

Ansigt var meget blødt og fint: saa kan man deraf dømme, at hendes Moder har været af Distinktion eller i det mindste rig. Jeg skal dog strax hente den, og vise Dem den.

Han gik, og kom, og overrakte Ringen, Overstvagtmesteren tog den, og traadte til Vinduet. Pludselig saae vi ham skifte Farve, og hans Haand, hvori han holdt den, sittrede. Han tog en Knappenaal, og skiød dermed noget tilside under Indfatningen. Gud! hvordan er det med mig! raabde han bestyrtset, lod Piben falde, tumlede ud paa en Stol, og faldt derpaa ned. Vi forskrekkedes, og vidste ikke hvad vi skulde tænke. Gud! store Gud! raabde han igien, med Hænderne udstrakte imod Himmelen og vilde Gickast, dersom det var! Ach! dersom det var! Det er den! det er den! og det er hende! mit Hierte siger det, har sagt det for længst siden! Ved disse Ord sprang han op, rev mig i sine Arme, og ved de Ord: Henriette, min Datter! sank han med Hovedet paa mit Bryst i Afmagt.

Tænk Dig, Carl! vor Bestyrtelse! Vi kunde intet tænke, intet tale. Fader Ulrik, bleg som Døden, sprang hen til os. Volkmar havde

sine

sine Arme saa fast slyngede om mig, at han heftig trykkede mig. Hans Øien vare tillukkede. Moder Ulrik havde best sine Sandser samlede. Hun tog et Glas Vand, der stod paa Bordet, øsde det over hans Ansigt, saa det styrtede altsammen i min Barm. Jeg skreg, og Volkmar vaagnede.

Hvad der nu i den første Tummel gik for sig, kan jeg ikke sige Dig. Forvirring udvendig og indvendig. De Navne, Fader, Datter, var alt, hvad jeg hørde, og forstod. Den pludselige og heftige Skrek, jeg havde havt, og de Følelser, hvorunder mit Hierte var nedtrykt, overveldede mig. Mit Øie blev mat og jeg hensluinrede i Volkmars Arme. Da jeg vaagnede, befandt jeg mig paa Sengen, og dem alle tre beskieftigede omkring mig.

Gud! hvor flød Volkmars Hierte over hans Læber! hvor slog mit imod ham! jeg nævnede ham Fader, og min ganske Siel var i Henrykkelse.

Endelig lagde denne Glædes Storm sig. Vi lærde igien at tænke, og fornemmelig at tale, og nu kom det til Forklaring.

Ach; Carl! hvilken Forklaring! min Moder, min arme ulykkelige Moder! hun er brændt

* * * —— Maatte da min Glæde ikke blive aforstyrret? Loviſe Steinfeld var hendes Navn. Min Fader har kun kort Tid været givtet med hende, og hun har ikke offentlig været hans Gemalinde: dog har en Feltpræſt formelig viet dem. Mundtlig ſkal jeg fortælle Dig alting udførligere.

Min kiere Fader —— ach Carl, hvilket ſødt Navn! og tillige Din kiere Fader —— har viist os Ringen. Under Indfatningen er anbragt en meget fin og ganske ukiendelig Skode, og under den de Bogſtaver L. v. V. Priſet, evig priſet være Forſynets Godhed, der lavede det ſaaledes, at min Moder ſkulde tabe denne Ring, ſom gav mig min Fader igien; hvilke Glæder for de Salige, derſom de erfare det i deres Himmel!

Hvad for en ſom Fader er ikke min! næſten ikke af hans Arme. Mine Pleieforældre komme ſlet ikke ud af deres Henrykkelſe. Vi glemme Mad, og Drikke, og vederqvæge os med Englеglæder. Vil Du ikke tage Deel deri, beſte Barn! kom! ſkynd Dig, flyv til os, og kaſt Dig i Din Faders Arme!

Min Loviſe Wallmann! hvad vil denne Engel af en Kone ſige! hvor vil hun glæde ſig!

ach

ach Carl! naar hun og Du, naar I begge ere her; saa er jeg i Himmelen, midt imellem de Salige. Salige Moder! hvorfor skal jeg savne Dig? med Dig havde jeg alt.

Carl Werner til Henriette v. Volkmar.

Jeg er ligesom slaaet for Hovedet! ganske borte! deelt imellem Glæde og Sorg, veed jeg ikke, hvilken af begge jeg tilhører. Kiereste Jette! — tør jeg vel endnu kalde Dig saa? ach! det er det, der saarer mig dybt ind i Sielen. Lykkelig! ja vist lykkelig er Du! jeg under Dig det og af ganske, ganske Hierte; men jeg Arme, vil vel ikke længer være det. Du en Frøken, en rig, fornemme Oberstvagtmesters Datter; ach for mig en bedrøvelig Forandring! Jeg er jo kun en Forpagters Søn. Hvad vil der blive af mig, dersom jeg mister den Pige, uden hvilken jeg ikke gider, ikke kan leve? Got er det nu, at der er Krig. Jeg kan da komme af Verden med Ære. Dersom det gaaer, som

jeg

jeg befrygter: saa dog Husar! lige gok, hos hvem det er, og ved den forste Aktion, i den tykkeste Ild; borte er Werner!

Beste Pige! hvor ulykkelig er jeg, om jeg mister Dig, om Din Fader tager Dig fra mig! Du vil sandelig snart erfare min Død; thi jeg skal omhyggelig søge den. Meld mig Din Faders Sindelav, før tør jeg ikke komme, men lad mig ikke længe qvæle mig imellem Død og Liv.

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Arme, bedrøvede kiere Barn! lad al Din Kummer fare. Forandringen af mine Omstændigheder skulde have forandret mit Hierte? nei, Carl! saa havde jeg ikke elsket Dig. Men det har jeg, og elsker Dig endnu, og skal evig elske Dig, saa ømt og saa heftigt, som min Siel formaaer det. Du er evig min. Min Fader er en ædeltænkende Mand. Han kalder Dig sin Søn, og af in-

gen

gen Tvivl skal blive tilbage hos Dig; saa følger dette indlagte. Saasnart Du har læst det; saa lad alting staae og ligge, og flyv i hans Arme.

Leopold v. Welkmar til Carl Werner.

Henriettes lykkelige Fader har læst Deres Brev, min kiere Werner! De give deri de stærkeste Beviser paa Deres Kierlighed til den elskværdige Pige, min kiere Datter. Hun elsker Dem paa det ømmeste. Jeg billigede Deres Kierlighed, endnu førend jeg vidste, hvor lykkelig jeg var. Skulde jeg kun være blevet det, for at giøre tvende elskværdige Skabninger ulykkelige? De har mit Ord, og med Fornøielse kalder jeg Dem min Søn. Kom De, at jeg kan omarme Dem, som saadan en.

Leopold v. Volkmar
til Wilhelm v. Wiesenau.

Ach! dyrebareste Wilhelm! hvor lykkelig er Din Volkmar! langt, langt lykkeligere, end han ved det meest forvovne Haab vovede at smigre sig med at blive. Hubert har, da jeg selv ganske umuelig kunde skrive, og dog ønskede, at Du snart maatte erfare min Lykke, skrevet Dig, at jeg ved Henriette er den lykkeligste Fader i Guds kiere Verden. Jeg har læst hans Brev. Det var got og ganske udførligt, og jeg bekræfter herved alt, hvad der stod deri.

Men er det da nu hele Lykken? hvor vil Du undre Dig over Indholdet af nærværende Brev! atter en Opdagelse, som maaskee vil forekomme Dig utrolig. Viid da, dyrebare Wilhelm! og undre Dig: Louise, min begrædte Gemalinde, som man holdt for død, lever, lever i mine Arme!

Gode Gud! fortiener jeg en saa himmelsk Velgierning? hvor naadig er Du imod mig, ganske over min Fortieneste! — Dog til Sagen; til den behageligste Sag!

Jeg

Jeg havde i mit seneste saa lyselig meldet Dig, at min dyrebare Henriette forkyndede mig et Besøg, hun vilde faae af hendes Veninde, en Frue Wallmann. Denne Wallmann, dyrebareste Wilhelm! er min tilbedede Gemalinde. —

I Gaar hen imod Middag var hun ankommen. Klokken tolv kom jeg med mine Husarer tilbage fra Mansvrene. Jeg kastede alene min Pels og Sabel, og gik til Selskabet. Neppe er jeg i Stuen og har giort et Skridt frem; saa hører jeg et heftigt og giennemtrængende Skrig, og den ankomne Fremmede synker ned i Afmagt. Hvilken Forbauselse paakom der os alle! Jeg sprang først til, løftede hende op fra Gulvet, og satte hende i en Lænestol.

Wilhelm! hvor kan jeg sige Dig, hvad der gik for sig hos mig, da jeg saae hendes Ansigt? neppe kunde jeg staae paa Fødderne. Jeg stod for hende som en Statue, uden Bevægelse, og lod de andre beskieftige sig med hende. Hendes Afmagt varede længe. Endnu førend hun kom til sig selv, hørde min Sandseløshed op. Jeg stødte, som en rasende, alting fra hende, og sluttede Hende i mine Arme. — Louise! dyrebare Louise!

ja det er Dig! Du er vendt tilbage fra de Saliges Himmel, for at være Vidne til Din Gemals, til Din Datters Lykke! Ach! forlad mig ikke igien! vend ikke tilbage, førend jeg kan følge Dig! —

De heftige Bevægelser, jeg foretog med hende, og den heftige Stemme, hvormed jeg udraabde disse Ord, vækkede hende. Hvad hun sagde, veed jeg ikke. Vi laae i hinandens Arme og vare i Henrykkelse. De om os staaende stode bestyrtsede.

Hvad skal jeg videre sige Dig? Følelser, og fornemmelig Følelser af det Slags overgaae al Beskrivelse. Tænk Dig det øvrige til, og da tænk Dig os i en vis Sindsrolighed, hvori vi kunde tale med hinanden.

Det er mig ikke mueligt at beskrive Dig det Optrin imellem Moder og Datter, efterat begge vidste, hvem de vare. Alt, hvad jeg kan sige, er: De svømmede i et Hav af Henrykkelser.

* * * * * *
* * *

I Dag har min dyrebare Louise endelig faaet saa mange Kræfter tilbage, at hun kunde fortælle mig, hvilken gunstig Skiebne jeg har hendes Frelse at takke for, og hvad for Be-

given-

givenheder der har yttret sig med hende. Her er det alt:

Louise havde i Byen * * * en nær Paarørende, som tillige var hendes fortroligste Veninde. Da Tiden til hendes Nedkomst nærmede sig, forlod hun, med sin Faders Tilladelse, hans Huus, og begav sig til denne Veninde, for hos hende at oppebie hendes Forløsning, hvortil der i hendes Faders Huus ikke kunde gjøres uden slette Anstalter. Paa een og samme Dag bekom hun to forskrekkelige Efterretninger, af hvilke enhver især var i Stand til at nedslaae hende. Den første indeholdt hendes elskte Faders forsmædelige Død, og den anden hendes over alting elskte Gemals Død.

Disse gruelige Efterretninger trykkede hende ned til Jorden. Faa Dage efter fulgde hendes Forløsning med en Datter. De Omstændigheder, hun befandt sig i, vare overmaade bedrøvelige. Af hendes Formue var intet reddet, uden det lidet, hun havde taget med sig. Alt det øvrige var blevet et Rov for Ilden. Den Veninde, hun var hos, havde et meget got Hierte, men meget ringe Formue. En bedrøvelig Tilstand! indvendig et sønderrevet Hierte, udvendig Nød og Mangel!

Imidlertid var hendes Ulykke endnu ikke saa stor, at den jo havde kunnet være endnu større. Faa Dage efter hendes Forlosning, blev Byen om Natten overfaldet af et fiendtligt Husarpartie, udplyndret, og stukket i Brand.

Louise fandt intet kostbarere, og som mere fortiende at reddes, end hendes Barn. Hun rev det udaf Vuggen og var i Begreb med at forlade det brændende Huus, da en fiendtlig Husar traadde hende imøde. — Skrekkelige Hubert! Det var dig. — Han vilde tage Barnet fra hende, da han troede, det var noget, der skulde bringes i Sikkerhed. Hun vilde reent ud ikke give ham det. Men et Stød af Sabelfæstet for Brystet stødte denne arme ulykkelige til Gulvet. Han tog Barnet og gik. — Som han nu selv har fortalt; har han kastet det bort. En Marketenderinde har fundet det, og da hun havde et mederligt Hierte, tog hun det med, til den godhiertede Præstes Have, og saaledes blev min elskelige Henriette bevaret.

Endnu til rette Tid kom Louise til sig selv. Hun sprang midt igiennem Luen, og neppe var hun paa Gaden, førend Huset styrtede ind. Hvor skulde nu den Beklagelsesværdige hen? hvor søge Tilflugt?

flugt? Den ganske Bye var nu i een Lue. Uden at have valgt nogen Vei kom hun ud paa Marken. Hun vilde vel her snart være synket ned, da hendes Kræfter desuden ganske vare udtømmede; dersom ikke en for hende lykkelig Omstændighed havde yttret sig. Just, som hun gik ud af Byen, styrtede et Partie preussiske Husarer i fuldt Firespring derind. De Keiserlige bleve efter Huberts Sigende nedsablede. Forskrekket ved den Skyden, fordoblede Lovise hendes Skridt. Hun kom til en Hulvei, hvor der holdt en Karet. Luen af den nær ved brændende Bye lysede ganske klart. Lovise hørde, at man nu raabde paa hende. Hun gik til Vognen. En ung Dame sad ganske alene deri. — Kom De, kiere Barn! Sæt De Dem hos mig! Østerrigerne vil snart blive afslagne, og saa vil jeg tage Dem med. Hun tog gierne imod Tilbudet. Damen talde ikke meget, saae kun bestandig efter Ilden, og sittrede kiendelig. Efter et Qvarters Tid, hørde Skydningen op, og strax derpaa nærmede en Trop Husarer sig til Vognen. En stærk Stemme raabde: Foran! og strax foer Vognen saa hurtig afsted, som Hestene kunde løbe. Faa Timer efter var man i B***. Her maatte

Loviſe ſtige ud. Damen fik friſke Heſte, og reis-de videre. Hun har aldrig kunnet faae at vide, hvem det har været.

* * * * * *
* * *

Embeds Forretninger kaldede mig tilforne bort. Nu farer jeg fort. Loviſe var meget lyk-kelig ført ved denne Engel, ſom Gud ſendte hende. Hun havde i B*** en nær Paarørende, en Sø-ſter af hendes bortdøde Moder. Hun gik til hen-de og blev med Fornøielſe imodtaget. Her blev Hun ſtrax efter hendes Ankomſt angrebet af en me-get haard Sygdom, der var deſto frygteligere, da Sielen laed tillige med Legemet. Efter hendes Me-ning, og hvor kunde hun tænke anderledes, var hendes Datter brændt eller fortraadt. Den Be-drøvelſe, hun efter mislykket Efterforſkning følede over dette Forliis og over min Død, er uudſigelig. Saadanne Lidelſer maatte vel den arme trøſteesløſe til ſidſt bukke for.

Hendes Sygdom varede ſex Uger, og det ud-fordrede ligeſaa lang Tid, kun nogenledes at ſkaffe hendes Kræfter tilbage. Alle indløbende Efterret-ninger bekræftede min Død, der overalt var bekiendt

ved

ved Armeen. Og da ikke een eneste af Regimentet befandt sig i den Egn, blev Rygtet ikke imodsagt. Ritmester Gnadenstern troede, at Lovise var brændt, og indhentede ingen videre Underretning, og om han og havde giort det, vilde det dog ikke have hiulpet; thi hun havde strax fra Begyndelsen, for at blive ubekiendt, forandret sit Navn til Navnet Wallmann.

Den helbredende Tid lindrede lidt efter lidt hendes Sorg noget; Dog beholdt hun en Tilbøielighed til Tungsindighed. Hun blev hos hendes Tante, og førde tilligemed Dattereu. hendes Husholdning. For sex Aar siden døde Tanten. Hun efterlod hendes Datter kun liden Formue, og denne og Lovise havde ikke kunnet blive sammen, havde ikke den sidste grebet til et Middel, der rigelig nærede dem begge. Hun oprettede en Fruentimmer-Skole, og var meget lykkelig dermed.

I denne Skole kom nu og min Henriette, og blev der i tre Aar. Lovise opdrog hendes egen Datter, uden at vide, at hun var det. Imidlertid elskede hun hende ligesaa smt, som hun virkelig havde vidst det. Henriettes ganske Siel hængde ogsaa ved hende. Begge følede en uimodstaaelig

Drift, der trakte deres Hierter sammen. De kaldte den Venskab; da de intet andet Navn vidste at give den. Nu kiende de hinanden nsiere, og ere uadskillelige.

Nu veed Du alt, beste Wilhelm! Siig, mangler der endnu noget i Din Vens Lykke? For det første beholder jeg Kone og Datter i Schlesien, for at have dem i Nærheden; men skulde Omstændighederne gisre det nødvendigt, sender jeg dem til Dig, tilligemed den unge Werner, ud paa Godset. Mine Udgivter ere nu større, altsaa kan Du og indrette mine Verler derefter. Endnu er jeg tilstrekkelig forsynet, og i B*** har jeg Kredit.

Hubert er nu saa lystig og glad som en ung Dreng. Men hvad har han ikke udstaaet, den gamle Sabel, da han erfarede, hvem han den gang havde behandlet saa barbarisk. Hvor laae han ved min Lovises Fødder, kyssede og vædede dem med sine Taare! ingen Dronning giorde han det ved, hans Stolthed tillod ham det ikke. Og hvor bodfærdig har han bedet Henriette om Forladelse.

Gisr alting bekiendt for mine Venner, hvad Du veed, og siig det overalt, at jeg har en Kone og en voxen Datter. Den første, Du siger det til, er den gamle Gråber. Lad ham endnu tage denne

Gle de

Glæde med til den Verden, hvor der vil gives renere og varigere Glæder, end de reneste og beste her vare. Lev vel dyrebare Wilhelm! og vær saa lykkelig, som Din lykkelige Ven ønsker Dig det.

E. S. Just da jeg vil forsegle dette, faaer jeg Ordre til Marsch. I Morgen tilig Klokken syv bræfke vi op. Bedrøveligt, Wilhelm! hvad jeg neppe fandt, skal jeg pludselig forlade. Dog Kongen vil det, og jeg er lydig! Hvor vil det være mig tungt, at skilles fra Personer, jeg elsker høiere end mig selv! Jeg ønsker, at Afskeden var overstaaet.

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Borte er han, Carl! den dyrebare, beste Mand, min elskte Fader er borte. I Gaar Aftes Klokken syv Ordre til Marsch, i Dag Morges Klokken syv borte! Der sidde vi nu og græde og sukke, min bedrøvede Moder, den bekymrede Fader Ulrik, hans gode gamle Moerlille, jeg og alle. Hvor har jeg bedet ham, den dyrebare Fader, at han skulde bli-

ve

ve hos os! men alt var forgieves. Kongens Befaling er hellig, derved blev det. Nu er Krigen mig ret afskyelig. Tilforn havde jeg ikke ret meget at miste derved, men nu — alt.

Ach, Carl! jeg vil evig tænke derpaa, jeg har seet min Fader meget stor! Da han tog Afskeed med min Moder og med mig, flød hans Taarer. Fader Ulrik siger: En Taare fældet til rette Tid, er en meget ædel Draabe, og en Taare i Heltens Øie er unbsigelig rørende. Ogsaa en Soldat kunde græde med Ære, og han har hørt, at den store Friderik og engang har begrædt sine nedtordnede Sønner, med et Øie fuldt af Kongelige Taarer. Han har vel Ret. Jeg har aldrig seet saa ædelt og rørende græde, som min Fader græd. Ogsaa Fader Ulrik og hans Kone kyssede han grædende.

Da han traadde til Stuedøren; trakde han sit Tørklæde op, tørrede Øinene, og nu havde han ikke grædt. Et fiendeligt Træk af Bedrøvelse forenet med den ædle, krigeriske Husar-Mine, gav ham en høi Anseelse, og forskiønnede hans fuldkommen veldannede Skabning.

Sova-

Sqvadronen var marscheret op for vor Dør. Den saae mig i Dag forferdelig frygtelig ud. I deres martialske Ansigter herskede noget Skrekkeligt, og mig syndes, der foer Lynild af deres Øien. Hestene vrinskede af alle Kræfter. Deres Øine brændte, og de stampede med Fødderne mod Jorden, ligesom det varede dem for længe. Min Fader lod sig see, og alt stod stivt, og fast og uden Bevægelse. Hestene selv syndes at kiende ham; thi ingen turde sig. Han steg til Hest. Dyret syndes at vide, hvem det bar, dets Forhold gav det tilkiende. Han kommanderede. Med eet Ryk vare alle Sablerne, og alle paa een Gang, ude af Skederne. Et skrekkeligt Syn! de glimrede forferdelig. Det Syn opvagde en Gysen hos mig. Snart vil der dryppe Menneskeblod af dem, tænkde jeg, og var nær synket til Gulvet. Endelig: Marsch! jeg hører endnu dette skrekkelige Ord. Det trængde mig igiennem Sielen. Der blev stødt i Trompeten. En krigerisk Marsch, mere frygtelig end veltlingende, skingrede igiennem Lusten. Derpaa gik de bort! med en ubeskrivelig Mine vendte min

Fader

Fader sig endnu engang imod os, saluterede med Sablen, og i saa Minuter vare alle ude af Byen.

Den store almægtige Gud ledsage ham dog, og tage ham i sin almægtige Beskyttelse, den kiære, beste Fader! Ach Carl! jeg er unidsigelig bedrøvet! Du har nu ingen Undskyldning meer. Dine Officierer ere ogsaa borte, og Din Fader veed nu den hele Tilstand, hvori vi begge befinde os; Dersom Du nu ikke kommer hver Dag, og hielper mig at bære min Bedrøvelse, saa elsker Du mig ikke, og jeg vil dse af Græmmelse.

Ved den gamle redelige Huberts Afsked har jeg og maattet græde. Ach! naadige Frøken! sagde han til mig, see De og med et forsonet Hierte, at jeg marscherer bort? Jeg gaaer i Krigen, og kommer maaskee ikke igien. For Døden frygter jeg ikke, men jeg vilde dog ikke gierne, uden Deres fuldkomne Forladelse, træde frem for min Dommer. Vist er det, jeg har paa det føleligste fortørnet Dem:

men

men jo større min Forbrydelse er, desto større er Deres Ædelmodighed, om De tilgiver mig det. Det gior mig sandelig hiertelig ondt.

Taarene vældede mig hyppig ud af Øinene, og jeg kunde ikke tale; men jeg greb med den ene Haand hans, og strøg ham sagte over Kinderne med den anden. Han trykkede saa ret hiertelig min Haand, kyssede den og lod et Par store hede Taare ligge derpaa.

Jeg veed ikke, Carl! hvorledes det er med de Folk? De have gode, bløde, og føelende Hierter, vise saa megen Følelse, og kunne endog græde; og naar de komme til Fienden, bliver alt, hvad der har Hoved, nedsablet. Det maae dog have en besynderlig Beskaffenhed med deres Hierter, en ganske anden end med vores. Fader Ulrik har givet hele Sqvadronen Mod, dersom hans Velsignelse hefter paa dem, ville de bestandig seire, og ingen miste Livet, af alle allermindst min Fader. Ach! hvor farer den Tanke mig saa skrekkelig igiennem Sielen, kun at det er mue-

ligt

ligt, at han kan miste Livet! Dersom det skede, Carl . . . ja jeg — døde.

Min kiere Fader vil ofte skrive os til, min Brevveksling bliver altsaa fornemmelig rettet derhen; Og da Du nu hver Dag kommer til os, jeg altsaa bestandig kan see, bestandig tale med Dig: saa hører vores hermed op. Lev vel, til vi sees.

Henriette,

eller

Husarrøvet.

I Breve.

Oversat af det Tydske.

II Deel.

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Er det ikke bedrøveligt, kiæreste Carl! og er Din arme kiære Pige ikke at beklage, at jeg just skal mangle Dig paa en Tid, da jeg meest behøver Din Understøttelse? Du er syg? Arme Barn! Nu vel! kun det feiler endnu, for at giøre min Bedrøvelse fuldkommen! Saa angrebet fra alle Sider, der hvor det heftigst piner Hiertet, maae jeg vel, om jeg ikke allerede er det, ogsaa blive syg, dersom Du, min eeneste beste Dreng, ikke snart bliver frisk igien.

Hvor hænger mit bekymrede Hierte ved Dig! Dersom jeg dog kunde besøge Dig, see Dig, og omarme Dig! Men, kan jeg, tør jeg forlade

min Moder, der over sin uudsigelig elskte Gemals, min ligesaa uudsigelig elskte Faders Bortreise!, er saa smertelig bedrøvet, og kiender ingen anden Trøst, ingen anden Understøttelse end mig?

Ach! beste Carl! seet hende har Du nu, men hvad for en øm Moder det er, det veed Du endnu ikke. Allerede som Louise Wallmann, var hun saa aldeles af ganske Hierte min Veninde, men nu er hun mig, hvad nogensinde den ømmeste blant Mødre har været. Ach! jeg er vel ret lykkelig, at jeg har saadanne Forældre! kiære Gud! jeg fortiende det ikke; men jeg skal evig takke Dig derfor.

Langt, allerede langt er nu min kiære Fader fra os. Ach Carl! ved hvert Skridt rykker han nærmere til Fienden, der med dragen blinkende Sabel, og slap Tsile, sætter blodtørstig ind paa ham. For meget Soldat, for meget Helt og sin Konges Ven, vil han aldrig vige for ham, altid ile ham behiertet imøde; og da kunde det jo dog vel skee, at = = = dog, det vil Du jo ikke, algode Gud! Du vil jo høre mine Bønner, dem jeg med taarefulde Øine, med sammenfoldede Hænder, og et vænødigt Hierte sender op til Dig, være et uigiennem-

nemtrængeligt Skiold for ham, og din gode Engel vil jo usynlig beskierme ham!

Jeg vil ikke mere tænke denne skrekkelige Tanke. Men jeg har allerede længe ikke mere villet det; og dog trænger den sig altid igien uimodstaaelig frem for min Siel. Nu og da, i et roligt Øieblik, aabnes mig en Udsigt til en glad Fremtid. Jeg stræber da at følge den skiønne Tanke, og min Siel, der nu er i Begreb med at opklares, bliver pludselig bevæget ved et Suk af min elskelige Moder, og alle mine Udsigter fordunkles af morke Skyer. —

Beste Carl! Din Sygdom er dog ikke farlig? Efter Dit Brev vel ikke, men har Du og ikke, af Bekymring for min Rolighed, talet for lidet derom? Ach! bedrag mig dog ikke Allerkiæreste! og dersom Du vil, at en stor Deel af mtn forlorne Rolighed skal komme tilbage; saa bliv det snareste mueligt frisk. Er Du det endnu ikke i Morgen, saa kommer jeg; da jeg, uden at see Dig, uden at vide Din sande Tilstand, ikke kan eller vil leve længer.

Carl Werner til Henriette v. Volkmar.

Hvor melankolsk er det Brev, jeg i Dag har faaet fra Dig? Bedrsveligt for mig! Jeg savner deri saa ganske den muntre, naive Skrivemaade, der altid henrykkede mig, læser intet uden sørgelige Bekymringer, og er selv en af de Ulykkelige, der foraarsager dem. Dog jeg tør ikke undre mig derover, saa uformodentlig at finde en saa elskværdig Fader, og saa pludselig igien miste ham = = = miste? Nei det ikke! det forbyde Gud! den dyrebare Volkmar, vor Fader, kæreste Jette! Vi have ikke mistet ham, miste ham ikke! Nye Bersmmelse, fornyet Ære venter paa ham, og endnu større, end han forlod os, omarme vi ham igien, den Elskværdige. Hans Sabel, Jette! ha! naar den blinker Fienden imøde, saa uimodstaaelig, i en Haand, som Volkmars er! skulde den ikke redde ham? og hans Husarer! Hvorledes? Du kiender dem jo, Pige! Enhver er Helt! førend de forlade deres elskelige Oberstwagtmester, før døe de alle! Som en Muur vil de slutte sig sammen

men omkring ham, vove det yderſte, giøre alting, alting for ham, og redde ham ud af enhver Fare.

Den Grille, ſom Du kaldte det, at blive Huſar, at blive det under Volkmar, vor Fader, den havde Du ikke ſkullet holde mig fra, kiere Jette! Aldrig var jeg veget fra hans Side, havde beſtandig fegtet med ham, havde beſkyttet ham, den Kiere, og lært af ham at ſeire. Hubert og jeg, og flere, den ganſke Sqvadron, hvad havde vi ikke giort! men Du har ikke villet det, og saa har nu vor Fader en Beſkytter mindre. Men vil Du det endnu? jeg er ſtrax beredt. Jeg flyver til Armeen, faaer Pelſen paa, og er Huſar. Jeg oppebier, hvad Du vil.

Lad ikke min Sygdom, dyrebareſte Pige! forurolige Dig. En ubetydelig Flosfeber, videre ikke! Jeg vilde ſandelig beſøge Dig i Dag, derſom jeg turde; men min Fader, Du kiender ham jo, ſiger: ſlet ikke ud af Stuen! Nu ja! maae jeg da ikke være lydig? viſt nok ikke med min gode Villie, men har man vel nogentid med god Villie giort det, man ſkal giøre.

Jeg tager Dig paa Dit Ord, Jette! I Morgen beſøger Du mig. Min Fader vil imod-

tage Dig med aabne Arme. O! hvor elsker han Dig nu, nu? ja vel nu! Lad os ikke nærmere undersøge det, det er jo min Fader! Og jeg? jeg vil flyve imod Dig, og ledsage Dig tilbage, skal jeg endog, første Gang i mit Liv, handle imod min Faders Villie. Men, for Guds Skyld, tal intet i hans Nærværelse, om at blive Husar, han vilde da . . .

Jeg kan ikke fortænke Din kiære Moder, at Hun er bedrøvet. Omstændighederne retfærdiggiøre hende. Trøst den Kiære, saa got, Du kan. I Morgen Aften ville vi, Fader Ulrik og jeg, giøre hende oprømt. I Morgen Eftermiddag altsaa omarmer og kysser jeg min kiæreste Pige! Lev vel saa længe.

Henriette v. Volkmar til Carl Berner.

Nu Du i Gaar forgieves har ventet mig, har jeg vel lidt mere ved end Du. Ach! beste Carl! en bedrøvelig Erfaring har lært mig, at ikke alle preussiske Officierer ere Volkmarer. Erindrer Du

Du Dig endnu, med hvad for en mild, behagelig og menneskekierlig Nedladelse den dyrebare, den beste Mand traadde ind i vort Huus? Hvorledes han strax ved første Indtrædelse indtog vore Hierter, giorde dem aldeles til sin Eiendom? Et ganske modstridigt Optrin havde vi i Gaar. Endnu zittre alle mine Lemmer, og min arme Moder, og den arme Moder Ulrik, hvor bleve de forskrekkede! dog hør, hvad der tildrog sig:

Just vilde vi, min Moder, Fader Ulrik og jeg stige i Vognen og kiøre til Eder; da en Dragon-Underofficier kom ridende ind i Gaarden, og forlangde at tale med Præsten. Fader Ulrik lod ham komme ind.

Underoffic. Min Kaptein sender mig, for at skaffe ham Qvarteer her. Vi blive her i Nat, Morgen og Overmorgen.

Fad. Ulr. Hos mig kiære Herre! Jeg er Præsten her, og dette er en Præstegaard.

Underoffic. Jeg veed det vel, Herr Pastor! men i Byen er der intet begvemmere Sted for Kaptein v. Raubschütz, end hos Dem, og desuden hører jeg, at en Husarofficier har været i Qvarteer hos Dem.

Fad. Ulr. Det har der. Det var en retskaffen Mand. Jeg vilde og ligesaa gierne tage imod Herr Kapteinen; dersom ikke den forste havde efterladt sin Gemalinde hos mig, som indtager den Plads, han brugde. Desuden er det en Fvielighed, om jeg tager Indqvartering.

Undersoffic. Jeg vil sige det til Kapteinen, naar han kommer, Adiss.

Du kan let tænke, kiere Carl! at vi nu ikke kunde tage bort. Vore Hester bleve fraspendte, og vi ventede paa, hvad der videre vilde skee!

Efter Klokken tre rykkede et Compagnie Dragoner ind i Byen, og Kapteinen lod sig see for vor Dor med en Tiener, en Ridefnegt, og adskillige Heste.

Kapteinen. Heida! hvor er Præsten?

Fad. Ulr. Her er han, min Herre! hvad befaler De.

Kapteinen. Qvarteer, min Herr Pastor! De giver mig det dog?

Fad. Ulr. Gierne, dersom jeg kunde; men jeg har allerede Indqvartering.

Kap-

Kapteinen. Hvem? Byen er anvliſt mit Compagnie.

Fad. Ulr. Herr Oberſtwagtmeſter v. Volkmar ved Huſar-Regimentet ... hans Gemalinde.

Kapteinen. He! Hvad Dievelen! Gemalinde? hvad kommer det mig ved? Jeg tager her Qvarteer. Hun kan jo, saa længe jeg er her, være min. Vi ville nok komme overeens, Herr Paſtor! er hun ſmuk?

Fad. Ulr. Men min Herre! jeg er ikke forbunden til at tage Indqvartering. Mit Huus er frit.

Kapteinen. Ikke forbunden? frit? hvor den Guds Mand der ſnakker! Er her ikke Krig? Herre! Om Fienden lægger ſig ind, ſiger I da og, at I er frie?

Ved diſſe Ord ſprang han af Heſten og trængde ind i Huſet. Vi flygtede lige til Fader Ulriks Studerekammer, og zittrede over det ganſke Legeme, ſom bange Harer. Det hialp intet. Fader Ulrik maatte aabne det Kammer, hvori min kiære

Fader

Fader havde været, og Kapteinen lagde sig med Magt ind.

Var det ikke et artigt Optrin, Carl! Skade for den Mand, at han viisde sig saa usædelig! Han har meget i sin Mine, som rekommenderer, er stor og vel skabt. Imidlertid blev det dog, til vores Lindring, den syrige Dag og Aftenen roligt. Kapteinen var hiertelig træt, drak Skokolade, og lagde sig meget tilig til Hvile. I Dag er han syg, og, som hans Tiener siger, ret meget syg. Dersom vi kun ikke har den Ulykke at beholde ham her, som Patient.

Det fornoier mig hiertelig, at det ikke har saa meget at betyde med Din Sygdom, men det er mig og meget fortredeligt, at det igien begynder at spøge hos Dig. Hold dog, for Himlens Skyld, engang inde med det Gøglerie, at blive Husar! min kiære Fader havde da en Beskytter meer! Ja vel sandt! men jeg? hvad havde jeg? ogsaa en Bekymring meer. Min Fader har Beskyttere nok, Gud, hans brave Husarer, hans egen Sabel. Er det ikke nok? taabelige Barn! Lad mig kun ikke høre et Ord meer derom, ellers . . . .

Nu

Nu just kommer Fader Ulrik tilbage fra den syge Kaptein. Han var gaaet til ham, for at erkyndige sig om hans Befindende. Han er sandelig ret meget syg. Men en mere raa Patient, siger den bedrøvede Gamle, han neppe har seet før. Hvad for Grundsætninger maae den Elendige have; han bander, bespotter, og fordrer alle Djevle op, heller at tage ham, end han længer vilde plages af Smerter. Han klager over en smertelig Riben i alle Lemmer, og har heftig Hovedpine. Hans Rideknegt er reist til * * * for at hente en Læge. Vi beholde ham vist her, siger Fader Ulrik, thi i Morgen tilig skal Compagniet af Sted. Gud staae os bie, hvad skal vi foretage os med denne raa og ryggesløse Mand?

I Dag er Du, som jeg inderlig ønsker, frisk igien, og da Du i Gaar vilde ledsage os herhid, saa kan Du nu vel i Dag, uden os, komme alene. Gior det kiære Barn, dersom Din Sundhed tillader det; hvis ikke, saa bliv for alting hiemme.

Med det første venter vi nu Breve fra min kiære Fader.

Amtmand Werner til Præsten Rasmus Ulrik.

Er det ikke en fatal Streg, som der er arriveret mig, med min Dreng, Carl? Bliver mig der syg just paa en Tid, da jeg meest behøver ham. Det har fra Begyndelsen ikke havt meget at betyde, og nu bliver det saa slemt, at jeg har maattet skikke Bud efter den gamle Dokter Saft, og han siger, Drengen faaer en hidsig Feber. Der plager han mig nu afskyelig, at lade hans kiære Jette komme herover, og jeg veed ikke, om det turde være ret giort. Han kunde derved ikkun blive slettere, og den kiære Pige kunde og blive det. Dersom De finde det for got, Herr Pastor, saa bringe De den kiere Pige herover; hvis ikke; blive De begge der, og sig hende intet om Carls Tilstand. Jeg har atter Indqvartering, og det heder, det endnu kan vare nogle Dage efter hinanden, da der bestandig rykke flere Regimenter frem. Det kunde dog være hvad det var, naar kun min Dreng var paa Benene.

Præ-

Præsten Ulrik til Amtmand Werner.

Jeg behøver vel ikke at forsikre Dem, kiære Ven! at jeg tager Deel i Deres Sorg over Deres Søns Sygdom. De veed det allerede, da vi kiende hinanden. Imidlertid haaber og ønsker jeg, at det kiære unge Menneskes gode Natur snart maae overvinde Sygdommen. Med Deres Brev er henbet mig en Ulykke, som maae tilskrives min Uforsigtighed. Jeg har ladet det ligge paa mit Bord, og Jette har fundet og læst det. Den Sorg og Uroe, der overfaldt den ømhiertede Pige, for den kiære Carls Skyld, er ubeskrivelig. Man kan ikke snakke hende det af. I Eftermiddag kommer hun med hendes Moder. Selv kan jeg ikke komme med; eftersom min Præstehytte er besværet med en syg Dragon-Kaptein, der ikke er en tusende Deel saa god som den dyrebare Volkmar. Den grove ubehøvlede Krigsmand giør mig megen Uroe, og lader mig ofte føle, at vi har Krig. Jeg ønsker Deres kiære Carl en hastig Forbedring, og er ꝛc. ꝛc.

Hen-

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

O! hvor glad er jeg, beste Barn! at jeg har fundet og forladt Dig i en Tilstand, der har fordrevet den skrekkelige Bekymring, Din Faders Brev havde opvakt hos mig. Doktor Saft er en brav Mand. Med Guds Hielp, lover han, snart igien at bringe Dig i fuldkommen god Stand, og, gior han det, har jeg tiltænkt ham en ret stor Forære ring. Kiæreste Barn! følg ham dog nøie i alt, hvad han foreskriver Dig; at jeg, saasnart muligt, igien kan slutte Dig frisk og sund i mine Arme.

Det er desto værre gaaet, som vi have frygtet. Kaptein v. Raubschütz er bleven syg tilbage hos os, og foraarsager os saa megen Fortred og Uroe, at vi heller i hans Sted vilde have tyve Volkmarer og ti Huberter hos os. I Dag er han nu igien oven Senge; dog har han endnu heftige Smerter i Lemmerne. Han har forlangt Skrivertsi, og nu er det ganske roligt hos ham. Hans Tiener, ved Navn Schrubler, synes at være en klog forslagen Karl; men jeg kan ikke ret vel fordrage dette Menneske. Han har saa noget i sin

Mine,

Mine, som aldeles ikke staaer mig an, saa noget modbydeligt. Hans Herre er, efter hans Sigende, en meget riig Kavalier, der sætter brav Penge til. Hav de ikkun en Smule Taalmodighed med ham, sagde han, han er noget stviende og meget hidsig, men ret god, naar det stikker ham. Nu lad ham være det længe nok! Jeg vil intet have med ham at giøre, og, hvis jeg kan undgaae det, skal han slet ikke faae mig at see, og heller ikke min Moder.

Ifald Dine Kræfter tillade det, beste Carl! saa skriv mig til. Jeg skal nok vide at indrette det saaledes, at jeg snart igien kan være hos Dig.

Gode Gud! vær priset! der! et Brev fra vores kiere Fader! skrevet i * * * femten Mile herfra. Frisk beste Carl! Frisk er han! Den dyrebare kiere Fader! Ach! han blive det dog indtil det yderste Maal af hans Løbebane! Hvor faderligt, hvor overmaade kierligt skriver den fromme Mand! Dog jeg bringer Brevene med, naar jeg kommer over til Dig, og vil selv forelæse Dig dem. Min Moder er i Dag, for første gang oprømt. Maatte hun dog bestandig blive det, bestandig faae meere Aarsag til at blive det endnu meer! Det

skulde nu engang igien blive en Aften til at være ret fornøiet i, hvis Du kunde være her, og hvis den ubeleilige Snyltegiest ikke var her. I Morgen skriver jeg Dig til igien, og hvis det kan lade sig gjøre, besøger jeg Dig.

Kaptein v. Raubschütz til Kaptein v. Kronengold.

Hundsvotsk nok! Kronengold! ja paa min Siel! hundsvotsk nok, at jeg her maae ligge, overvældet af Smerter, stønne, som en Kone i Barnsnød, paa en Tid, da saa meget dievels Pak, som duer til ingen Ting, løber friske og sunde omkring. Og det er I Dievle tillige skyld i; thi hvoraf skulde det vel ellers være, end af vor Drikken den sidste Aften for Opbrudet? Gid alle Dievle fare Ritmester Preller i Livet! han har værst drukket mig paa Pelsen; men jeg faaer nok fat paa ham engang igien, forgieves skal han ikke have giort mig det. En Lykke er det for mig, at jeg har et godt Qvarteer! hos hvem mener Du, Broder, jeg ligger? hos Præsten i Landsbyen.

Den

Den gamle Knark vilde i Begyndelsen ikke tage imod mig; men han maatte. Den følgende Morgen laae jeg der som en arm Hund og higede efter Veiret. Min gamle Præst besøgede mig; men jeg bandede ham strax ud. Ellers kan han vel være en god gammel Mand, og jeg tiltroer ham saa megen christen Kierlighed, at han ikke havde ladet mig fare til Dievelen, dersom Beenradet med Leen havde blæst til Bortmarsch.

Nu befinder jeg mig lidet bedre, og kan, som Du seer, skrive. Paa Bequemmelighed mangler det mig ikke, og den Qvaksalver, man har hentet mig, giver mig got Haab til en hastig fuldkommen Helbredelse. Dersom Folkene her blive ved at vise dem artige, vil jeg betale den gamle Præst got. Han maae inderlig nok ønske, at jeg for længst siden havde været Pokker i Vold.

Min Tiener, Skrubler, det Beest af en Karl, har allerede, som en Sporhund, igiennemsnuset det hele Huus. Han giør mange Ophævelser over en Pige, der befinder sig her, som vel skal være værd at paatage sig en Jagt for. Hun skal være en Datter af en vis Oberstvagtmester v. Volkmar ved Husar-Regimentet . . . .

Hendes Moder, en nydelig lille Kierling, som Skrubler siger, er ogsaa her. Karlen har der fortalt mig en Historie om disse Folk, der ganske seer ud som en Roman, og han forsikrer dog, at den er virkelig. Jeg maae spørge den gamle Præst derom, dersom han kommer til mig igien; hvortil der dog ikke er ret meget Haab; thi han hører ligesaa gierne at bande, som jeg at bede. Dersom jeg i Morgen befinder mig noget bedre, vil jeg see begge disse Kreature, og drikke Chocolade med dem. Det øvrige vil finde sig af sig selv.

Hvordan gaaer det hos Jer? Du vil dog snart svare mig, Kronengold? Lad mig vide alt hvad der gaaer for sig, og hils mine Venner. Saasnart det er mueligt, er jeg igien ved Regimentet, thi den Liggen her er mig ufordragelig. Lev vel kiere Broder!

Carl Werner til Henriette v. Volkmar.

Hvor hvilig er jeg Dig, ømme Pige! forbunden for Dit Besøg i Gaar. Hvorfor kan jeg ikke veder-

vederlægge Dig det i Dag? men den fortredelige Saft forbyder mig at forlade Stuen, og min Fader vil ikke engang taale, at jeg kommer nær til Stuedøren. Altsaa maae jeg vel være taalmodig i mit Fængsel.

Eders Dragoner-Kaptein staaer mig, efter den givrte Beskrivelse, aldeles ikke an. Seer Du nu dette, at det er sandt, hvad jeg tilforn sagde Dig om Officierer? Ha! en Mand som Volkmar, vores elskværdige Fader! Ja, vare de alle saaledes? Lad ham vel ogsaa være tapper, derpaa vil jeg just ikke tvivle; men tapper af Grundsætninger, som Din ædle Fader, er han vist ikke. For Himlens Skyld indlad Dig ikke med ham, og har Du nogen Godhed for mig, kiere Pige! saa lad Dig endog ikke see af ham; thi han er vist een af dem, der betragte alt, hvad der anstaaer dem, som Bytte. Hold ogsaa, saa vidt mueligt, hans Tiener fra Dig. Den Karl maae ikke due noget, siden han er modbydelig for en saa god og menneskekierlig Siel, som Din.

Den arme gamle Fader Ulrik og hans Moer lille beklager jeg ret hiertelig. Hvor maae det gyse i den gamle kiere retskafne Mand, naar han hører

den afskyelige Banden, hvoraf han er en saa bitter Fiende! I Fremtiden maae han aldeles ingen Indqvartering tage. Han er fri derfor, og med Magt tør ingen trænge sig ind paa ham, thi de Herrer ere jo her ikke i fiendtlige Lande. Vi have adskillige Officierer af Infanteriet, og kan ikke klage over dem, i det mindste ere de meget roligere end Husarerne vare.

I Svaret til Din kiere Fader, har Du dog ikke glemt at hilse den gamle ærlige brave Hubert fra mig? Dog, Du holder jo af ham, kiere Jette; og har allerede tænkt paa ham. Paa nærværende Tid er han i Böhmen den gamle brave Sabel! og seer nu sin Fiende for sig. Ha! jeg gad seet ham hugge løs! Vee alle dem, hans Sabel treffer! Sandelig, Volkmar er en lykkelig Officier! Omringet af en Sqvadron saa brave Folk, der under hans Anførsel ere færdige at vove alt, maae enhver af hans Gierninger være glimrende! Vi faae vist nok snart noget at høre; thi Husarerne ere bestandig foran, og den lille Krig gaaer for den store. Men frygt Du kun ikke, kereste Pige! for vores beste Fader! Han forstaaer Haandverket fra Grunden af, og har, som Du

selv

selv skrev, Gud, sin skarpe indtrængende Sabel, og saa mange brave Husarer til Beskiermere. Tænk Dig den Glæde, Jette, kiereste Pige! naar vi igien frisk skal omarme ham, og græde af Glæde ved hans faderlige Barm! og dette skeer vist i næste Vinterqvarteer. Og saa, Ha! Pige, glæd Dig! bliver Du min Kone, og jeg ganske naturlig Din Mand, og saa = = = ja nu, hvad videre vil følge, skal Du erfare.

Lad os, kiereste Jette! saa længe være fornøiede. Min Sygdom er overstaaet, og min Stue-Arrest vil høre op, og saa er jeg hver Dag, fra Morgen til Aften hos Dig. Vi sladre da om den kiere Fader, gøgle den kiere Moder smaa Narrerier for, opføre Koncerter, og spille alt hvad vi kan. Vor gamle oprømte Fader Ulrik tager os intet ilde op, og jeg oplever vel endnu engang, at han danser polsk med sin gode gamle Moerlille.

Faaer dog den Skriven ikke snart Ende? raaber min Fader. Jeg maae ikke engang skrive! er det ikke for haardt? Dog han meener det got, den omhyggelige Fader, og jeg vil adlyde ham og slutte her. Lev vel, min kiereste beste Jette! og frygt ikke meer for min Sygdom.

E. S. Adlyd mig endelig, kiere Jette, i det jeg har sagt dig om Kapteinen. Du er saa god og uskyldig, og veed ikke, hvad slette Folk kan gisre. Raubschütz maae slet ikke saae Dig at see, og med hans Tiener maae Du heller ikke tale. De Karle ere ofte det samme for deres Herre, som de gamle Kierlinger skal være for Fanden. Ikke sandt, Du gior mig det til Villighed, beste Jette?

Kaptein v. Kronengold til Kaptein v. Raubschütz.

Stakkels Dievel! I Sandhed jeg beklager Dig for det Uheld, der har rammet Dig, eller rettere, som Du har paadraget Dig! men der seer Du nu, Raubschütz, hvad for heslige Folger der kommer af det raa og liderlige Levnet! er det ikke en vederstyggelig Kilde, hvoraf der altid flyde en Mængde Bitterheder? Snart er det Tid, at Du hører op derimod; ellers vil Din Natur udtømmes, og Dit Legeme blive sygeligt, og det til en Tid, da besværlige Marscher, Mangel paa gode Nærings-

midler,

midler, og uvoligt Veirligt udfordre en varig og stærk Bygning, og tillige indtreffende Blessurer, om de ellers lykkelig skulde læges, udfordre gode og sunde Safter. Antag altid denne Lærdom af mig, kiere Raubschütz! den flyder af et sandt Venskab, det alene befaler mig at moralisere. Desuden staae vi nu under en Opsynsmand, der har hundrede Øine, merker det mindste Feiltrin, og ikke lettelig overseer det hos en Officier af Din Rang. Vore Officierer skulde gisre meget vel, om de tænkde med Agtsomhed herpaa, og ved enhver Leilighed erindrede, at Ædruelighed er tusinde gange mere fornøden i Feldten end i Garnisonen.

Jeg ønsker oprigtig, at Du, saasnart muligt, igien maae komme Dig, at vi snart igien kunne see Dig hos os. Det er mig meget kiert, at Du er hos gode Folk; men kiere Raubschütz, naar Folkene ere gode, og skulle blive det imod Dig, saa maa Du ogsaa igien være det imod dem. Den gamle gode Præst, om hvilken Du selv tilstaaer, at han er en god gammel Mand, hvorfor vilde Du fornærme ham? maaskee, fordi han er en Præst? Ja! den Grundsætning have mange af

vore Herrer; men om den gior dem Ære? hvorledes vilde Du besvare det Spørsmaal? Men lad ham være, hvo han vil, saa er han nu Din Velgiører, der fortiener Tak og ikke Fornærmelser.

Hvad de to Damer angaaer, hvorom Dit Brev melder, saa tag Dig vel i Agt, kiere Raubschütz, her at giøre noget, der kunde drage onde Følger efter sig. Jeg kiender ikke Oberstvagtmester v. Volkmar; men Major v. Tigerheim; der meget vel kiender ham, har sagt mig, at han er en meget værdig og fortient Officier, der i forrige Krig har meget udmerket sig og agtes høit af Kongen. Men Majoren siger mig, at det ikke er ham bekiendt, at denne Volkmar har en Gemalinde eller Datter. Det være hvad det være vil; saa vær ikke uforsigtig, kiere Broder, og erindre Dig, at Du er Kaptein og Kavalier v. Raubschütz.

Vores Indmarsch i Böhmen, hvorom Du formodentlig allerede har hørt, skede meget fortredelig. Fienden flygtede overalt fra os, og lod os rolig rykke ind. Besynderligt nok! Vi havde troet, at det strax paa første Dag vilde gaae meget skarpt til; Men vi, i det mindste vort Regiment,

fik

ſk ingen Fiende at ſee. Huſarkrigen tog imidlertid ſnart ſin Begyndelſe, var lykkelig for os, og vi ſaae ſnart Fangne. Nu ſtaaer vi i Dieſynet af den Keiſerlige Armee, ſom uagtet dens Overlegenhed, er ſkrekkelig forſkandſet og indhegnet med Palliſader. Vi tvivle i Almindelighed paa, at Kongen vil angribe den her, da den overordentlige Faſthed af en ſaa talrig Leier betager alt Haab om et lykkeligt Udfald.

Man maae lade vore Huſarer, den ene med den anden, vederfare den Ret, at de ere brave, yderſt brave. Ingen Overlegenhed ſkrekker dem tilbage, og næſten ethvert Hug lykkes dem. Kongen er ofte hos dem, er vienſynligt Vidne til deres beundringsværdige Tapperhed, og bevidner dem ſit høieſte Biefald med de naadigſte Udtryk.

Paa blodige Optrin, ſom den mindre Krig fremſtiller, mangler det altſaa ikke! Men da diſſe kun afgive lidet, ſaa forbigaaer jeg de beſynderlige Omſtændigheder ved dem! Men ſkulde i Din Fraværelſe noget af Vigtighed forefalde, eller foregaae noget med vort Regiment, ſkal jeg ikke forſømme at tilmelde Dig det. Dog jeg haaber jo, Du ſnart ſkal være hos os igien, og tage Deel i

den

den blodige Ære, der her venter paa os. Jeg ønsker Dig endnu engang en hastig Helbredelse, og er ꝛc.

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Din Fader, der var hos os i Gaar, har vel besørget alt, hvad jeg havde overdraget ham. Gierne havde jeg skrevet Dig til; men der kom mig saa mange Ting i Veien, at jeg til min Fortred ikke kunde.

Jeg kan og tør ikke dølge det for Dig kiere Carl! Altsaa tilstaaer jeg Dig: at jeg har overtraadt Din Advarsel, angaaende Kaptein v. Raubschütz. Du kan umuelig blive vred derover, naar Du hører hvorledes det er gaaet til.

Siden han igien kom paa Beenene have vi, min Moder og jeg, bestandig opholdt os i Fader Ulrik's Studerekammer. Vi læse der hverandre noget for, arbeide og underholde os med behagelige Samtaler om den beste Mand, der nogensinde har baaret Husarpels. I Gaar Eftermiddag sadde

vi

vi og her, da Fader Ulrik traadde ind, og bad os vide, at Kapteinen havde sendt sin Tiener og ladet bede om Tilladelse at maatte drikke Chocolade med os. Jeg har ikke kunnet afslaae ham det, blev den kiere Gamle ved, og nu maae de snart komme. Jeg tænker vel, han vil være artig; og skulde han imod Formodning ikke være det, nu, saa ville vi lære ham det.

Min Moders Øine og mine mødte hinanden. Vi saae begge meget forlegen ud og sittrede begge. Jeg kan ikke fordrage de grove Mennesker, sagde min Moder, jeg blev meget heller her. Hør dog, kiereste Fader! føiede jeg til, lad os blive her. Siig til ham, min Moder befinder sig ikke ret vel, og jeg kan ikke forlade hende. De og Moder, Ulrik, kan vel holde ham ved Selskab et Øieblik.

Den kiere Gamle giorde en betænkelig Mine, saae ned for sig, og gned Panden med Haanden. Du veed hvor stor en Fiende han er af alle Usandheder. Endog i Spøg skal han aldrig sige nogen. Jeg maatte vel, for at bringe ham ud af denne Forlegenhed, giøre en Dyd af Nødvendigheden, og selv sige een. De kan, blev jeg ved, gierne sige dette uden at fornærme Sandheden, min

Moder

Moder befinder sig virkelig ikke vel, og har nylig klaget over en heftig Hovedpine. Nu saa vil jeg sige ham det, svarede han, og listede sig tilbage.

En naturlig Frygt for den vilde Kriger, som Din Advarsel endnu har giort større, giorde at jeg blev meget urolig. Nu vil han tage det ilde op, sagde min Moder, og lade den kiere, gamle, brave Mand undgielde det. Jeg vilde ønske, vi aldrig havde seet den Mand! jeg søgde saa meget muligt, at berolige hende; men var meget uskikket dertil, da jeg selv behøvede Beroligelse.

En halv Time var løbet hen under alle Slags Bekymringer, da Fader Ulrik kom ind igien. Det vil intet hielpe, sagde han sagte, han holder ikke op at bede, at jeg skal formaae Dem til, at unde ham Deres Selskab. Nu vare vi begge ude af al Forfatning, saae alle tre paa hinanden uden at kunde beslutte os til noget, og talde ikke et Ord. Men i dette stumme Optrin bleve vi snart afbrudte. Der blev banket paa Døren, den strax aabnet, og Kapteinen traadde ind. Min Moders saavel som min Forvirring maae have været kiendelig.

Om jeg skulde døe, kunde jeg ikke igientage hvad han sagde os. Jeg saae ham bukke sig dybt,

hørde

hsrde hans Rsst, uden at forstaae den; saae ham tage min Moder ved Haanden, hende at følge ham, og listede mig som en Maskine bag efter.

Fordeelagtige kunne vi ikke have forekommet ham i dette Optrin. Saa enfoldig som et Par Faar traadde vi ind i Kammeret, satte os, fik Kopper af Moder Ulrik, drak, og begyndte lidt efter lidt at komme os.

Hvad ere vi dog for svage elendige Kreature, kiere Carl! Nu bag efter maae jeg lee af mig selv. Hvorfor behøvede vi dog at være frygtsomme? Men hør videre.

Raubschütz var i Dag intet mindre end en vild Soldat. En Smule Stivhed undtagen, den man ikke kan regne ham som Krigsmand til Onde, opførde han sig saa artig, saa føielig; at vi forglemde, han var den Mand, der med saa megen Trodsighed trængde ind i vort Huus, der viste sig saa vild, næsten bandede vor kiere gamle Fader ud af Huset, og jog os af Forskrekkelse ind i Bagstuen.

I Sandhed, Carl! Raubschütz er en meget velskabt Mand. Han er endnu større, end min Fader, og førere, og hans ganske Bygning er for-

fortreffelig. Den Uniform han bærer, klæder ham overmaade vel, og jeg troer, at han endnu skulde have et langt fordeelagtigere Udseende, hvis Sygdommen ikke kiendelig havde svækket ham, og giort ham meget bleg. Som Soldat kan han vel være alt, hvad man som Soldat bør være; men som Menneske vil der vel mangle ham meget. Saa god hans Skabning ogsaa er, saa fremskinner der dog noget vildt af hans Mine, og hverken hans Ord eller Tale har det sagtmodige, indtagende, og erobrende, som min kiere Faders. Skade for den Mand! I saadant et smukt mandigt Legeme skulde billig boe en mere sagtmodig og sædelig Siel, for at fremstille en fuldkommen Mand. Fader Ulrik siger: Den Mand skulde være fortreffelig, hvis hans ikke var bleven forsømt i sin Ungdom. De Mangler hvormed han fremtræder, flyde af en slet Opdragelse, og slette udannede Grundsætninger.

Jeg vil ikke opholde Dig med de Samtaler, der forefaldt imellem os. Nok, Raubschütz var imod vores Forventning artig. Min Moder dømmer vel om ham, og jeg kan ikke sige hende imod. Fader Ulrik holder ham ikke for ond i Henseende

til

til Hierket, og Moder Ulrik er endog bleven ham gunstig. Men den første vil have merket noget hos ham, som jeg her ikke gider igientaget for Dig. Imod min Fader viser han megen Hsiagtelse. Af Person kiender jeg ham vel ikke, sagde han; men ved Armeen er han bekiendt for en meget værdig Officier, der særdeles har udmerket sig i sorrige Krig, og bliver agtet af Kongen, der ikke lader Fortienester ubemerkede. Dette giorde os begge til hans Veninder. Vi behøve nu ikke mere at frygte os for ham; og da han desuden igien er friisk, vil han vel med det første tage bort.

Det er nu Sagens sande Lsb, hvoraf Du tydelig nok kan see, at det ikke stod til mig, at følge Din Advarsel. Vær imidlertid ganske rolig, kiere Barn! af Raubschütz har Du intet at befrygte. Han har vel ved Afskeden oftere udbedet sig den Ære af vores Selskab; men vi ville dog, saa meget det uden Uartighed kan lade sig giøre, holde os tilbage, og giøre ham det muligst vanskeligt, at omgaaes os.

Himmel! hvormeget har jeg der skrevet sammen! Men jeg havde meget Stof, og skrev til Carl Werner, det smukke, rødkindede, unge

Menneske i . . . . . I Dag vilde det vel efter mit Ønske være meget bedre med Dig; men besøge Dig kan jeg, til min største Fortred, hverken i Morgen eller i Overmorgen, da vi i Morgen faae et Besøg af den Müllerske Familie, og ere Overmorgen til Bryllup i . . . . Til Bryllup! Carl, hører Du gierne det Ord? Kunde Du dog være hos os! Lev vel, beste Barn!

Kaptein v. Raubschütz til Kaptein v. Kronengold.

I en ganske anden Tone skulde jeg besvare Dit fromme moralske Brev, dersom jeg ikke havde langt andre Ting at tale med Dig om. Jeg behøver Din Hielp, og dersom Du virkelig er min Ven, som jeg bestandig har anseet Dig for, kiere Kronengold! saa hielp mig med Raad og Daad.

Jeg har seet Dem, begge de herlige Skabninger, hvorom jeg nylig skrev Dig til. Schrubber, det dumme blinde Best, havde ikke sagt den tiende Deel af det, jeg siden virkelig fandt. Fanden annamme mig! om jeg nogensinde har seet en smukkere

smukkere Kierling, end Volkmars Gemalinde er! men hun maae og være saa smuk, hun være vil, saa kommer hun mig ikke ved. Alle hendes Yndigheder blive, som Skinnet af Maanen, ved Solens Glands, fordunklede af Henriette, hendes Datter. Kronengold! Henriette er alt, hvad der heder smukt. Tænk Dig alle de smukke Piger tilsammentagne, som Du kiender; tag fra enhver det beste, det meest indtagende, sæt af alle disse Yndigheder en Pige sammen, saa seer Du Henriette.

Strax ved første Øiekast blev jeg saa fortryllet af Pigens Yndigheder, at jeg næsten kom ud af mig selv. Jeg havde udbedet mig den Ære af Damernes Selskab ved Chocoladen. Min gamle Præst bragte mig Afslag; men han maatte afsted igien, og da jeg ikke vilde oppebie det samme endnu engang, gik jeg bag efter ham, og traadde ganske uforventet ind i Kammeret. Den Forvirring, min pludselige Tilstædeværelse satte dem begge i, giorde dem kiendelig skiønnere, og hævede den ypperlige Henriette op indtil Englene, hvad man saa endog vil giøre dem til.

Jeg fik dem overtalt til at følge mig, og vi satte os saaledes, at jeg havde den engelske Pige lige over for mig. Kronengold! saa behageligt et Selskab har jeg endnu aldrig havt i mit ganske Liv. Men Du maae ikke tænke, at jeg var vild og hidsig. Paa min Siel! jeg havde ikke kunnet være det, om jeg endog havde villet. Jeg følede, hvad jeg aldrig tilforn havde følet. Hvorledes skal jeg vel beskrive Dig det. Lad det hede Høiagtelse for den smukke Moder, og Ærefrygt for den endnu smukkere Datter! Alting udtrykker det vist nok endnu ikke, men Djevlen maae udtrykke Følelser, hvortil man kiender ingen Ord, ingen Benævnelser. Af mig, som slet ikke er øvet deri, kan man mindst fordre det. Vel har dette yndige og frygtsomme lille Kreatur talet lidt nok, men man maatte være i høieste Grad dum, om man ikke af det lidet kunde spore en Engle-Forstand. Et Par lunefulde, vittige Indfald, hun saa ganske som af en Hendelse lod falde, give mig den Formodning, at hun er meget oprømt, og blev kun holdet tilbage af Undseelse. Dog det skal jeg vel nærmere erfare, og det frygtsomme Væsen, der er enhver Landsbyeskiønhed eget, skal tabe sig.

Be-

Bekiendtſkabet er nu giort, og er alt for behage-ligt for mig til, at jeg ikke ſkulde vedligeholde det.

Men hvad ſkal jeg nu giøre, kiære Kronen-gold? Jeg elſker den uforlignelige Pige ubeſkrive-ligt. Hvem kunde vel og ſee hende, uden at blive fortryllet? Du ſelv med al Din Philoſophie vilde overgive Dig, derſom ſaadan en Engel ſik i Sinde, at lade ſig ſee for Dig. Jeg har elſket ſaa mangen en Pige = = = elſket? Det kan næſten ikke være; thi det jeg nu føier, har jeg aldrig følet hverken hos Lotte M. = = = heller ikke ved Louiſe Ch. = = = heller ikke ved Friderica v. B. = = = heller ikke ved ꝛc. ꝛc. Men de vare og alle ingen Henrietter, neppe en Fuſtermalers elendige Kopier af hende. En fordømt Streg, at jeg ſnart ſkal herfra! Maatte dog Djevelen, paa mine Vegne, tage alle Øſterrigerne, ſaa behøvede vi ikke at jage dem bort! En Himmel, hvori ſaadanne Engle boe, ſkal jeg ombytte med en urolig og umagelig Feldt-leier, og iſteden for at omgaaes med Engle, ſkal jeg hugges omkring med Djevle!

Men hvortil hiælper al den Knurren? End-nu engang, kiære Kronengold! hvad ſkal jeg giøre? Den Pige har ſaaledes indtaget mig, at

jeg ikke kan tænke paa andet end hende. Gifte mig? vel nok; men den Giften = = = hvilken Den af Frihed kan begvemme sig dertil? Schrubber havde saa et Anslag, men = = = Dersom Du ikke var saa from og samvittighedsfuld en Djevel, hvilket ellers er imod Djevles Natur; saa vilde jeg tale reent ud; men Du har nu allerede bragt det saa vidt med mig, at jeg i visse Tilfælde frygter for Dig. Hør Kronengold! vær dog engang ingen Nar, og hielp mig! Du er en vittig Karl. En Plan til en passende Bortførsel udkastet af Dig, og saaledes indrettet, at ingen Mistanke, i det mindste ingen sikker Mistanke faldt paa mig, var det jeg ønskede. Schrubber er en listig Kanaille; Din Anton er ham temmelig lig; paa Udførelsen skal det ikke mangle, paa Penge ikke heller. Hvad var det nu vel meer, Du lille Nar? Moderen er vist ikke Volkmars Gemahlinde, intet uden Maitresse, og dersom nu den smukke Datter blev min, saa skede der jo intet videre, end at Jette blev det, Moderen Lovise er; Hende har jo dog Volkmar og saaledes snuset fra hendes Forældre. Hvad mener Du?

Det

Det er mit fulde Alvor, kiere Kronengold! og det ogsaa, at Du, saasnart muligt, svarer mig, og er det for langvarigt med Posten, saa ved et ridende Bud.

Min Sygdom har jeg overstaaet, men mine Kræfter ere derved saa svækkede, at jeg behøver lang Tid til at faae dem samlede igien. Hils mine Venner, og svar mig snart.

Fritz Rosenthal til Carl Werner.

Jeg skulde selv have kommet til Dig, kiere Carl! for at see, hvorvidt Du er kommen i Bedring, dersom Markarbeidet, som jeg ganske har at bestride, da min gamle Fader bestandig bliver svagere, havde tilladt det. Hør engang, Carl! der ligger mig noget paa Hiertet, som jeg gierne vilde skrive og meddele Dig, dersom jeg ikkun vidste, at det ikke vilde giøre Dig alt for urolig. Men fortie det for Dig kan jeg dog heller ikke; thi deraf kunde flyde megen Ulykke for Dig fra en anden høist empfindtlig Side. Du har vel just ikke fortient

det af mig, at jeg er saa omhyggelig for Dig; thi at Du der faldt ind i mine Rettigheder, og skilte mig den gang ved Præstens Jette, nu Fruen v. Volkmar, var just ikke smukt, og nu kunde jeg vel ogsaa lee, om en anden narrede Dig det fra, som jeg for Din Skyld havde mistet. Men det er forbi, jeg er ikke saa hevngierrig, og tænker, at i en Verden, hvor der findes saa mange Piger, der alle gierne ville givtes, findes og let en for mig.

Du er en hidsig Krabat; lad det, jeg her vil skrive, ikke bringe Dig ud af Forfatning. Du veed dog, at der i Præstegaarden ligger en Dragoner-Kaptein, som blev syg tilbage, er nu igien kommen sig, og endnu bestandig ligger der? Det har Din Pige vel fortalt Dig; men det veed Du dog vel endnu ikke, at Dragoneren er rasende forelsket i Henriette, og som jeg hører, bliver ikke ugierne seet af hende. Hvoraf jeg veed det? Kaptcinens Tiener har giort Bekiendtskab med vores Gartner i Kroen, og allerede nogle Gange besøgt ham i Haven. Han har saa temmelig tydelig ladet sig forstaae dermed, og med Nysgierrighed erkyndiget sig om alle Omstændigheder, der angaae Henriette og hendes Forældre. Der maatte vel

nu,

nn, har Gartneren svaret ham, ikke være noget at smause. Frøkenen er forlovet med Amtmand Werners Søn i = = = . I næste Vinterqvarteer kommer hendes Fader, og saa bliver her Bryllup.

Karlen har kiendelig studset, da han hørde dette, og ladet sig underrette om adskillige Ting, som han just ikke behøvede at vide. See nu til, kiere Carl! Hvad Du har at giøre at Dragonen ikke sætter sig fast i Din Sadel; thi med Pigerne er det saa, hvad det er, naar Elskeren ikke bestandig svermer omkring dem Jette er vel en af de gode; men Pokker troe Officererne, de veed, at løbe Storm! See til, at Du igien kommer hjem Benene; og behøves det da, saa kiender Du Broder Fritz. Sig for alting Jette intet om dette Brev.

Carl Werner til Fritz Rosenthal.

Nu vel, gode Fritz, Dit Brev kunde ikke komme beleiligere. Nylig havde jeg faaet et fra Jette,

og begge ere af den Beskaffenhed, at det ene forklarer det andet. Skal da Dievelen føre os disse forbandede Soldater paa Halsen, der komme intet uden Optøier af Sted! For Dievlen, Fritz! hvorfor ligger der den Dragon hos eder i Byen? i Præstegaarden? paa den lade Side? En herlig Kaptein maae det være, som, imedens hans Kammerader feie modige omkring, gaaer paa Jagt efter Piger! Det giorde Volkmar ikke. Den Retskafne! lod han ikke Kone og Datter, dem han begge nylig havde faaet igien, i Stikken, og gik Fienden imøde? Han skulde ikke ugierne blive seet af hende siger Du? Slapperment! Fritz, Du er en Dievel eller Pigen er det! Men her har jeg jo hendes Brev! Hvor hun der afskildrer ham, kalder ham en artig, velskabt, og vel bygget Mand! Nei, Fritz Du er god! Pigen er en Dievel! Ha! siig mig Barn! hvad skal jeg gribe til? Maatte jeg ikke strax blive Dievels? Hvorfor er jeg ikke krepperet? men førend jeg tilstæder, at Dragonen gaaer af med Pigen, seer Du Fritz, før skal de begge døe, og jeg bag efter!

I Aften sniger jeg mig fra min Faders Side og flyver til Dig paa den store Fux. Vi ville da

mundtlig

mundtlig tale om denne Sag. Men lad ingen vide noget derom. Jeg vil ikke see Pigen, og hun skal heller ikke faae at vide, at jeg har været hos Dig. Lad jeres Gartner slaae Beenene itu paa Kapteinens Tiener, dersom han kommer igien, jeg giver ham fem Daler for hvert. Ha! de Skurke!

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Er Du enten bleven sygere eller finder Du engang Fornøielse i at qvæle mig? Det første vil jeg ikke haabe, og det sidste kunde i alle Maader fortryde mig. Hvorfor har Du ikke svaret mig paa mit sidste Brev? Hvorfor er Du ikke selv kommen, da du efter al Sandsynlighed igien er fuldkommen frisk?

Hør Barn! er Du maaskee bleven mig overmodig? Eller, som endnu vilde være slemmere, har Du maaskee ellers fundet noget, hvorover Du glemmer, at Din Henriette her smægter efter Dig? Dog, der gior jeg Dig vel Uret: Du har jo været syg, stakkels Dreng. Derpaa har Du

vel

vel ikke tænkt? Men Aarsagen, hvorfor Du hverken har skrevet, eller er kommen, maae jeg dog vide, og jeg befaler Dig ved min høyeste Unaade, at aflægger mig Regnskab derfor.

Min Faders Ridefnegt, som i Gaar er ankommen til os med ret glædelige Tidender, overbringer Dig denne Billet, og har streng Befaling, ikke at komme tilbage uden Dig eller Svar. Min Faders Breve til min Moder og til mig, hvori der staaer saa meget, som besynderlig angaaer os begge, maae jeg selv forlæse Dig, eftersom jeg haaber derved at fortiene mangt et Kys; men Bre-vet til vor gamle Fader Ulrik, sender den kiære Gamle hermed til Dig, at Du, hvis Du maaskee enten ikke kunde eller ikke vilde komme, imidlertid kan have noget at læse.

Herr v. Raubschütz er endnu bestandig den samme meget artige Kavalier. Men Herr von Raubschütz begynder ogsaa, at være noget, som ikke anstaaer mig. Han spiller en Forlibtes Rolle Hos hvem? Jh nn! Carl, hos Din Pige! Den Sag mishager mig just ikke. Da Du selv hverken skriver, eller kommer, forglemmer Din stakkels Pige, maae det da ikke være mig kiert, naar en

anden

anden underholder mig i den Materie, hvori jeg saa gierne lader mig underholde, hvortil Du saa vel har vant mig? Og, er Raubschütz ikke en smuk Mand? Jo vist, Carl, er han smuk! vel ikke saa smuk, som Mr. Carl Werner, men dog endnu altid smuk. Han er Captein, Carl! og — rig. Mer! det, Barn! og bring mig ikke til det yderste, eller . . .

Min Moder befaler Dig, som sin Søn, saasnart som muligt at komme til os, og jeg skal nok vide at straffe Dig, hvis Du er ulydig. Vent Du kun ikke paa mig, med mindre Du igien er bleven syg; men det forbyde den gode Gud; men det kan heller ikke være, Din Fader skulde jo ellers have meldet os det.

Endnu et. Lad for al Ting min Faders Brev til Fader Ulrik ikke forkomme. Han forlanger det tilbage, og jeg forlanger det ogsaa tilbage. Fra hans Haand er ethvert Bogstav mig et herligt Klenodie.

Carl Werner til Henriette v. Volkmar.

Omendskiønt jeg igien tilfulde er kommen mig, vil dog min Fader ikke, jeg skal vove mig ud i Luften. Til at skrive har jeg ingen Tid havt. Hvad kan det det og ligge Freken v. Volkmar Magt paa, om Carl Werner skriver, eller ikke skriver, kommer, eller ikke kommer? En langt behageligere Samtale med en saa artig og veldannet Kavalier, som Herr v. Raubschütz er, der er Kaptein, og oven i Kiøbet rig, vil jo være tilstrekkelig til ikke at saune mig.

Brevet fra Oberstwagtmester v. Volkmar, som Carl Werner agter høit over alle Ting, skal han ved Leylighed give tilbage til den ærlige Gamle som det er skrevet til; Men den der har skrevet denne Billet, kan Djevlen tage naar han vil have ham og alle dem med, som finde for got, at bringe ham i dette Raserie.

Oberst-

Oberstvagtmester v. Volkmar til Præsten Ulrik.

Endelig, efter saa mange urolige, og ofte blodige Dage og Nætter, bydes mig engang en Leilighed og et Par rolige Timer, at underholde mig med Dem og min elskte Familie. Dyrebareste, beste Mand! Hvor store ere de Forbindtligheder, De med saa stor Ædelmodighed, med den ædelste Uegennyttighed, har paalagt mig, i en Tid af næsten nitten Aar! Elskværdige Samle, min eneste elskte Datters Fader! hvormed skal jeg vederlægge Dem Velgierninger, som saa langt overgaae alt Vederlag?

Hvad kan jeg giøre videre, end at forsikre Dem: Min Taknemmelighed skal vare evig, min Erkiendtlighed aldrig ophøre. Endnu blive De ved, min Families Velgiører! at være for min elskte Kone, og Datter alt, hvad jeg skulde være for Dem, men nu, desto værre, ikke kan være. Jeg erkiender alt med den varmeste og hierteligste Taksigelse, og er ikke urolig over andet, end over min Uformuenhed i Gierningen at vise Dem denne Taksigelse. Vel

er

er jeg rig; Men Giengieldelse af dette Slags er ikke possende for den høymodige Uegennyttige, der tænker saa ædelt, som den elskværdige, ærværdige gamle Mand, jeg her skriver til. Dog beste Fader! Der er jo een, vi begge kiende, der kan og vil giengielde enhver ædel, roesværdig Gierning, der udøves her i Støvet, og hvilket bliver skinnende.

Og min gamle kiære Moerlille, hvordan lever hun? Ogsaa hende min Taksigelse for saa megen moderlig Godhed, hun saa rigelig har vist mod mig og mod os alle! Ogsaa denne kiere ærværdige maae jeg henvise til ham, der alene formaaer at belønne efter Fortieneste. Blive De ved, beste Fader! beste Moder! at være en faderlig Ven, en moderlig Veninde af min elskte Kone og min Henriette. Jeg tænker, Omstændighederne skulde tillade mig at komme til Dem i Vinterqvarteer Saa skal Carl Werner, det kiere Barn, have sin Jette, og jeg vil sende Kone og Børn ud paa mine Godser, til hvis Modtagelse jeg har overdraget min Ven v. Wiesenau at giøre de behørige Anstalter. Lad dem saalænge begge være Deres faderlige Kierlighed anbefalede. Nu noget om Krigen.

Vort

Vort Felttog er for Husartieneſten et af de beſværligſte og uroligſte. Ingen Dag gaaer forbi uden blodige Optrin. Imedens Infanteriet og det tunge Kavallerie ſtaae roelig i Leiren, og næſten aldrig eller meget ſielden faaer Fienden at ſee, tumle vi os uophørlig om med ham. Mine brave Husarer ere alt, hvad de bør være. Ved enhver Leilighed taler Mod og Reſolution af deres Angreb, og Seier kroner dem. Endnu er vor Sabel ikke overvundet, endnu har ethvert Foretagende lykkedes os, trods Overlegenhed og andre Fordele paa Fiendens Side. Men jeg har miſtet adſkillige af Sqvadronen. Skade for enhver, jeg ſavner! Den gamle ærlige Hubert, Deres gamle Yndling, er ſkudt igiennem den venſtre Arm, og den unge Blitzer, ſom Henriette holdt ſaa meget af, er gaaet af med et eftertrykkeligt Sabelhug over Anſigtet. Den Dreng er ſaa brav, ſom man kan være, og har efter Bleſſuren ikke et Haar mindre Mod end tilforn.

Kongen er ſaa munter, ſaa friſk, ſaa ſund ſom et ungt Menneſke. Han er ofte midt imellem os, rekognoſſerer Fienden med os, og ikke ſielden ere vi ſaa lykkelige at udøve Heltegierninger for

Hans Dien; dem han belønner med de tydeligste Kiendetegn, paa sin Tilfredshed og med Naades-Bevisninger. Gud bevare os ham, ham, der er alting for os, og en Skræk for vore Fiender!

Der er kun lidet Haab om noget hastigt Feltslag. Fienden staaer urykkelig og ubevægelig i en uangribelig Leir. Det er ikke got for en Armee, som vores, der gierne vil angribe og vide Ende paa Sagen. Overhovedet er den offensive Krig vores Sag; men her kan den ikke anvendes.

Hvad mener De, kiere Fader! skal jeg sende den gamle Hubert til Dem? Han er mig nu her til ingen Nytte; Hos Dem kunde han helbredes. Dersom De vil have den gamle Knebelsbart, maae De melde mig det. Saarlægen i R*** kan kurere ham paa min Bekostning, og naar han er kommet sig, skikker De ham igien til mig.

Af Brevet til min Kone vil De see mine Indretninger i Hensende til hende, Henriette, og min Søn, den unge Werner. Begge de første ville ikke giøre noget uden Deres faderlige Raad, og den sidste er alt for følgagtig og fornuftig til, at han i nogen Ting skulde handle derimod.

Jeg

Jeg kysser, elskværdige og velgiørende Gamle! Dem og min kiere Moder, og er bestandig. —

Præsten Ulrik til Carl Werner.

For Himlens Skyld, Mr. Werner! hvad skal vi slutte af Deres Brev til Frøkenen? Hvad for Ulykke kommer De dog ikke afsted! Den arme Pige er i Fortvivlelse og hendes Moder i yderste Bedrøvelse. Hvad har dog kunnet bevæge Dem til, at begegne saa elskværdig en Skabning saa uædelt? Den Iversyge! den fremskinner alt for tydelig af Deres slemme i en ond Tid skrevne Brev. O! intet, min kiere Søn! Hvem vil lade en saa slem Fiende af Roligheden faae Rum hos sig! Den arme uskyldige Pige! Jeg har læst det skiemtefulde Brev, hun har oversendt Dem ved Ridefnegten. Hvem havde kunnet tænke, at det skulde have saa onde Følger.

De har giort meget Uret, min kiere Søn, at De har givet Plads for Deres Hiertes første Indskydelse, i Henriettes Aarer flyder Voltmars

ædle Blod. Raubschütz, han maae for Resten være hvem og hvad han vil, er langt under den elskværdige Piges Tilbøielighed. Carl Werner er den eneste, der bliver elsket af hende, og er den, der blant alle Mandspersoner i Verden mindst fortiener at elskes af denne Engel, hvis han ikke i dette Øieblik lader det hiertelig fortryde sig, af en ugrundet Iversyge, saa uforskyldt at have fornærmet hende.

Carl Werner til Fritz Rosenthal.

Hvad har Du foretaget Dig afskyelige Menneske! læs engang begge disse Breve fra min Jette og fra den gamle Ulrik, og skielv. Maatte dog Du samt Dit forbandede Brev være Kaaden i Vold, og jeg med, at jeg har troet Dig! Kan en Pige, der elsker en anden, skrive saaledes som Jette til mig? Har jeg da været blind og rasende? Har Djevelen besat mig? Den gamle Ulriks Brev har slaaet mig til Jorden. Enhver Linie har gjennemboret mit Hierte. Fritz! hvad gisr jeg nu? Gud!

Gud! dersom min Fader erfarer det! og den retskafne Volkmar! Om jeg mistede Pigen! Du var Skyld deri, Fritz! og skeer det; saa vær forsikret, at jeg endog i Evighed vil være Din Fiende. Jeg maae undskylde mig saa got jeg kan. Dit Brev, det forbandede Brev! maae hielpe mig ud af det. Jeg sender den gamle Ulrik det til min Retfærdiggiørelse; Dog vil jeg skiere Dit Navn af, og Haanden kan ingen kiende. Hielper det, er det got; hvis ikke, saa see til hvad der skeer. Den arme Pige!

Fritz Rosenthal til Carl Werner.

Er Du ikke et Dievels Barn? Hvad Ont har jeg da giort? Havde jeg ikke den allerbeste Hensigt? Kom ikke mit Brev af Venskab? Jeg har ikke skrevet andet til Dig, end hvad Kaptcinens Tiener har ladet vor Gartner forstaae, og den gamle Frantz er sandelig alt for ærlig en gammel Mand, til, at han skulde præke mig saadant noget for her i Veiret. Du skriver jo selv, at Jettes Brev

bekræfter mit. Du fortiener ikke, Carl! at man mener det got med Dig, Du er utaknemmelig, og i Grunden, om Du ikke vil tage det ilde op, en Nar! Lad det være med Sagen, hvad det vil; jeg har meent det got, og frygter hverken for Dig eller Dine Trusler. Du maae og gierne sende mit Brev til den gamle Ulrik, uden at skiere Navnet bort. Der er intet deri, hvorover jeg skulde skamme mig. Sist for Resten, hvad Du vil, jeg vil ikke mere bekymre mig hverken om Dig eller Din Pige.

Carl Werner til Præsten Ulrik.

Deres Brev, beste Hr. Pastor! har revet mig ud af den ulykkaligste Vildfarelse. Hvor hsilig er jeg Dem forbunden, kiere gamle Fader! for denne Velgierning! Hvor var det dog muligt, at falde deri? Meget muligt, beste Fader! Jettes Brev indeholdt saa meget fordeelagtigt for den ulykkalige Raubschütz, at min Kierlighed, til denne Pige, giorde mig bekymret, og hosliggende

Brev,

Brev, som jeg fik, da jeg neppe havde læst hendes, vilde det ikke have opbragt den koldeste Elsker?

Har jeg altsaa Uret? har jeg raset uden Aarsag? Gud være lovet! det er i al min Ulykke endnu den største Lykke for mig! Men den arme uskyldige Pige! hvor hvilig er hun ikke fornærmet! Hvor utilgivelig er den Begegnelse, jeg har ladet hende vederfare! Hvad skal jeg giøre, for igien at forsone min tilbedede Jette? Jeg tør ikke vove at komme derover, førend jeg har forsonet hende. Giv De hende indlagte Brev, kiere Fader! og understyt De min Bøn om Tilgivelse.

Carl Werner til Henriette v. Volkmar.

Arme, uskyldig fornærmede Pige! Kan Du tilgive mig? og hvis Du kan, vil Du da ogsaa? jeg fortiener det ikke, det veed jeg; men hvormeget Got har Du ikke allerede giort mig, uden at see paa, om jeg og fortiende det? Den fordømte, afskyelige Skinsyge, hvortil har den forledet mig!

Men er jeg dog slet ikke paa nogen Maade at undskylde, kiereste Jette! Dine Breve der ere saa opfyldte med den heslige Raubschütz, sige saa meget fordeelagtigt om ham, kunde de ikke gisre mig bekymret? giorde de det ikke, saa elskede jeg Dig ikke. Og det fordømte Brev, Fader Ulrik vil forevise Dig, maatte det ikke opbringe mig?

Jeg har taget Feil, beste Pige! o! hvor lykkelig er jeg, at jeg har! Men tilgiv mig det! Lad vor Kierlighed tale for mig, forsvare min forrige Skinsyge, og undskylde min Feil. Uudsigelig har jeg fornærmet Dig, men jeg elsker Dig og uudsigelig. Jeg underkaster mig gierne enhver Straf, Du paalægger mig, naar du kun derved bliver forsonet. Dersom Du er det, saa befal mig, at flyve til Dig; hvis ikke skal jeg bestandig og langt nok skille mig fra Dig.

Henriette

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Ja, hidsige Barn, kom! flyv Din tro Jette imsde, at hun kan straffe Dig, ved Beviser paa hendes Ømhed, og ubrødelige Troskab! Naar vil Du lære at kiende denne Pige, der alene lever for Dig? Har kun et Hierte, og dette ene Hierte kun for Dig alene? Men hør, gode Carl! ganske alvorlig talt derom, søg, saasnart muligt, at helbrede Dit Hierte for det Narrerie, den Skinsyge. Nu har Du allerede to gange fornærmet mig dermed. Første gang blev Du giort skamrød, og nu bliver Du det igien, endnu mere og kiendeligere. Hvad kan Følgen være, om Du oftere lader Dig forlede til, at beskiemme mig med saadan Mistanke? Vil Du ikke giøre os begge ulykkelige? Vist skeer det vel af Kierlighed; men jeg vilde nok elskes paa eu lidt fornuftigere Maade, og fordrer mere Tillid til min Troskab. Det medsendte Brev har Amtmandens Fritz skrevet, Haanden røber det. Han havde lige saa gierne kunnet lade det blive. Hvad bekymre

vi os om Schrubbers og hans Gartners Slubber. Dog, intet meer om det Lapperie.

Imidlertid kan Du knn belave Dig paa en skarp Lektion af Fader Ulrik. Texten, hvorover han vil præke for Dig, heder: De skadelige Følger af Skinsyge, en overflødig Kilde til tusinde Urimeligheder, som foraarsage deels latterlige, deels hsist bedrøvelige Optrin. Tag denne Præken vel til Eftertanke, og bedre Dig derefter. Den kiere Gamle mener det got.

Nu saa kom da, stormende Barn! og sig at jeg er Din tro Jette, saa er jeg forsonet. Skulde Kapteinen ved Din Tilstædeværelse trænge sig ind i vort Selskab, som ventelig vil skee, saa bekymre Dig ikke om det forliebte Hvishvas, hvor med han maaskee skulde søge at underholde mig. Forliebt er han, og jeg er det ogsaa, men kun i Dig.

Over min Faders Breve vil Du glæde Dig. Hvor got mener han det dog med os, den redelige Fader! Han = = = dog Du skal høre det med hans egne Ord.

Kap=

Kaptein v. Kronenguld til Kaptein v. Raubschütz.

Du er allerede vant til, kiere Raubschütz! at jeg modsiger Dig. Ofte har Du ved Slutningen erkiendt min Modsigelse for rigtig, har fulgt mit venskabelige Raad, og takket din Ven derfor. Jeg tænker, at Du ogsaa nu vil gisre det. Altsaa strax til Sagen.

Hvor kunde det falde Dig ind at biefalde et Anslag af den uværdige Schrubber paa en Pige, som Henriette v. Volkmar efter Din egen Beskrivelse er? Nederdrægtigheder og en Kavalier, og endnu mere, en Kavalier af Din Rang, hvilken Modsigelse! at slige Anslag kunde fødes af en elendig Skoepudsers Hierne, undrer jeg mig ikke over; men at min Ven Raubschütz kan antage saadanne, derover maae jeg blive bestyrtset.

Ven! Hvor slet maae Du kiende mig, dersom Du troer, at jeg billiger saa skiendigt et Anslag paa en elskværdig Pige af Rang, eller end og skulde understytte det. Dersom jeg var i Stand til saadan en Afskyelighed, maatte jeg skamme mig

for

for mig selv, hørde til Djevlene af første Orden, og var langt fornedret under Regiments Profossen.

Umuligt kan det være Dit Alvor, i det mindste da ikke meer, naar Du med roligere Eftertanke har prøvet dette Dig beskiemmende Anslag. Kierlighed ⁘ ⁘ ⁘ ikke Kierlighed, Vellyst har blendet Dig, og en Uværdig har bragt Dig i Vildfarelse. Nu tænker Du vist ganske andet, og jeg er befriet for den bedrøvelige Møye, at gisre Dig Forestillinger over et uværdigt Foretagende, som i et ulykkeligt Øyeblik overrumplede Dig, og som Du nu med Afskye forkaster.

Jeg har giort mig al Umage, for at opsøge Oberstvagtmester v. Volkmar, for at gisre personlig Bekiendtskab med ham; men det har ikke været mig muligt. Det Regiment af ⁘ ⁘ ⁘ han staaer ved, er næsten uophørlig i Allarm med Fienden. Saa gaaer det med alle Husarerne, som det og endnu hidindtil ikke har været andet end en Husarkrig. Imidlertid har jeg dog erfaret saa meget om ham, som man behøver til nærmere Underretning. En gammel blesseret Underofficier af hans Sqvadron, som jeg traf af en Hendelse, og som meget vel var underrettet om hans Familiesager,

har

har sagt mig, at Volkmar havde en retmessig Gemalinde og en ægte Datter, hvilke begge for nærværende Tid befandt sig hos en Præst i Schlesien, hvis Navn jeg har glemt, og som ikke er nogen anden end Din Vert. Historien om begge Damerne, som Du med Rette kalder romansk, veed Du, altsaa er det overflødigt, her at igientage den. Alle de, som kiende Volkmar, kalde ham en ædel Mand, en Officier, der tiener med Berømmelse og Ære. Han skal være den sagtmodigste Mand, men allerede ofte have viist, at han meget vel forstaaer, ret haardt og følelig at hevne Fornærmelser. Jeg siger Dig ikke det sidste som en Trusel. At Raubschütz har Mod, at han foragter Frygt, veed Kronengold af visse Begivenheder. Men kiere Raubschütz, saa lselig at anmærke det, holdt jeg ikke for ganske unyttigt.

Dersom Du dog imidlertid vil antage et Raad af mig, saa er her et. Frøken v. Volkmar er smuk, og Du elsker hende. Hendes Fader er en rig Kavalier, og Du er det og; Du staar i en anseelig Post, og Krigen byder Dig Leilighed, at svinge Dig i Veiret. Jeg frygter ikke, at Volkmar vilde afslaae Dig sin Datter, naar Du søgde

ham derom. Bestræb Dig for Frøkenens Bevaagenhed; til Faderens Samtykke vil jeg skaffe Raad, og hvad jeg ikke kan, det skal mine og Dine Venner gjøre.

Vel er Du indtaget imod Giftermaal; men Du er det kun af Fordomme. Bort dermed, Raubschütz, og med det hele vilde Levnet, der desuden klæder ilde for en Officier af Din Rang. Meld mig Din Beslutning, og vent Din Vens Biestand.

Med Ritmester v. Preller er jeg for Din Skyld blevet indviklet i en slem Handel. Den Ulykkelige beklager jeg, men han har ikke villet have det bedre. Jeg læste ham Dit første Brev for, og ledsagede det efter min Maade med moralske Anmerkninger, der havde den Ulykke at ophidse hans Følsomhed. Det kom til Ordvexling imellem os, der paa hans Side gik til Beskiemmelser. Han fordrede mig ud. Det hele Regiment veed, at det hverken mangler mig paa Mod eller Ferdighed. Jeg har destoværre i mine Rasedage, hvorved jeg nu skammer mig, givet Beviis derpaa; men det hele Regiment kiender mine værværende Grundsætninger. Jeg afslog Udfordringen, og

bad

bød min Haand til Forligelse. Men Ritmesteren, der maaskee holdt dette for Feighed, blev kun derved frekkere. Han trakde Sabelen, trænkde ind paa mig og nødte mig til Modværge. Vor Fegtning var hidsig og kort. Ritmesterens Sabel faldt ned for hans Fødder, og, hvor ondt gior det mig! den Arm hvormed han førde den, vil han neppe nogensinde igien kunne bruge.

Beklag mig kiere Raubschütz, for denne ulykkelige Hendelse! Jeg blev tvunget til at berøve Kongen en brav Officier, og Fædrene Landet en Beskytter; men alle Tilskuerne ere mine Vidner, at intet uden Nødværge har formaaet mig dertil.

Nyheder kan jeg ikke melde Dig, i det mindste ingen betydelige. Fienden staaer ubevægelig i sin forskandsede Leir, hvori vi ikke kunne angribe ham. Det mangler ikke paa Skiermydsler og smaae Aktioner. Vi see daglig Fangne indbringes, som blive opfiskede af Husarerne, der overmaade ere om sig. Vort Regiment har endnu slet ikke været for.

Naar vil Du igien komme til Regimentet? Gior det, saasnart Dine Kræfter, dem jeg ønsker nu igien fuldkommen istandsatte, ville tillade det.

Følg

Følg mit Raad, kiære Raubschütz! vær ædel som det tilkommer en Kavalier, imod begge Damerne, af hvilke den ene er en værdig Stabsofficiers Gemalinde, og den anden hans elskværdige Datter. Jeg er —

Carl Werner til Henriette v. Volkmar.

Ligesom jeg havde tænkt det, kiæreste Jette! Som jeg efter Dit Brev har forrestillet mig ham! Hvor kan Du kalde en Mand artig, der taler saaledes, som Raubschütz taler, og handler saaledes som han? Jeg har ikke hørt ti Ord i Sammenhæng af ham, der kunde sættes i Ligning med det, Din ædle Fader siger i Drømme. De forliebte Narrerier — hvor have de ærgret mig! — Anstaae de en Mand af hans Alder? en Krigsmand?

Og hvad Ret tager den Mand sig over mig? Hvorfor mon han holder mig for god nok til, at være Formaal for hans Spotterier? Jeg tænker, vi have hinanden ligemeget eller lige lidet at befale. Havde det ikke været for Din Skyld, kiereste

reste Jette, og havde Fader Ulrik ikke kastet et talende Øie til mig, havde jeg svaret ham, som han fortiende.

Men, paa mit Ord, kiere Pige! jeg kommer ikke til Eder igien, saalænge denne Uhøflige er der. Maatte Fanden føre ham bort endnu i Dag! At være frisk, og ligge der paa den lade Side, for at sverme omkring Pigerne, og drille ærlige bedre Folk, imedens hans Kamerader hugges om med Fienden, og erfare alle de Besværligheder, Krigen fører med sig, er det ogsaa brav? En vakker Kaptein! under Volkmars Sqvadron vilde den sletteste holde det for en Skam.

Det glæder mig hiertelig, at Hubert igien kommer til os, og jeg ønskede, at den ærlige Knebelsbart allerede var her; om han endskiønt vel kun er Underofficier, fik han ham dog vist bort. Men det giør mig ondt for den gode ærlige Gamle, at han er blesseret; og tillige for Din Fader, at han skal savne saa tapper og brav en Beskiermer. Pleie ham ville vi, den retskafne Husar, saa got vi kunne, og naar den Ufordragelige er borte, kommer jeg vist hver Dag til Eder.

Din fortreffelige Moder har været meget god imod mig. Hvilken Ædelmodighed! Hun har ikke med et Ord talt om min grove Forseelse, hvormed jeg havde fornærmet Dig. Men Fader Ulrik har givet mig det glatte Lag. Nu, jeg tager imod det af den gode Fader, og vil sandelig ogsaa bedre mig, kiere Jette! Aldrig mere være skinsyg, og aldrig mere fornærme Dig; Men den Kaptein, Pige! viis ham af, saa ofte han fortiener Afviisning. Han er mig ufordragelig, og saadan som han der er, maae han og være det for Dig. Jeg gider ikke hørt, ikke nævnet hans Navn; thi allerede det har noget Modbydeligt hos sig. Lev vel, beste Jette! Bliv ved at elske mig, og besøg mig, thi som sagt, jeg kommer ikke.

Kaptein v. Raubschütz til Kaptein v. Kronengold.

Du har Ret, kiere Kronengold! fuldkommen Ret! Brevet jeg skrev til Dig, var neppe gaaet bort, førend den Tummel, hvori jeg havde skrevet det,

det, forlod mig. Schrubber, det Beest, er Skyld i alle Ting; men jeg har forbudet den Kanaille, under Straf af hundrede Prygl, nogensinde at tale kun et Ord til mig om sligt. Du er en ædeltænkende god Karl, og jeg vil og blive det, og vælge Dig til mit Mynster. Altsaa intet videre om det hesline Anslag! saa meget desto mindre, da jeg har erfaret, at Volkmar har andre Hensigter med sin Datter, og allerede har besteemt hende En til Mand.

Men kysse Dig vil jeg, kiere Broder! fordi Du saa estertrykkelig har tugtet den trettekiere, pralende Husar. Lad det ikke gisre Dig ondt; han havde fortient det, den Klamrebroder, og jeg snsker, at han bestandig maae beholde en lam Arm, at andre ærlige Folk kan beholde deres Lemmer hele.

Jeg har endnu ikke faaet mine fulde Kræfter, kiere Kronengold! ellers skulde jeg for længe siden været ved Regimentet; Thi den Liggen her er, som Du vel veed, ikke passende paa min Munterhed; saa snart jeg kun kan, og det kan nu ikke vare længe, reiser jeg herfra og kommer til Regimentet. Lev vel saa længe og hils mine Venner.

Kapteln v. Raubschütz til Ritmester v. Dollmann.

Du i R... allerkiereste Dollmann? Kun to Mile fra mig? En behageligere Efterretning havde min Karl, der just kommer tilbage fra Staden, aldrig kunnet bringe mig.

Hvad jeg bestiller her? Min Karl har vel sagt Dig det. En hundsvotsk Sygdom har tvunget mig til at blive her liggende, og af det Helvedes Raserie og Kiedsommelighed skulde jeg være blevet afsindig, havde en god Skiebne ikke sørget for, at skaffe mig Vederlag og Tidsfordriv. Jeg har her forefundet en allerkiereste Pige, der anstaaer mig bedre, end nogen hidindtil har giort, og som jeg nu er i fuldkommen Forstaaelse med, hvor skye den taabelige Ting end visde sig i Begyndelsen. Hun er en Husarofficiers Datter, og opholder sig her med hendes Moder hans Maitresse.

Hør Dollmann! Du kunde vise mig een stor Tieneste, som jeg, saa høit Du selv vilde, skulde belønne Dig for. For en snild og forslagen Karl, som Du er, kan intet være lettere end det,

jeg

jeg fordrer af Dig. Pigen vil føres bort. Jeg vil paatage mig det. Hielp mig beste Dollmann, at udføre dette Foretagende! Hendes Fader vil givte hende her med en grov Forpagter-Dreng, som vel er riig, men som Pigen ikke kan lide, og reent ud ikke vil givtes med.

Ikke sandt, Dollmann, Du afslaaer mig det ikke? Du er ingen Fare underkastet: thi vi ville indrette Sagen saaledes, at Mistanken hverken kan falde paa mig eller paa Dig. I denne Hensigt sender jeg Dig mig Schrubber, et slu, listigt Beest, Dollmann! som Du veed. Han vil forelægge Dig en Plan, som Du skal hielpe mig, at udføre.

Efter min Karls Sigende, er Du i Regiments Forretninger i N... Jeg tænker, Du derfor vel kan have Leilighed nok, at hielpe at udføre et Foretagende, som selv skal gisre Dig Fornøielse. Schrubber kan ved sin Tilbagekomst, melde mig Din Beslutning; imidlertid vil jeg her ikke være ledig.

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Hvor Du der er opbragt, kiere Barn! imod Kapteinen! Nu, saa ganske Uret har Du vel ikke, og jeg ønsker ham nu ogsaa derhen, hvor Peberen voxer, da han gior mig den Hiertesorg, at berøve mig Dit Selskab. Lad det være got, Carl! Hvor længe vil han være her endnu?

Just forer Pokkeren ham nu herind! Jeg vilde ønske han var — — —

Nei Carl! nu er han mig unddigelig afskyelig! Han bliver dristigere. En formelig Kierligheds-Erklæring i lutter romanske Udtryk. Hvorfor skulde den Nar finde mig alene? Jeg veed ikke, hvorfra jeg fik det Mod, men jeg gav ham saadan en Afviisning, som han vel ikke maae have foreskilt sig. I Begyndelsen syntes han at tage sig det nær; men blev strax igien venlig, og bad mig om Forladelse.

Det skal han ikke giøre mig oftere, Carl! ellers vil jeg holde mig paa det føleligste fornærmet, og lade ham tydelig forstaae, at jeg foragter ham.

Men

Men bliv kun ikke det mindſte urolig derover, og vær overbeviiſt om Din ømme Jettes ubrødelige Troſkab.

Carl Werner til Henriette v. Volkmar.

Jeg ikke blive urolig, Jette? Min Skede maatte jo være udſtoppet med Straae, om jeg ikke blev det. Slapperment! ſkulde jeg ikke ſplitte den Karl i Stykker? Var dog Hubert her! Hvorfor har dog Din Fader ikke ſtrax ſendt ham uden at ſpørge ſig for? Han veed jo, hvor gierne vi alle ville have denne gode Karl. Men deſtoværre! han er jo ſaaret, den Stakkel? Hvad ſkulde han kunne gisre?

Hvad er det dog elendigt med den Svaghed! Svaghed? det juſt vel ikke! Jeg kunde brække Halſene paa ſaadanne to, hvis det kom an paa at bruge Næverne, men med det forbandede lange Jern veed jeg ikke at omgaaes — og han er jo afrettet til at hugge, ſom vore Meiere til at meie Korn.

En formelig Kierligheds-Erklæring? Fordømt! Og Du sagde ikke til ham, at han skulde pakke sig Fanden i Vold? Ha! havde jeg været tilstæde! Jeg havde — — hvad havde jeg vel? anrettet den største Ulykke, —— revet ham i Stykker.

Hvad er der nu ved at gjøre? Fanden maae vide det! Hold Dig indgetogen, kiere Jette! og betag ham omhyggelig al Leilighed, at tale med Dig, især alene, og skulde det endnu føie sig, at han fik Leilighed dertil, saa trumpf ham af, saa Øinene staae i Vand paa ham, den slappermentske Sabel!

Bliv ved at elske mig, Jette! og lad Dig ikke hykle noget for. Jeg skulde blive rasende og ødelægge alt, dersom Du lod Dig bedrage.

Ritmester v. Dollmann til Kaptein v. Raubschütz.

Jeg skulde selv være kommet, for at besøge Dig, dersom Din Karl ikke havde holdet mig tilbage. Den listige Hund siger: At Anslaget kunde blive opdaget, hvis man saae mig der. Men det fore-

kommer

kommer mig dog latterligt, Raubschütz, en Dievel, en Præst, og en Engel i et Huus. Ha! ha! ha! Nu vel, saaledes er det og best: Dievelen løber af med Engelen, og Præsten giør Kors efter dem.

Hvad Dit Forlangende angaaer, saa staaer jeg til Din Tieneste. Pigen er Din, saa vidt det kommer an paa mig. Planen dertil har jeg aftalt med Din Karl, som maae have en heel Rede af Dievle i Hovedet. Hvis den bliver got udført, skal det glæde mig. Nu maae Du alene besørge hvad der siden udfordres, og bestemme Stedet, hvor Du vil bringe Din Prindsesse i Sikkerhed. Kun ikke alt for langt bort, Raubschütz! Thi over to Dage kan jeg ikke komme bort, da jeg her har saadanne Forretninger at besørge, der ikke taale Forsømmelse.

Men endnu et Ord, kiere Broder! Der kom jeg nylig i et Spille-Selskab af Infanterie-Officierer, og de har aldeles vendt min Pung. Kan Du ikke forstrække mig en fyrgetyve til halvtredsindstyve Dukater? om to Maaneder betaler jeg Dig dem igien. Dersom Du kan og vil, saa send mig dem herover med Din

Riddknægt, og lad mig saa vide, hvad jeg har at gisre til Din Tieneste.

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Dersom Du ikke var saadant et hidsigt stormende Menneske, saa skulde jeg afmale Dig et Optrin imellem mig og Hr. v. Raubschütz, Din beste Ven og Velynder; Men strax er det med Dig, som naar en Gnist springer i et Fad fuldt Krud. Underlige Fantast! Hvad hielper det? Du maae knurre, skielde, stsie saa meget Du vil, inden Dine fire Vegge, det er ligesaa meget som slet intet. Jeg har det faste Forsæt, ikke at skrive et Ord mere til Dig om Kapteinen, Galden maatte ellers lsbe over paa Dig, ærgerlige Siel! og saa kunde Du endog faae Gulsot, og miste mig Dine smukke, røde Kinder.

Et maae jeg dog sige Dig om ham, siden det er noget got, og jeg veed, at Du gierne vil høre det. Han gisr Anstalt til Bortreise, og taler derom. Det skulde vel og være Tid engang, og

jeg

jeg tænker, han begynder at skamme sig for os over den Stilleliggen. Imidlertid er der endnu ingen Dag fastsat til Bortmarsch. Hans Tiener og Ridefnegt ere verelviis, næsten alle Dage i N... Hvad mon de gisre der? Ingen af os bekymrer sig derom.

Saasnart Din kiere Ven, den artige, vakre Hr. Kaptein v. Raubschütz er borte, eller saasnart (i Dit Sprog) den slappermentske Sabel er Fanden i Vold, vil jeg lade Dig det vide, at Du saa strax kan flyve i Armene paa Din Jette, der brænder af Længsel efter Dig.

Ved denne Leilighed. Hør Carl! tal ikke saa meget til mig om Djevelen, og lad den Banden være; jeg kan ikke fordrage det. Det har Du lært af Soldaterne: De maae gisre eller ikke gisre det, det kommer ikke mig ved; men Du maae ikke gisre det. Dersom Fader Ulrik engang faaer det at høre, saa tag Dig i Agt! Lev vel, Krud-Tønde!

Kaptein

Kaptein v. Raubschütz til Ritmester v. Dollmann.

Det glæder mig inderlig, at Du er beredt til at understytte mig i et Foretagende, der er mig saa magtpaaliggende. Jeg forlader mig paa Din Resolution og Klogskab, og paa min Schrubbers Kiff. Sagen maa gaae got. Pigen er vel værd, at man vover noget for hendes Skyld.

Her vil jeg skriftlig igientage, hvad Du har at gisre. Alting beroer derpaa, at vi kan indrette det saaledes, at for alting ingen Mistanke om Bortførselen falder paa mig, og dermed maae vi saaledes bære os ad:

For Moderens og Folkenes Skyld her, lader jeg fra nu af, som jeg slet intet havde med Pigen at gisre. I Morgen sender jeg Dig min Schrubber, og ham beholder Du hos Dig, til jeg behsver eder begge. Han bringer min beste Haandhest med, som er overmaade rask og fuldkommen sikker. Som det her heder, sender jeg ham forud til Regimentet, for at bringe min Bagage i Orden.

Sen-

Henriette reiser ofte med hendes Moder, ledsaget af den gamle Præst eller hans gamle Kierling, til K . . . hvor den Bondedreng hendes Brudgom boer. Saa nødig hun gior det, maae hun dog dertil. Veien beløber sig til en lille Miil og gaaer noget over Halvparten igiennem et rundt temmelig tykt Krat. Dette skal være Stedet til Angreeb.

Du maae bestandig fra Morgenen af holde Dig færdig, at Du kan komme, saasnart jeg forlrer Dig. Jeg faaer det vist nok forud at vide, naar Reisen igien falder derhen. Saasnart jeg faaer det at vide, skal jeg tilmelde Dig det, ved min Ridefnegt, som Du strax maae sende mig tilbage igien. Schrubber fører da Dig tillige med Din Karl, som han fuldkommen har faaet paa sin Side, hen til det ham best bekiendte Sted, og her holde i, til Vognen kommer tilbage. Dette skeer altid sildig om Aftenen.

Saasnart den nærmer sig til det Sted, hvor i staaer paa Lur, trækker Du Din Sabel, griber som i Aktion, en Pistol, springer løs paa den, og befaler at holde. Schrubber med yderst forstilt Ansigt, griber Pigen, og stiger til Hest, Din Karl

springer

springer op til ham, han tager hende for ved sig, og flyver afsted i fuld fire Spring.

Jnedens Schrubber gior dette, maae Du, det meste mueligt, holde et Fandens Huus, for at sætte og holde alting i Frygt og Skrek. Skulde Pigen maaskee skrige og stille sig uregierlig an, saa bryd Dig kun ikke derom. Hun maae vel giøre det for hendes Moders og Følges skyld.

Jeres Ridende gaaer med yderste Hurtighed til N * * * Her finder Du paa et bestemt Sted ved Porten en Chaise besørget af Schrubber. J stige ind og jage rask til * * * J staaer af i Kroen. Værten har sin Anvisning af Schrubber, hvorledes han skal forholde sig. Alt er besørget paa det beste, og det vil alene være eders Skyld, om Sagen ikke gaaer lykkelig af, og saa mange Omkostninger forgieves skal være anvendte.

Jeg skal sørge for, at lade saa uskyldig her, som mueligt. Jeg har allerede erklæret, at jeg staaer i Begreb med at gaae til Regimentet. Man er allerede vant til, at min Tiener og Ridekniegt næsten hver Dag reiser til N * * * Schrubber har nylig været to Dage borte. Det heder, for at besørge det nødvendige ved mit Kompagnie.

Naar

Naar Sagen er lykkelig udført og de ved Rovet Forskrekkede nu komme hiem, vil jeg paatage mig Anseelse af en, der er sat i yderste Forvirring, blive rasende forbitret, bande alle Dievle udaf Helvede paa Halsen af den frekke Rover, paa det hurtigste lade mine Heste sadle, og tillige med min Rideknegt sætte efter af alle Kræfter. Den følgende Dag gaaer jeg, efter mit Foregivende, til Regimentet, men rettere til min Henriette, for at afløse Dig, at Du kan gaae hen, hvor Du er kommen fra. Det øvrige besørger jeg altsammen alene.

Du modtager i Morgen af Schrubber de forlangte halvtredsendstyve Dukater. Men lad Dig ikke snyde oftere saaledes af Infanteristerne.

Endnu engang kiere Dollmann, hold Dig hvert Øieblik færdig, og vær forsikret, at, dersom Anslaget gaaer af efter Ønske, skal jeg i Gjerningen vise mig taknemmelig.

Carl

Carl Werner til Henriette v. Volkmar.

Sandt nok, Jette! sandt nok! jeg er hidsig og stormende, indseer vel ogsaa bag efter, at intet dermed bliver udrettet; men hvad kan jeg nu for, at jeg er saadan, som jeg er? Men er det ikke og en slappermentsk Omstændighed, ihvori jeg befinder mig? Skal den fordømte Kaptein ligge der og lure omkring min Vildbane, og kun passe paa Leilighed til, at smutte ind. Jeg har vel ingen Tvivl om Din Troskab, kiære, beste Jette! men de Soldater, dem har Djev = = = dog, jeg maae jo ikke bande, og Du kan jo ikke lide Djevelen! Du giør Ret deri, Han er en afskyelig heslig Hund, og skal kunne paatage sig alle de Skikkelser, han vil. Skulde det ikke være en forbandet Streg, om han nu djevlede om iblant jer i Soldater-Uniform? Jeg er ikke overtroisk, men mig synes, jeg har mærket saa noget, Jette!

Bliver det endnu bestandig ved Anstalterne til Bortreise? vil den ikke snart virkelig skee? Paa den Dag, han reiser bort, vil jeg give den første

Fattige

Fattige, der nøder mig, en Rixdaler, og være saa glad som den, der lykkelig har undgaaet den Fare, at miste den største Deel af sin Formue.

Var det dog kun først Vinter, at Din kiere Fader igien kunde komme til os, og Du først var min Kone! saa skal Die-len komme paa den, der faaer det Indfald, at spørge om Dig paa sin kapteinsk! Dog jeg bliver igien hidsig, kiere Jette! regn Din arme, for Dig og sig bekymrede Dreng, det ikke til Onde. Skinsyg er jeg ikke meer, vil ikke heller være det ofterе; Men hvem der stiger ind i min Have, og vil bortsnaske mig Kirsebær-rene af mit Liv-Træe, ham slaaer jeg uden Barm-hiertighed Benene i tu paa, det maatte og være, hvem det vilde.

Er Hubert endnu ikke hos Eder? Besøger Du mig ikke snart? Lev vel, kiere, beste Jette! og sørg endelig for, at der ingen Gnister springer i Krudtsonden.

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Er Du ikke en underlig narrisk Dreng? Dievelen i Soldater Klæder! Hvor har jeg maattet lee over det komiske Indfald! En Grille paa sin Carl Wernersk! Men jeg forstaaer Dig, Barn! Skal jeg ikke indbilde mig, at Dievelen har ifort sig en Soldaterkiøl, og heder nu, og saa længe det maae behage ham, Herr v. Raubschütz? Nu vel, Carl! Det Indfald er ikke saa dumt; dersom jeg kun var det. Ved saadan taabelig Sladder bliver Din Jette ikke bevaret Carl! men der er noget i hendes Hierte, der holder hende reen og tro for Dig; og dette Noget heder Kierlighed til Carl Werner, og Kierlighed til Dyden. Merk Dig dette, Barn! og erindre det.

Skinsyg er Du nu slet ikke meer. Ingen Stavelse i Dit sidste Brev lader mig befrygte det; men dog skal jeg sørge for at bevare Krudtønden; Got, Carl! jeg vil gisre det; men sæt Du ogsaa Krudtønden paa et sikkert og velforvaret Sted, at ingen Gnister kan komme dertil, ellers vil den engang sprenge Dig og mig i Luften.

Hubert

Hubert er endnu ikke her, men vi vente ham daglig. Din Dievel i Soldaterkioel taler hver Dag om Bortreise, men bestemmer ingen vis Dag, han er bleven overmaaade tilbageholden, og taler ikke et Ord mere om Kierlighed. Overmorgen Eftermiddag kommer jeg med begge mine kiere Mødre over til Dig. Lev vel saa længe, og vær rolig, Grillenfænger!

Johan Schrubber til Kaptein v Raubschütz.

Alt er ferdigt, naadige Herre! alt i den beste Orden. Intet mere tilbage, end at udføre det, og det, tænker jeg, skal ikke mangle os. Hr. Ritmesteren holder sig hver Time i Beredskab. Hans Tiener, en listig og haandfast Karl, har jeg givet fire Dukater paa Afdrag, de øvrige sex faaer han efter lykkelig udført Sag. Postkarlen, der kiører Chaisen, har jeg og maattet love to Dukater, og give ham den ene. Den dumme Skurk var ret æseldum samvittighedsfuld, og det har kostet mig megen Møie at vinde den Slyngel. Vi vente nu

Deres Befaling, som vi skal gisre os al Umage for at føre lykkelig ud.

E. S. Lad for alting, naadige Herre! ikke Ridefnegten merke noget. Det er og en from, samvittighedsfuld Skurk, og kunde forderve os hele Leien.

Carl Werner til Henriette v. Volkmar.

Ja, ja Jette! jeg er hidsig, stormende, en Krudtønde, en Grillenfænger, og Fanden veed, hvad jeg ikke altsammen er. Men om jeg ikke har Aarsag, at være det altsammen, derom behsver man jo ikke at spsrge.

Læs engang indlagte Brev, eller rettere skav med Besværlighed dette næsten ulæselige Smsrrerie sammen, og naar Du har giort det, saa meld mig, hvad Du tænker derom, Sorglsse! Er det da nu vel muligt at blive i en rolig Forfatning? Ha, kunde jeg dog gisre alt, hvad jeg gierne vilde! Det er mig ubegribeligt, hvem der kan have skrevet den Seddel. En af vore Folk, der bragde

mig

mig den, har slet ikke spurgt Drengen, han fik den af, fra hvem? eller hvorfra? Men lad den være skrevet, af hvem den vil, her kommer det alene an paa Indholdet. Et Anslag? Paa Dig? Hvorfor skriver den Nar ikke meer? Hvorfor ikke, hvori det bestaaer?

Umnlig kan jeg nu længer være rolig. Men hvad skal jeg gisre? Jeg skal spekulere. Formodentlig heder det, jeg skal lægge mig efter nsiere Kundskab. Men hos hvem da? Hos Fanden eller hos hans Oldemoer? Der kom jeg ret an! Raubschütz er en af de allerværste Dievle.

Der har jeg nu siddet en Stund, har tænket, og brudt mit Hoved, og veed intet, er saa dum som et Fæ. Hør Jette! kiereste, beste Pige! vær paa Vagt. I Morgen kommer Du til mig. Viis mig den eneste Fsielighed og bliv hos os. Ikke sandt, Du gisr det, beste Pige? Jeg veed intet andet og bedre Raad. Saasnart den slemme Fiende er borte, bringer jeg Dig igien til Din kiere Moder. Afslaae mig ikke min Begiering, kiere Jette! ellers kan jeg ikke være rolig. Kom i Morgen og bliv hos Din Carl. Der aner mig intet Got.

kiere Musse Berner.

En hand Vasker den Anden. Di har engang giort mei nouet Te villihed aa Saa gør Jei det igien. jei ved At den smukke jomfrue I præstegaaren er deres Brud og at di Holder af verandre. nu Er der en traguner offeserer, Som di Vel ved, aa Saa tænger Jei Det er inte rigti Med ham. Han ska der ha saadan et anslav paa Den smukke jomfru, Mea hvodan ded regti Henger sammen, ved Jei inte Ræt. nok, Rigti erret inte. om di dog Spekkelerte novet. mere Kan Jei nu inte skrive. mit Navn skriver Jei inte Unner, men ska nok Engang sie dem Et.

Kaptein v. Raubschütz til Ritmester v. Dollmann.

Til Hest! men ikke imod Fienden, kiere Ritmester! Bytte gives der, men uden Blods Udgydelse! Fienden, der skal angribes, bestaaer af vergelose Kreature. Ikke megen Ære at indlægge sig, kiere Dollmann! men desto mere Forsvielse i Fremtiden.

Ret

Ret alvorlig. Den ventede Tidspunkt er der. I Morgen reiser min elskte Henriette, med hendes Moder og den gamle Kierling, som hun og kalder Moder, til . . . til den hende tiltænkte Forpagterdreng. Reisen gaaer for sig efter Maaltidet, og min, som jeg nu har bestemt dem, Overmorgen tidlig. I Morgen altsaa til rette Tid paa det betegnede Sted, min beste Dollmann! Schrubber kiender det paa et Haar. Efter hans Beretning er alting i Beredskab. Himlen velsigne Jer, at det maae gaae got; men Fanden annamme Jer, hvis det mislykkes.

Min Ridefnegt, som overbringer Dig dette, maa Du strax skikke mig tilbage; men lad ham ikke merke noget af det, som endnu ingen maa vide, uden vi selv. Lad Schrubber læse denne Billet.

Kaptein v. Kronengold til Kaptein v. Raubschütz.

Saaledes maae det være, kiereste Raubschütz! Af Dit sidste Brev kiender jeg den ærekiere Mand. Endnu til rette Tid vender Du fra Vellysternes

rens Vei, som dog kun tilsidst fører til Bestemmelse, tilbage til et berømmeligt Livs Bane. Vist nok er den kun betraadt af faa saa, kun slet banet; dog fører den rigtig, og sikker, og dens endelige Maal heder sand Lyksalighed.

Med hvilken Fornøyelse ønsker Din sande Ven Dig Lykke til denne forandrede Tænkemaade! Ofte saae jeg Dig med Bedrøvelse, kiereste Raubschütz, at tumle hen paa den forlorne Vey, midt imellem Forførere. Ikke Din Fornøyelse, Din fyldte Børs var det, de sigtede til. Dit Hierte forekom mig altid got; kun alt for aabent for Forføreren, overlod det sig til hans Forelse. Men det er den Unges bedrøvelige Skiebne. Det har dessuværre ogsaa været min! Lykkelige ere vi, beste Ven! naar vi kun endnu vaagne op af den Søvn, hvori Lasterne have dysset os, til en Tid, da vi endnu kunne oprette det forsømte.

Lad mig ønske Dig til Lykke, beste Ven! lad mig ønske vores store Konge, Fædrenelandet, Regimentet og mig selv til Lykke! Dig, at Veien til den sande Berømmelse er aabnet for Dig. Ham, den Store, at han har faaet en troere Tiener. Fædrenelandet, at det har faaet en Forsvarer, der

er

er det af Grundsætninger. Regimentet, at det har faaet en nye Prydelse, og mig selv, at jeg har faaet en redeligere, trofastere og varmere Ven. Alt dette, kiereste Raubschütz! kan kun den Mand være, der søger den sande Ære, og er en sand Ven af Dyden.

Jeg lever for nærværende Tid, kiere Raubschütz, i en uophørlig Bedrøvelse. I Forgaaers er den ulykkelige Ritmester v. Preller død af sit Saar. Hans Læges Forsømmelse paadrog ham Koldbrand, og dræbte ham. Halvtredsenstyve Dukater havde jeg lovet denne Strafskyldige, hvis han reddede ham, men han gjorde det ikke, eller kunde ikke. Han døde i mine Arme. Havde jeg kunnet redde ham, kunnet opholde hans Liv med det halve af mit Blod, med hvilken Fornøyelse havde jeg da seet det flyde! Ulykkalige Begreb om Ære, hvor mange har Du allerede faaet til Slagtoffere! Lykkelige Tider, da disse Gothiske Levninger blive forglemte!

Slet intet Nyt. Alt er endnu ved det gamle Med det første vil Tiden blive os lang her. Vi ønske vore Finder mere Mod, at det kunde komme til Bataille.

Naar see vi Dig hos os, kiereste Raubschütz! endnu ikke Kræfter nok? Enhver Dag, der drives unyttig hen i uædel Ledighed, er spildt. Vist nok er det, vi have hidindtil ikke kunnet udrette meget her; men Aarsagen har kun været, at vi have med en Fiende at gisre, der mangler Mod til, at indlade sig med os. Imidlertid have vi uophørlig svet vore Tropper, svet dem i Fiendens Aasyn, det er, forberedet dem til Seier. Dit Kompagnie ønsker Dig hos sig. Lad det ikke længer vente paa Dig. Kræfterne tage til, naar de blive svede.

Jeg seer med Fornøyelse det Øyeblik imøde, da jeg kan omarme Dig frisk, og er ꝛc.

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Hvorfra det Kladderie, Du har tilskikket mig, maae have sin Oprindelse, veed jeg ikke; men det veed jeg vel, at det ikke indeholder noget, der kan gisre mig saa meget urolig. At Raubschütz har

fattet

fattet en naragtig Kierlighed til mig, det er sandt. Formodentlig har man faaet dette at vide i Byen. Rygtet er altid utro. Det sætt r noget til, eller tager noget fra. Her har det maaskee giort begge Dele. Maaskee een af vore Bønder har et inderligt Venskab til Dig, og fra dette inderlige Venskab er da denne velmeente Advarsel kommen. Han har ikke kunnet skrive meer; da han ikke har vidst meer.

Vær rolig kiere Carl! og lad Dig ikke qvæle af indbildte Spøgelser. Du har ganske sikkert intet, slet intet at befrygte af Raubschütz. Overmorgen tilig gaaer han bort. Alting er indpakket og Schrubber for længe siden i Forveien ved Regimentet, for at bringe hans Bagage i Orden. Vær altsaa rolig! Der er intet om Anslaget. Hvem veed, hvad for en Ting Din gode Ven, uden Navn, forstaaer ved det Ord: Anslag? Maaskee han ikke engang selv veed det.

Raubschütz tænker ikke ganske uædelt, i det mindste kan han være taknemmelig. I Morges kom han med en Tut, formodentlig Dukater, i Haanden ind i vor Stue. Han overrakte det til Fader Ulrik med Begiering, at antage det

som

som et ringe Tegn paa hans Erkiendtlighed for hendiste Artighed: Den kiere Gamle afslog det paa en ædelmodig og meget høflig Maade. Han vendte sig dermed til Moder Ulrik; men han fik ogsaa her et beskedent Afslag. Man kunde see paa ham, at denne Afvisning, saa lidet fornærmende den endog skede, giorde ham ondt. Imidlertid sagde han: han vilde søge Leilighed, at vise sin Erkiendtlighed paa en anden Maade. Fader Ulrik talde endnu lidet med ham om Krigen og om de Keiserliges Forskandsning, og derpaa gik han ind i sit Kammer. Med mig talde han neppe sex Ord.

I Morgen kommer jeg vist til Dig; men at antage det Forslag, at blive hos Dig, bliver der intet af, kiere Carl! Jeg kan ikke blive en Time fra min Moder. Hvortil skulde det og efter Sagernes nærværende Omstændigheder behøves? Jeg er lige saa sikker her, som hos Dig. Der er vist intet om Anslaget. Det er en Grille, der er kommen af en unødvendig Bekymring. Den Mand maa have meent det got, men ligesaa got havde han vel kunnet lade det blive.

Over-

Overmorgen Middag er Raubschütz borte, og Du her. Lev vel!

Johann Schrubber til Kaptein v. Raubschütz.

Jeg har, naadige Herre! læst Deres Befaling i Brevet til Herr Ritmesteren. Vi ere ferdige, og i Morgen til rette Tid vist paa Stedet. Der skal nok ingen kiende os. Her Ritmesteren vil vel lade sig see som Husar, men i en Uniform af et andet Regiment, og taler afbrudt Tydsk. Jeg og hans Tiener skulle blive ukiendelige nok. Dersom De spiller Deres Rolle got der, kan ingen, i det mindste ingen sikker Mistanke falde paa Dem.

Af Ritmesteren har De, i Hensigt til Frøkenen, intet at befrygte. Jeg skal ikke være over to Alen fra dem. Men vil og den fine Ting udholde det stærke Ridende? Det er dog to Mile. Jeg skal sørge for Forfriskning, for at styrke hende igien i Vognen.

Kaptein

Kaptein v. Bravhertz til Kaptein v. Raubschütz.

Hvad Dievelen, Raubschütz! Du ligger endnu der paa den lade Side, imens vi her hugge os omkring, sable ned, og blive nedsablede? allerede for nogle Dage siden har Kronengold, den arme Dievel, sagt mig; at Du igien skulde være fuldkommen frisk. Hvorfor kommer Du ikke? dovne Krop! ligger der og sylter Valle! og her, hvor der er Ære at forhverve, lader Du os savne Dig?

Kronengold, som jeg siden efter skal melde mere om, har faaet mig til at skrive dette Brev til Dig. Den brave Mand er af ganske Hierte Din Ven, og lader Dig bede, at Du, saa snart muligt, kommer til Regimentet; da han befrygter, og det med Rette, kiere Raubschütz, at en længere Udeblivelse kunde forskaffe Dig Bebreidelser. Er det vist, at Du tilfulde er kommet Dig; saa folg hans og mit venskabelige Raad, og indfind Dig ufortøvet paa Din Post.

I Gaar

I Gaar havde vi et ganske artigt Arbeide med Fienden. Vi havde en Fouragering at bedekke, og bleve imidlertid angrebne med yderste Hæftighed. Fiendens Overlegenhed drev os, trods den kiekkeste Modstand, tilbage; men da vi endnu til rette Tid fik Forsterkning, gjorde vi et nyt Angreb, og, efter en haardnakken Fegtning, sloge dem af Marken.

Fienden havde mange Døde og Saarede, og vi havde ikke faa. Den arme Kronengold, der med sit Kompagnie har holdet sig saa brav, er skudt igiennem den høire Skulder. Ved Din Ankomst vil Du glæde Dig over Dit. Forhugget er det, Raubschütz! thi det har fegtet med Løvemod paa det farligste Sted.

Dette er een Bevæggrund mæer for Dig, at ile til os, at Du det snareste muligt kan besørge det suppleret. Regimentet har indlagt sig Ære. Man taler meget derom. Vor Raubschütz's Kompagnie har holdet sig overordentlig brav! siger man, og da bliver der spurgt: Hvor er Kapteinen? Kom Raubschütz og besvar Spørsmaalet.

Den

Den arme saarede Kronengold aflægger Dig sin hiertelige Helsen, og han tilligemed os vente Dig. Lev vel saa længe!

Amtmand Werner til Præsten Rasmus Ulrik.

Gode Gud! Her Pastor! hvad for en Ulykke har der tildraget sig! Jeg bæver over det ganske Legeme, og neppe kan jeg holde Pennen. Forskrek Dem ikke saa meget, den kiere, kiere Frøken Henriette er borte, er røvet bort. Min Carl har snappet den første den beste Hest af Stalden, og er efter hende. Det rasende Barn! dersom han kun ikke er ulykkelig!

Saa meget jeg, af begge de bedrøvede Koner og Deres Karls forvirrede Fortælling, kunde samle ere de med Sabel og Pistoler blevne anfaldede i det runde Krat, af tre Karle, hvoraf den ene var klædet som Husar. Af Fare for at skydes ihiel, har ingen tordet røre sig. Frøkenen bliver revet udaf Vognen. Frue v. Volkmar falder i Afmagt. Deres kiere gamle Kone vil hielpe det arme skri-

gende

gende Barn, og faaer saa ubarmhiertigt et Stød for Brystet, at Veiret forgaaer hende, og hun falder tilbage. Skyd den gamle Kat for Panden raaber Husaren. Karlen vil tale og faaer med den flade Klinge een over Kiesten. Den ene Karl stiger op, den anden løfter Frøkenen, trods al Modstand, op til ham paa Hesten, og som en raslende Storm jager de afsted med hende. Kvinderne kom tilbage.

Den arme, arme Frøken! Hvor vil Røverne trække hende hen? Og hvem mon de ere? Gud veed, hvor min Dreng vil blive af? Jeg har sendt Karlen efter ham, kan han kun treffe ham.

Saasnart de forskrekkede og grædende Kvinder ere komne sig lidet, vil jeg skikke dem bort. Frue Oberstvagtmesterinden er utrøstelig. Gud stagde os bie!

Præsten Ulrik til Amtmand Werner.

Jeg arme, ulykkelige gamle Mand! Henriette, min Dotter! hvor torde Satan af Helvede vove, at forbribe sig paa denne Engel? Jeg begriber det ikke, jeg kan ikke rime det sammen! Hvem skulde Roverne være? En Husar var der med? Gud forbarme sig over den arme Moder, over den retskafne Fader og over mig elendige!

Kaptein v. Raubschütz var hos mig, da jeg fik det skrekkelige Brev. Jeg blev forbauset, lod det falde, og han tog det op og læste det. Hans Forskrekkelse lignede min; men han kom sig snarere, faldt i den meest rasende Forbitrelse, og udstødte de grueligste Forbandelser over de frekke Rovere. Pludselig forlod han Stuen, raabde paa sin Rideknegt, og efter faa Minuter jog han som en Afsindig ud af Gaarden og igiennem Byen.

Vel er det, at Deres Søn og Deres Karl ogsaa er efter dem. Hvis de sætte efter dem paa forskiellige Veie, hente de dem maaske ind. O Gud, maatte de det! Mit eneste Barn! min

eneste

eneste Datter! om [redacted] miſtede hende, ſaa vilde mit gamle graa Hovet med inderlig Bedrøvelſe fare ned i Graven.

Send mig ſnart den ulykkelige, beklagelſeværdige Moder og min arme gamle Kone. Gud! kiere Gud! Hvad ſkal der blive af os.

Den ſamme til den ſamme.

Endnu intet erfaret? Endnu ingen Efterretning om Deres Søn? Kiere Gud! hvorledes ſeer det ud her hos mig! Intet andet end Jamren, Hylen og Klagen! jeg ſkal trøſte. Jeg? ja en nedſlaaet Fader, der ſaa liderlig miſter et eneſte elſket Barn han ſkal trøſte! Var hun død! Ja kiere Gud, Du havde giort det! Græde vilde jeg ogſaa; men grædende vilde jeg kyſſe Dit Riis. Mit Hierte, mit gamle Faderhierte, hvor det arbeider i det gamle hule Bryſt! O! maatte det briſte! Henriette, min Dotter! hvor er Du? Arme uſkyldige Barn! Et Rov for Laſterne, i tvileløſe Vellyſtiges Hænder! kiere Gud! Hvorfor ſkulde jeg arme, ulykkelige Gamle opleve dette?

Kaptein v. Raubschütz kom tilbage en Time efter, at begge de jamrende Koner vare ankomne. Jeg havde ikke tiltroet denne barske Mand saa følende et Menneskehierte, som hans Deeltagelse bevisde. Han har ikke fundet noget. Sin Ridefnegt har han sendt paa en anden Vei, og han er endnu ikke kommen tilbage.

Imidlertid er den ganske Bye her ligesom i Oprør. Vores Amtmands Søn er bag efter med tre Karle til Hest, og adskillige Bønder følge dem ogsaa. Ak, vilde dog den algode Gud være saa naadig, at de maatte bringe mig arme bekymrede Fader mit Barn tilbage! Hvorfor er jeg ikke længer ung? Hvorfor kan jeg ikke ogsaa sætte efter, som en Løvinde, man har berøvet sine Unger? men jeg er en affældig, rystende gammel Mand, lister mig frem ved en Stav, og nu sandelig snart ved Staven til Graven. Denne Ulykke vil jeg ikke, kan jeg ikke længe overleve.

Kiere Herr Amtmand! saa snart De faaer Efterretning, maae De paa det hurtigste melde mig det. Jeg skal gjøre det samme.

Den

Den samme til den samme.

Alle mine Efterſættere ere komne tilbage. Intet ſeet, intet hørt, intet erfaret. Hvor ulykkelige ere vi alle! Jeg veed ikke meer, hvad jeg ſkal gribe til med den arme forgræmmede Moder. Hun vil bort, efter hendes Dotter, og ingen ved hvor hen. Hun paaſtaaer, jeg ſkal ſkrive det til hendes Gemal, og jeg vilde ikke gierne gisre det endnu; Maaſke Gud endnu beviſer os den Naade, at vi faae det bortrsvede, ulykkelige Lam igien. Af Gud; havde vi dog allerede den arme Uſkyldige! Hvorledes mon det gaaer den kiere beklagelſeværdige Pige? I liderlige laſtefuldes Hænder, midt imellem Dievle, denne Engel! O Gud, Du ſtore ophøiede Ven af Uſkyldighed! tag hendes i Din almægtige Beſkyttelſe, og bevar den Rene reen!

Jeg kan ikke græde meer, kiereſte Ven! mine gamle Øien ere ganſke matte, og mine Graadskilde: ere udtømmede. Maatte dette behage den Algode, at jeg endn[illegible] engang maatte indſlutte min Henrikke i mine gamle, udlevede, ſkiælvende Ar-

me, derpaa udøse en Glædestaare i hendes uskyldige Barm, og saa døe! Af Gud! hør dette Din gamle bedrøvede Tieners Suk.

Kaptein v. Raubschütz er borte. Klokken ti reed han bort. Han har lovet mig, paa sin Reise til Armeen, at giøre sig al optænkelig Umage, for at faae nogen Underretning om denne arme Bortrøvede. Maatte han dog være lykkelig!

Amtmand Werner til Præsten Ulrik.

Gud i Himlen maae vide, hvor min Carl er. Det arme Barn! er han kun ikke ulykkelig! han har ikke engang en Sadel paa Hesten. Rytteren med samt Hesten blive redne til skamme. Min Karl er kommen tilbage; men han har ikke kunnet erfare det mindste enten om Carl eller om Røverne. Ere vi ikke ulykkelige!

Saasnart jeg faaer nogen Efterretning, eller min Carl kommer hiem; skal jeg melde Dem det. Stræb De, saa got som muligt, at berolige den ulyk-

ulykkelige, bedrøvede Moder. Endnu maae der ikke meldes hende noget, og Oberstvagtmesteren heller ikke. Et Par Dage kunne De endnu bie dermed.

Præsten Ulrik til Amtmand Werner.

Just nu forlader vor Amtmands Søn mig. kiere Gud! er det muligt, at et Menneske kan besidde saa megen sort Ondskab, og tillige saaledes forstille sig! Dog, forstiller ikke Djevelen sig ogsaa som en Lysets Engel? Det unge Menneske fortæller mig der noget, som ikke lettelig kan rime sig med det, her er skeet. Raubschütz, mener han, har foranstaltet den arme Henriettes Bortførelse. Han har elsket hende, og dette unge Menneske har for længe siden sagt det til Deres Carl. Han har og ved sin Gartner ladet skrive et Brev til ham, hvori han raader ham at være paa Vagt; men har ikke giort det, og nu seer man Følgerne deraf.

Hvorledes hænger det sammen? Herr Amtmand! Raubschütz har ikke været ude af mit

Huus. Har han ikke raset forskrekkelig imod Roverne? ikke selv sat efter Dem? Det maae han og have giort altsammen svarede Drengen, men det var Forstillelse. Hans Tiener, blev han ved, var en meget listig Karl; Han er gaaet foran og foranstaltet Bortførselen, at det ikke skulde lade som hans Herre vidste noget deraf. Dersom det ikke er saa, vil jeg lade mig hænge. Kapteinens Nidknegt har selv yttret sin Mistanke derom for vor Gartner, men Karlen havde saadan Frygt for sin Herre, at han ikke vilde udlade sig videre.

Hvorledes? Herr Werner! skulde det vel være muligt? Naar jeg ret overlægger Sagen, synes det mig best, at jeg strax skriver til Oberstvagtmesteren, melder ham den hele skrekkelige Tildragelse, og tilkiendegiver ham, hvad det unge Menneske har sagt mig. Mener De ikke? Lad mig vide Deres Tanke derom.

Ingen Trost vil hielpe hos den bedrøvede Moder, hun græder Dag og Nat, jamrer sig ynkelig, og vrier trøstesløs Hænderne. Gud forbarme sig over den elendige, den ulykkelige Bortrøvede, og os alle!

Ant.

Amtmand Werner til Præsten Ulrik.

Endelig, kiere Herr Pastor! her er et Brev fra min Carl, den arme Dreng! men intet trøsteligt. Hvor forskrekkeligt raser det Barn! Jeg arme ulykkelige Fader! Hans Raserie vil styrte ham i Fordærvelse og jeg vil miste min Søn.

De vil deraf see det nødvendigere. Han holder Raubschütz, ligesom Deres Amtmands Søn, for den troløse Bortfører, og jeg tænker, Drengene have ikke Uret. Skriv De strax til Oberstvagtmesteren, hvad her har tildraget sig, og meld ham vor Mistanke. Har det Grund, saa vil han skaffe Raad. Vi kunne dog her ikke rede os ud af Sagen.

Carl Werner til sin Fader.

Der er jeg, kiereste Fader! tolv Mile hiemme fra, efter at jeg foruden dem har redet endnu vist femten omkring i en Runddeel. Jeg veed nu ikke meer, hvad jeg for Raserie skal gribe til. Intet!

slet intet har jeg kunnet erfare. Min dyrebareste Jette, min kiereste beste Pige; hun er tabt for mig ulykkelige! Himmel! hvorfor vederfares der mig saa stor en Ulykke? Dersom Dievelen, thi en Dievel har giort det, dersom Dievelen, siger jeg, skulde tage en af os, hvorfor blev det da ikke mig? Den arme uskyldige Pige! hvordan mon det gaaer hende? Naar jeg betænker alt, hvad der kan hendes hende, naar jeg forestiller mig hende i den skammeligste Vellystiges Vold, vanæret og skiendet saa studser jeg over mig selv, at jeg endnu har min Fornuft, at jeg ikke er rasende! men jeg maae dog blive det tilsidst, thi at udstaae saa ubodeligt et Tab, dertil er jeg ikke stærk nok!

Jeg vedder mit Liv paa, at den skrekkelige Raubschütz er den forbandede Røver. Jeg har saa mange Kiendetegn derpaa, som behøves til Mistanke. Det Uhyre maae dog vel nu være borte? Men jeg vil opsøge ham, og finder jeg ham, skal jeg synderrive ham som en blodgierrig Tiger.

Min Hest, kiere Fader! er det ude med! den er jaget krum og lam, og kan ikke gaae af Stedet. Jeg lader den blive her, har kiøbt en anden med Sadel og Tilbehør, og gaaer i Morgen videre.

Hvor-

Hvorhen? hvorhen Skiebnen vil føre mig. Vilde Gud! til Henriettes Røver! Dersom jeg ikke finder ham, den første, troløse Forræder, dersom jeg ikke kan rive det arme, uskyldige Lam af Ulvens Kløer; gaaer jeg til Armeen til Oberstvagtmesteren.

Jeg skal, kiereste Fader! skrive Dem til, saa ofte jeg kan. Men De skriver ikke til mig, førend jeg melder Dem, hvor jeg er at finde. Trøst De den arme bedrøvede Moder, og sig hende, at hendes Datter har en Efterstætter, der uafladelig søger efter hende, og, om han finder hende, skal tage en blodig Hevn for det paa hende begaaede Rov, og enten redde hende levende, eller dø tillige med hende.

Kaptein v. Raubschütz til Ritmester v. Dollmann.

Maatte jeg ikke strax paa Stedet blive Dievels, Dollmann? Alting er gaaet saa lykkelig af, udført saa fortreffelig, saa aldeles efter Ønske, og

nu,

nu, da jeg tænker at opnaae mit Øiemed, seer jeg mig ligesaa langt fra mine Ønskers Maal, som jeg troede at være nær ved det.

Hvorledes det gaaer til? Jeg faaer ligesaa gierne tilstaae Dig det, kiere Ritmester! Pigen er ganske imod hendes Villie bortført. Jeg havde meldet Dig, at det skede med hendes Villie; men det giorde jeg kun, at jeg maaskee ikke skulde have nødig, at besvare Dine Indvendinger, og for at finde Dig desto beredvilligere. Hun hader og afskyer mig lige saa meget, som hun elsker hendes Bondedreng. Men han skal dog nu ikke faae hende igien, om jeg end og paa Livstid skulde lade hende indmure.

Veed jeg ogsaa vel, hvad jeg skal begynde med den lille allerkiereste Djevel. Hun hugger, slaaer, og river om sig som en ung Tiger. I Begyndelsen udstrømmede jeg alle mine Karesser og meest kielne Smigrerier, men alt forgieves. Jeg skred derpaa til Magten, men jeg maatte forundre mig over hendes Styrke. Som en ung Løve var hun mig uoverbindelig. Jeg maatte tage Schrubber til Hielp og dog udrettede vi intet. I Forstningen bad hun paa det bevægeligste, og snart

havde det Beest af Karl ladet sig bevæge; men da hun saae at ingen Bønner vilde hielpe, maatte Tænder, Hænder, Negle og Fødder tiene hende til Vaaben. Jeg og Schrubber ere begge ligestemt tegnede. Mit Ansigt er saa forkradset, som jeg havde holdet en Bataille med Katte, Schrubber har hun næsten afbidt tvende Fingre, og gav ham tilsidst et Stød for Maven med Foden, at Karlen foer tilbage, og mistede Veiret. Nu vil han ikke mere dertil.

Hvad gior jeg nu med den unge utæmmede Tiger? Hun er hverken overtale til at spise eller drikke, og jeg staar Fare for, at hun dør for mig, enten af Hunger eller af Grædmmelse. Hun er ganske indfalden, seer saa bleg ud, som et Liig, og svever omkring som en Skygge. Her kan jeg ikke lade hende blive, det er alt for nær, og ikke sikkert nok, og til Regimentet maae jeg. Jeg vilde ønske, at Dievelen ikke havde indgivet mig det forbandede Anslag. Kronengold raadede mig got. Men hvem skulde og have troet at Pigen skulde være, og blive saa uregierlig. Jeg smigrede mig med det Haab, at, naar hun kun først saae, det

ikke

ikke kunde være andet, hun vel endelig skulde give sig; men der hielper jo hverken Bønner eller Trusler.

Jeg maae følge Schrubbers Raad. I Morgen ganske tilig vil jeg gaae bort med hende til Oberschlesien. Der vil jeg bringe hende i Sikkerhed, lade Schrubber blive hos hende, og derpaa, det snareste muligt, begive mig til Armeen.

Svar mig ikke paa dette Brev, det vil dog ikke treffe mig. Saasnart jeg er ved Armeen, skal jeg skrive Dig det øvrige til. Tag imod indlagte Bancovexel, kiere Dollmann, som et ringe Beviis paa min Taknemmelighed. Men for Guds Skyld! mag for alting, at Din Karl iagttager en evig Taugshed, om Bortførelsen! Vi skulde begge være ulykkelige, om vi bleve forraadte. Lev vel, kiere Dollmann! Næste Gang mere.

Præ-

Præsten Ulrik til Amtmand Werner.

Jeg har fulgt Deres Raad, kiere Amtmand! I Gaar Aftes skrev jeg til den beklagelseværdige Fader, forkyndede ham den hele bedrøvelige Historie, og lod ham tillige vide vore Tanker om Kaptein Raubschütz.

Hvor beklager jeg denne redelige, retskafne Mand! At fornærme Henriette, er, at angribe hans Siel. O! kiere Gud! hvem skulde have tænkt, at den tilbagekomne Rolighed i denne saa ulykkelige, og saa lang Tid adsplittede Familie, hvoraf enhver for sig i Hensigt til Menneskslegten er det samme som den herligste Brillant i en Guldring, skulde blive saa oprørt, saa skrekkelig forstyrret? Endnu for kort Tid saa lykkelig, den ene saa lykkelig ved den anden, er nu enhver en beklagelseværdig Ulykkelig, og ingen meer, end det uskyldige Lam, et Offer for saa uværdige Afgudspræster, for den afskyeligste af alle Afguder, den ureneste Vellyst.

Ubegribe-

Ubegribeligt er det mig, naar jeg saaledes overveier dette; men det er jo alle den Uudforskeliges Veie, og hans Beslutninger, hvem formaaer at giennemsee dem? Dette er min Trøst, og var det altid: endelig giver han dog alting et herligt Udfald.

Med faderligt Hierte beklager jeg Deres ynkværdige Søn. Jeg begræder den Elendige som en af de Ulykkeligste iblant os Ulykkelige. Ak! hvor de elskede hverandre, det glade, unge, dydige Par. Som et Par Engle i Guds bedre Himmel elskede de hverandre. Jeg saae deres Kierlighed spire frem, som de unge Roser den skiønneste Sommermorgen; glædede mig, saae den tiltage, befordrede den med Fornøielse, saae den modnes, og saae den — forstyrret. Kiere Gud! Et Par, et saa himmelsk Par uskyldige Elskende! — Dog Du er jo viis.

Ja vist nok viis! Men han vil dog tilgive det, om Fædre med hede Taare begræde Tabet af saa vel artede Børn, Tabet af deres Alderdoms hele Glæde.

Saasnart jeg faaer Svar fra den retskafne ulykkelige Fader, skal jeg meddele Dem det, og

derpaa

dersom Deres Søn skriver, saa sender De mig strax hans Brev; men underret Budet, at han ikke overgiver Deres Breve til andre end mig selv; at ikke maaskee et ulykkeligt derimellem skulde giøre den arme Moders Ulykke fuldkommen, dersom det uformodentlig faldt hende i Hænderne. Vel vilde det og nedslaae mig, dog, min gamle svage Hytte synker jo desuden allerede kiendelig ned.

Amtmand Werner til Præsten Rasmus Ulrik.

Der er det, Herr Pastor! hvad De forlanger; men naar De har læst det, saa sige De mig, er jeg ikke en ulykkelig Fader? Hvilken Ulykke kan dog ikke et eneste ondt Menneske stifte! Det arme Barn! hvor han svever ustadig og flygtig omkring! og til sidst dog i alle Maader ulykkelig. Hvem staaer mig inde for, at Drengen med sin saa hidsig Tænkemaade ikke tilsidst giør noget, hvorfra den almægtige Gud bevare baade ham og mig! De forstaaer mig kiere Herr Pastor! Jeg sittrer og bæver, og kan ikke sige det tydeligere.

Dersom jeg endda vidste, hvor jeg skulde treffe ham! Tilsidst maae jo Pengene slippe for ham. Han pleier vel altid at føre en god Børs med sig i Lommen; thi han har i lang Tid havt sine egne Indkomster, dem jeg har overladt ham, uden Regning, da han er en god Husholder; men jeg har opbrudt hans Skriverpult, og fundet mange Penge deri, han kan altsaa ikke have ret mange hos sig.

Gud ledsage den arme Omvankende, og staae ham bi, og forbarme sig over os alle; thi kun han allene kan hielpe os.

Carl Werner til sin Fader.

Endelig, kiereste Fader! endelig efter usigelig Omslakken, efter tusende Gange igientagne Spørsmaal, er jeg ikke mere, uden alt Haab, ulykkelig! Men lykkelig er jeg dog derfor endnu ikke. Min hele Lykke bestaaer ikke i andet, end, at jeg er paa Spor. En Keiserlig Deserteur har bragt mig derpaa, han mødte mig ved de Ober-

schlesiske

schlesiske Grændser, hvorhen jeg var kommen, uden at vide, vm? eller om ikke? Tilfældigvis erfarede jeg af ham, at en Chaise havde mødt ham, hvori et ungt Fruentimmer en Dragoner-Officier og endnu en tredie befandt sig. Da Officieren havde talt med ham, kunde han beskrive mig ham, og Beskrivelsen afskildrede mig paa det nøieste den hele Raubschütz. Schrubbers Tegning fandt jeg ogsaa i Beskrivelsen paa den tredie; men om Fruentimmeret kunde han ikkun sige mig lidet, da det havde været meget maskeret.

Jeg tvivlede ikke et Øieblik paa, at have giort den rigtige Opdagelse, lod mig vise Veien og fulgte efter. Men den skrekkelige Rovers Forspring er for stort, og jeg er af Reisens Besværligheder formeget udmattet til, at jeg saa uafladelig kunde udholde det. Her maatte jeg standse, da hverken jeg eller min Hest, der nu er den tredie, kunde holde det længer ud.

I det Vertshuus, hvor jeg befinder mig, har den ulykkalige Raubschütz i Forgaars Nat sovet tillige med sit Rov, og i den samme Seng,

Hvor min evig dyrebare, min arme ulykkelige Jette har hvilet, har jeg Ulykkelige ligget, raset, bandet, bedet, grædt; men ikke sovet.

Umulig kan jeg igientage for Dem den bedrøvelige Beskrivelse, der saa stærkt rørde mig, og saa igien giorde mig affindig, hvilken man her giorde mig over den arme beklagelsesværdige Pige. Syg kommen, endnu sygere afreyst, kan hun vel leve endnu?

Raubschütz er en Dievel, sagde jeg til den kiere bedragne Pige; men hun vilde ikke troe det. Men dersom det er ingen Dievel, der kan handle saa ubarmhiertig, saa umenneskelig med et saa ydmygt, sagtmodigt, uskyldigt Kreatur, som Henriette v. Volkmar; saa veed jeg ikke, hvad man forstaaer ved det Ord Dievel.

En beklagelsesværdig Ulykkelig er nu altid Deres arme Carl, han maae finde eller ikke finde hende. Finder han; hvad vil han finde? En vanæret, skiendet, ulykkelig Pige! Gud! hvor var det muligt, at tillade det? Ha! kiereste Fader!

Hvem

Hvem der ikke her mister Fornusten, han maae ikke have nogen at miste! Den algode Gud staae mig bi, og understøt mig i de bedrøvelige, ulykkelige Timer, af hvilke jeg nu har saa mange!

Hvordan gaaer det den arme bedrøvede Moder? Gud og den redelige Gamle, hun er hos, være hendes Understyttere! Og den gamle Hubert er han der endnu ikke? Gid jeg havde ham hos mig, den brave gamle Husar, og saa Raubschütz og hans Parti, hvor ere i? Skurke! — Men han er saaret, den retskafne Gamle, han kan ikke hielpe mig!

Jeg venter intet Svar af Dem, thi jeg er ingensteds blivende. Jeg forsegler og gaaer videre.

Præsten Ulrik til Amtmand Werner.

Sandt nok Herr Amtmand! De er en ulykkelig Faber; men høre vi ikke alle til een ulykkelig Familie? Ere vi ikke alle, enhver for sig, ulykkelige? Og hvem er det vel mere, end det arme Slagtoffer Men lad endnu ikke alt Haab fare! Gud, Dydens Ven er en mægtig Understøtter af den lidende Dyd. Til ham har jeg den Fortrolighed, at han vil antage sig og redde den betrængte Uskyldighed. Han vil bevare Deres Søn fra at iverksætte opkogende, urigtige Beslutninger. Det unge Menneske har meget sunde og rene Grundsætninger, megen uforfalsket Religion, har ført et Liv fuldt af Uskyldighed, og vil ikke dse som en Guds Forgaaen.

Endelig er ogsaa den i saa lang Tid inderlig forventede, gamle, redelige Underofficier Hubert mit hele Husets og Deres Sons Yndling, ankommen til os. Kiere Gud, hvor blev den gamle brave Husar nedslaaet, da han hørde den ulykkelige Hendelse! Da han igien var kommet sig lidet, faldt

han

han i en rasende Forbittrelse mod den forræderske Røver. Med megen Moie lykkedes det mig endelig, at berolige ham. Kort derefter forlod han Kammeret, og da han kom ind igien, kunde man see paa ham, hvor milde Taarer han havde udgydet.

Han kan ikke hielpe os. Han er skudt igiennem den venstre Arm, og skal her helbredes. Var han ikke saa redelig, saa god en Mand, vilde Volkmar ikke sørge saa venskabelig for ham; men, ved Gud! Den Mand fortiener det ogsaa.

Efter hans Udsigende, saa vel som efter medbragte Breve, er den retskafne, ulykkelige Fader fuldkommen frisk. Gud! Hvad vil der blive af ham, naar han faaer læst mit Brev! Nu maae han allerede have det. Hvad han vil anordne, det skal skee; thi der gives ikke mange hans Lige i Klogskab.

Vær De ved et got Mod, Herr Amtmand! Gud kan og vil hielpe.

Johann Schrubber til Rittmester v. Dellmann.

Efter min Herres Ordre, der i Dag meget tilig er gaaet til Regimentet, skriver jeg dette Brev til Dem. De Omstændigheder, hvori han her har forladt mig, ere sørgelige, og overmaade farlige. Havde jeg tænkt, at Følgen af denne Bortførsel vilde blive saadan, som den nu virkelig er; saa havde en ganske Legion Djevle ikke skuldet bevæge mig dertil.

Med Friskenen, som vi her ere ankomne med i Aftes, kan det rimeligviis ikke vare længe. Overmaade syg have vi bragt hende hid, og nu ligger Hun paa det yderste. Der sidder jeg tilligemed en gammel Kierling, som jeg har antaget til hendes Opvartning, ved hendes Seng, og skulde troe, at Hun var død, dersom jeg ikke kunde merke hendes Aande. Hvad der giør Ulykken større, er, jeg tør ikke engang hente en Læge; thi Hun vilde aabenbare Ham alt, og giøre os alle ulykkelige.

Man

Man maatte, for Dievlen! være en meget værre Karl, end jeg, hvis man kunde blive her uden Medlidenhed. Og tusende Gange i een Time, ønsker jeg, at jeg heller var paa Spidsen af Bloksbierget midt imellem de gamle Hexe, end her ved denne Dsendes Seng. Naar hun er død, skal jeg ikke betænke mig længe, hvad jeg vil gjøre.

Min Herre maae have skrevet til Dem om denne Pige, hvad han vil, og jeg maae have nok saa dyrt bekræftet det, saa er det ikke desto mindre dog sandt, at hun er en Datter, en ægte og lovlig Datter af Oberstvagtmester v. Volkmar. Hendes Moder er ikke hans Maitresse, men hans virkelige Gemahlinde. Betænk den Ulykke, der venter paa os, om vi skulde blive forraadte, og hav endelig den muligste Omsorg for, at Deres Karl ikke sladrer.

Her tænker jeg, vi ere i Sikkerhed, thi omendskiønt de keiserlige Husarer svermer her omkring, komme de os dog ikke ved. Dersom kun Frøkenen var frisk! dersom hun kun ikke døer! Den lille Nar skulde heller ikke have været saa nregierlig. I Grunden er hun selv Aarsag til den Tilstand,

hun befinder sig i; thi hun har bestandig kun efter tusende Anmodninger, alle optænkelige Smigrerier, forenede med de haardeste Trusler, ladet sig bevæge til, at nyde noget; saa kom den Ergrelse dertil, og saa blev det endelig en fuldkommen Kraftesløshed. Jeg har seet mange uregierlige Piger, og har vel, da jeg endnu var Skriver, været ved deslige Fangster, men hendes lige er endnu aldrig forekommet mig.

Min Herre lader Dem bede, at De vil raade ham og mig, hvad vi skulle gisre, og De vil bevise mig en Naade, om De snart svarer mig.

Præsten Ulrik til Amtmand Werner.

Her er Svaret fra Oberstvagtmesteren. Hans Kammertiener, tillige med en Underofficier af hans Esvadron, bragte det i Aftes sildig, og ere allerede i Dag tilig borte igien.

Den

Den ulykkelige, beklagelsesværdige Fader! hvor han er forbittret! Men hvem kan og med Sagtmodighed fordrage en saa fornærmende Bestiemmelse, som der er vederfaret ham og hans Datter? Send mig Brevet tilbage, naar De har læst det.

Oberstvagtmester v. Volkmar til Præsten Ulrik.

Deres Brev, det skrekkeligste, jeg nogen Tid modtog, har giort mig bedrøvet, nedslaaet mig, med rasende Affindighed, og derpaa nedstyrtet mig til den dybeste Sørgmodighed.

Hvem er den Forvovne, der torde forsøge, saa utilgivelig at bestiemme mig? Med saadan Fornærmelse angribe mit Hierte?

Min Henriette! Arme, uskyldige Lam! Min Datter! hvor er Du? Hvor finder jeg den krenkede, vanhelligede Uskyldighed? Hvor den forbandede, afskyelige Røver? Slide ham i Stykker som en Tiger, rive ham det forbandede Hierte ud

af

af det djevelske Bryst, tvinge ham til at æde det, og med en blodig Død for bestandig udrydde ham? Hvilken Glæde vilde det være for mig!

Dog bort med det Galskab! Hvad hjelper det at rase? Middel! Middel til Regning! der-paa virkelig Redning! og saa Afstraffelse!

Saasnart mit følelsløse, imellem Vrede og Bedrøvelse deelte Hierte nogenledes var bragt i Rolighed, skjøi jeg til Armeen, som stod to Mile fra mig. Jeg fandt det Regiment af * * * men jeg fandt ingen Kaptein v. Raubschütz. Den Oberstlieutenant, jeg begav mig til, sagde mig, at han var blevet syg tilbage paa Marschen, og var endnu ikke kommet til Regimentet. Den kiendelige Uroe af mit bevægede Hierte, den brændende Vrede, der gnistrede af mine Øien, og en Trodsighed i Ansigtet, jeg umuelig kunde holde tilbage foraarsagede, at den brave Oberstlieutenant studsede over mig. Han spurgte meget beskeden om Aarsagen til denne kiendelige Bevægelse. Der er den raabte jeg med tilbageholden Forbittrelse. Læs dette Brev, og dersom De er Fader, eller og alene Menneske, vil De beklage mig, og være mig behjelpelig til Hevn.

Han

Han saae paa mig med Forundring, tog Brevet, og læsde. Umuligt! raabde han, da han var ferdig. Kaptein v. Raubschütz, saa vild han er, er han dog endnu ikke nædel nok til saa ryggesløs en Gierning. Dette Brev taler kun ogsaa om Formodninger, det siger intet med Vished. Hvad vil De gisre? At beskiemme en Kavalier, som Kapteinen er, ved ubeviislig Beskyldning, der kan være Bagtalelse, vilde indvikle Dem i en besværlig og blodig Handel. Imidlertid beklager jeg Dem, tager med et oprigtigt Hierte Deel i Deres Sorg, og beder, De ville tillade, at jeg meddeler Dem et Raad. Jeg vil holde Sagen dulgt. Kapteinen maae med det første indfinde sig. Saa snart han kommer, vil jeg gisre mig Umage for at opdage, om det, De formoder, har nogen Grund, og derpaa oprigtig tilmelde Dem, hvad jeg kan erfare. Saa længe maae De være rolig.

Jeg havde intet af Betydenhed at indvende herimod, og maatte haste tilbage til min Post; men jeg har ladet en af mine Folk blive tilbage hos Oberstlieutenanten, som strax skal give mig Efterretning, saasnart Kapteinen indfinder sig.

Hvorfor

Hvorfor kan jeg ulykkelige Fader ikke selv skryge omkring i Provindserne, gienneemsøge hver en Krog, befrie min beklagelseværdige Datter, og udrydde hendes afskyelige Røver? Men det er desto værre umuligt! En Tieneste, som vores paa nærværende Tid er, lader mig sielden en Time, som jeg kunde sige at være min.

Jeg sender Dem her min Kammertiener, som De kiender, og min beste, mig meest hengivne Underofficier, som besidder Smildhed og Hierte. Beskriv dem begge Kapte'n v. Raubschütz, og hans Tiener, saa neie, og treffende, det er Dem muligt, og derpaa maae de forholde sig efter den Instrux, jeg har givet dem.

Min arme, beklagelseværdige Kone, den nedslagne, bekymrede Moder anbefaler jeg Dem paa det beste at understytte. De kiende hendes store Tab; hielp hende faderlig at bære det, at ikke den Stakkel skal blive trøsteløs, og bukke under for Byrden af sin Sorg.

Ritmester

Rittmester v. Dollmann til Johann Schrubber.

Tak være Din Herre, og Dig forbandede Dievels Beest, at i have bedraget mig, og derved indviklet mig i et Foretagende, hvori jeg ingen Deel vilde have taget, dersom jeg havde vidst Sagens sande Beskaffenhed. Pigen, hede det, vil bortføres, hun skal tvinges til et hende modbydeligt Giftermaal med en Bondedreng, er en Husarlieutenants Datter, af en elendig Maitresse; og nu er det først opdigtet, og hun er en ægte Datter af en fornemme Officier.

Du fordømte, forbandede Hund er Skyld i alt dette! hvorfor havde Dievlen ikke brækket Halsen paa Dig, førend jeg saae Dig! Ved min arme Siel! det gior mig ondt for Pigen, og jeg vilde ønske, at Du og Din Herre, for dette Forræderies Skyld, maatte blive straffede efter Fortieneste, dersom jeg kun ikke tillige skulde lide derunder.

Men hør, Schubber! Dersom jeg bliver ulykkelig over denne skammelige Handel, saa kløver jeg Dit Hoved lige til Dit forbandede Hierte, og

Din

Din Herre skyder jeg for Panden, som en gal Hund, og saa farer jeg bag efter jer, for endog i Helvede at qvæle jer.

Meld mig alt, hvad der videre gaaer for sig, og skriv mig til hver Postdag. Raade Dig hvorken kan eller vil jeg. Jeg vil intet mere have at giøre med den hele Sag.

Oberstwagtmester v. Volkmar til Præsten Ulrik.

Endnu bestandig i Mørke! Hvorlænge skal mit nedbøiede Hierte endnu pines med den meest trykkende Græmmelse? Med Kaptein v. Raubschütz kan og tør jeg intet foretage. Jeg kan ikke, da jeg staaer posteret sex Mile fra Armeen, og ikke tør vige fra denne Post. Jeg tør ikke, da jeg ingen sikker Beviis har, hvorpaa jeg ved saa vigtig en Beskyldning kunde forlade mig. Imidlertid er han ankommen til Regimentet, og af Indlagde vil De see, hvad Oberstlieutenant v. Rebensaft melder mig om ham.

Skulde

Skulde der yttre sig flere og tydeligere Beviser, saa melde mig dem strax; thi saasnart jeg kun nogenledes har noget at grunde mig paa, vil jeg selv tage Kapteinen for mig, og tvinge ham til, at bekiende den begangne skammelige Gierning. Imidlertid har jeg forklædet en af mine Husarer i Livree, og bortsendt ham, for at gisre Bekiendtskab med Kapteinens Folk, om han maaskee kunde faae noget udlokket af dem.

Min Konges Tieneste fordrer for nærværende Tid min ganske Opmærksomhed, og denne gruelige Streg har bragt mig saaledes ud af al Forfatning, at jeg ofte selv ikke veed, hvad jeg ska! gisre eller lade. Hvor kunde det vel og være anderledes? Er jeg ikke et Menneske? Er jeg ikke Fader? Fader til et saa elskværdigt, fortabt Barn?

Her bryder jeg af, for ikke igien at falde hen i Klagetoner, som dog intet hielpe, gisre ingen Bedring. Lev wel.

Oberstlieutenant von Rebenfaft til Oberstvagtmester v. Woltmar.

Jeg opfylder Dem her mit Løfte. I Aftes ankom Kaptein von Raubschütz til Regimentet. I Formiddag har jeg talet med ham. Jeg har giort mig alt optænkelig Umage, ved hist og her i hinanden viklede Spørsmaal at udlokke noget af ham; men jeg har intet kunnet opdage af det, hvorfor det mig foreviiste Brev bestylder ham.

Som jeg allerede nylig har sagt Dem, Hr. Oberstvagtmester! jeg kan umulig troe, at Kapteinen skulde have begaaet denne formastelige Gierning. Han besidder megen Ærekierhed, og omendskiøndt han altid har ført et noget vildt Levnet, hvortil hans Rigdom vel forleder ham; saa har han dog aldrig giort noget, som strider imod Æren.

Dersom jeg tør raade Dem som en Ven, saa foretag Dem intet imod ham, hvis De ikke faae tydeligere Beviser; men skulde dette, imod Formodning skee, saa kan De sikkert giøre Regning paa min Bistand. Imidlertid skal jeg ikke aabenbare det for nogen.

Kaptein

Kaptein von Raubschütz til Johann Schrubber.

I Aftes endte jeg min ilende Reise, og er ved Regimentet. Hvorledes staaer det til hos Dig? Lever Pigen, eller er hun død? jeg ønsker, det maatte være det sidste. Dersom hun lever endnu, Schrubber, saa staaer Dit Hoved paa Spil! og Du mister det sikkert, og gior os alle ulykkelige hvis Du ikke anvender al optænkelig Omhyggelighed, at den forbandede Sag kan blive skiult. Lad den lille Djevel ikke et Øieblik af Øinene, og dersom hun igien faaer saa mange Kræfter, at hun kan reise, skal jeg anvise Dig et Sted, hvor Du skal bringe hende hen.

Her er det, Fanden! ikke mere rigtigt. Oberstlieutenanten har giort mig nogle Spørsmaale, som lader mig befrygte meget. Han har intet faact at vide af mig; men hvis min Frygt til Ulykke skulde have nogen Grund, kan jeg vente mig et Besøg af Oberstwagtmester v. Volkmar, der, som jeg erfarer, svermer omkring her nede i Egnen, og da kunde der vel blive noget at giøre med Klingen.

Har Du skrevet til Ritmester Dollmann? Hvad Svar har han givet Dig, og hvad raader han Dig? Send mig hans Brev.

Endnu engang, Schrubber, vær aarvaagen og forsigtig! Vel har Du bragt mig i denne forbandede Omstændighed; men dersom Du igien skaffer mig lykkelig ud af den, skal Du have Halvtredsenstive Dukater for Din Umage.

Jeg venter Dit Svar med næste Post, og kan ikke ofte nok indprente Dig, at Du er omhyggelig for min og Din egen Velfærd!

Amtmand Werner til Præsten Ulrik.

Min Glæde tillader mig ikke at underholde mig med Dem over Indholdet af Indlagte; læs De selv, og udbred Glæden overalt omkring Dem. Men De vil selv indsee, hvor nødvendigt det er, at Frue Oberstvagtmesterinden kun lidt efter lidt bliver giort bekiendt med Indholdet.

Carl

Carl Werner til sin Fader.

I Hast og for det første kun kort. Deres Søn er lykkelig og ulykkelig tillige. Han har sin uudsigelig elskte Jette igien; men han har fundet hende i Dødens Arme. Gud bevare hende for mig, eller tage mig tillige med hende.

Jeg er alt for adspredt, alt for meget beskieftiget med den arme beklagelseværdige Syge til, at jeg for nærværede Tid kunde skrive mere. En anden gang det øvrige. Oberstvagtmesterens Kammertiener, som jeg her har fundet, er reist bort til sin Herre med denne glædelige og bedrøvelige Efterretning. Husaren har jeg beholdet hos mig.

Een af de to skrekkelige Misdædere, Schrubber, den røverske Satan, er i mine Hænder; men i den elendigste Tilstand. Helvedes Porten staaer vidt aaben for ham. Snart vil den store Overdievel faae, hvad der hører ham til. Gud staae mig og min arme Jette bi!

Præsten Ulrik til Amtmand Werner.

Gud den Algode være dog evig priset, og være dog fremdeles naadig! Den arme beklagelsesværdige Moder! Hendes Taare strømme ligesaa heftig, som i Begyndelsen. Der hialp intet, jeg maatte give hende Carls Brev. Hun vilde strax paa Stedet bort og til hendes Datter. Men hvorhen? I sin Adspredelse og Hastighed har Deres Søn glemt, at antegne under Brevet det Sted, hvor De befinde sig. Vilde han dog, saa snart muligt, skrive igien, og berette os det Behageligste, vi ønske! O min Henriette! min Datter! Den almægtige Gud bevare Dig for mig og for os alle.

Amt-

Amtmand Werner til Præsten Ulrik.

I Aftes sildig fik jeg indlagte høist glædelige Brev. Gud være dog takket for alle de Velgjerninger, han beviser os uværdige. Giør de hastigste Anstalter, Herr Pastor! at den gode, kiere Moder, saa snart muligt, kan reise bort til hendes Datter, som inderlig længes efter hende

Jeg seer forud en forskrekkelig Efterretning fra Armeen. Vee Raubschütz, den Røver! Gud tage den kiere Oberstwagtmester i sin almægtige Beskyttelse! Hvilken Ulykke! om Forræderen opfyldte Maalet af sine Ondskaber ved, at berøve os ham! Gud forbyde det i Naade.

Carl Werner til sin Fader.

Deres Søn er lykkelig, langt over alle sine Forhaabninger lykkelig! Min dyrebare, tilbedede Jette lever og bedrer sig. Reen og ubesmittet har jeg hende igien. Gud, den Beskytter af Uskyldighed, være evig takket!

Jeg er nu i Stand til at give Dem, bedste Fader, en skuldskændig Efterretning om det lykkelige Udfald af min Omstreifen. Her er den.

Da jeg forlod det Vertshuus, hvor jeg skrev mit sidste Brev til Dem, fulgte jeg det Spor, jeg havde. Men da de skammelige Røvere ikke havde holdet Landeveien, saa gik det snart fremad, snart til Siden. Jeg kom saaledes til . . . og nu vare alle Spor paa engang forsvundne.

Den uophørlige Omsvermen, den dybe Bedrøvelse i Hjertet, al Tilsidesættelse af mig selv, havde giort mig saa elendig og kraftesløs, at jeg ikke kunde komme videre, og maatte her blive liggende.

Næsten ligesaa syg som bedrøvet, sad jeg i Stuen, i et elendigt Vertshuus, da Oberstwagtmesterens

mesteren's Kammertiener tillige med Husar-Underofficieren Treumann saa ganske uformodentlig traadde ind. Dette var den første Glæde, jeg havde følet siden min Bortreise. Den Fornøielse, at treffe hverandre her, lader sig ikke beskrive. Jeg var i dette Øieblik ikke syg længer. De sagde mig, hvorfor de vare komne, og nu raadsloge vi om det Tilkommende.

Nu ønskede jeg med den inderligste Begierlighed, at treffe de skiendige Røvere, for at give min retmæssige og brændende Hevn en blodig Fyldestgiørelse. Vi ønskede det alle; men det aldeles tabte Spar gav os kun lidet Haab derom. Imidlertid besluttede vi, om Morgenen tilig at gaae videre.

Da min Glæde over disse Venners Ankomst havde lagt sig lidet, begyndte jeg igien at føle mit Onde. Værten raadede mig, at gaae hen i det lille Apothek i Byen, og der lade mig give noget Styrkende. Jeg giorde det, og han lod mig ved en Dreng føre derhen.

Hvad for en Skræk, hvorpaa der fulgde den yderste Forbittrelse, overfaldt der mig, da jeg traadde ind i Apotheket! Den afskyelige Skrubber stod

der for mig i Legemsstørrelse. Jeg styrtede over ham, som en Tiger over sit Bytte, og i et Øieblik laae han paa Jorden. Folkene holdt mig for en Ussindig, og vilde hielpe ham; men jeg besvoer dem ved de hestigste Eder, at holde denne Misdæder fast, han var en Røver og Morder.

Jeg sendte strax hen til Vertshuset, og lod begge mine Venner hente. De komme strax til, og nu førde vi denne Spitsbube bort, og tvang ham til at bringe os i sin Røverhule.

Han førde os hen i en elendig, affides liggende Krve, og vi snublede med ham op af en haisbrekkende Trappe. Det stormede i min Siel, og mit Hierte slog saa voldsomt, som det vilde briste. Det var Aften og mørkt.

Gud! Store Gud, hvorledes blev jeg, da Stuen, eller meget rettere dette Hul, blev aabnet. Et Lys brændte paa et Bord. En Seng stod i en Krog. En gammel Kierling sad for Sengen, og deri laae en Syg. Jeg saae derind O Gud! min Henriette! Med disse Ord styrtede jeg over hende. Carl! beste Carl! = = = og hendes svækkede Livsaander fore bort.

Jeg

Jeg skreg efter styrkende Midler. Til Lykke havde Nysgierrighed drevet en af Apotheker-Drengene til at følge os. Han sprang paa det hastigste bort, og hentede styrkende Vand. Min Jette kom til Live igien; men den arme Beklagelsesværdige var saa yderlig mat og kraftesløs, at hun talede kun med største Besværlighed, og saa man neppe kunde høre det. Jeg var fra mig selv.

Imedens alt dette gik for sig, passede den afskyelige Schrubber paa Leiligheden, og søgde at redde sig. Han stødte Vinduet op, og sprang ud af det. Men dette Spring har foraarsaget ham stor Ulykke. Han har brækket begge Benene, og hans Hoved er meget særlig beskadiget. Nu ligger han her og hans Smerter ere undsigelige. Hvad for Ondskaber har den forskrekkelige Misdæder bekiendt! Han er i Fortvivlelse og kommer neppe derfra med Livet.

Saasnart jeg kunde besinde mig lidet, raabde jeg efter en Læge. Den lille Apotheker sagde mig at der var ingen i Byen, og at hans Herre blev hentet til alle Syge. Saa hent han da, skreg jeg, og han sløi bort.

Den

Den Stakkels Syge fik noget af ham, Gud veed, hvad! Imidlertid bekiendte Manden oprigtig, da han erfarede, hvem hun var, at han ene ikke paatog sig hendes Kuur; men at der i . . . en Miil herfra boede en duelig Læge. Den gode Treumann besørgede strax en Extrapost, og faa Timer efter havde vi Manden her. Hans Medicin gjorde forønsket Virkning, og den kiere Pige blev bedre. Nu er hun, Gud være lovet, uden Fare, og brænder af den inderligste Længsel efter hendes kiere Moder.

Send dog dette Brev til hende, saasnart De har læst det, og hielp hende at befordre hendes Reise herhid. Jeg venter hver Time Svar fra Oberstwagtmesteren. Blodig vil han straffe den forbandede Røver. Hvorfor er han dog ikke faldet i mine Hænder? Hvorfor har jeg ikke kunnet slide ham i Stykker? Den arme, arme, uskyldige Pige! hvad har hun udstaaet! Hvor umenneskelig have de Guds Forgaaene handlet med hende! Men den gode Gud har beskyttet hendes Uskyldighed, og bevaret hende reen og ubesmittet for mig. Jeg har faaet Schrubbers hele forskrekkelige Bekiendelse derom.

Jeg

Jeg beder Dem, kiereste Fader! snart at svare mig. I min Pult vil De finde hundrede Stykker Friderikso'ors, hav den Godhed at sende mig nogle.

Hvad der videre tildrager sig, skal jeg nærmere melde Dem.

Præsten Ulrik til Amtmand Werner.

Hun er borte, den høistfornsiede Mover! I Dag tilig har jeg befordret hende med mine Heste til . . . derfra gaaer hun med Extrapost videre.

Umuligt var det, at holde den gamle gode Underofficier Hubert tilbage. Han har, trods sin Blessur, ledsaget hende. Gud føre hende lykkelig og uskad til den kiere Pige, og lade os snart og ved Helbred igien omarme alle nu glade Fraværende.

Jeg frygter i lige Maade for Efterretning fra Armeen, Volkmars yttrede, ophidsede Vrede

lader

lader formode en haard Afstraffelse. Dersom han kun ikke er ulykkelig, den Gode! Dog Gud, der hidindtil har giort alting saa vel og herlig, vil jo fremdeles gisre det. Ham være det anbefalet! Vi haabe det Beste.

Oberstwagtmester v. Wolkmar til Carl Werner.

Hvor lykkelig, men og tillige hvor ulykkelig har Deres Brev giort mig! De har funde hende, min over alle Ting elskede Henriette; men desværre i Dødens Arme! Skrekkelige Mennesker! en saa mild, god, elskværdig Skabning, hvor kunde de behandle hende saa barbarisk?

Hvor stor og levende er den Taksigelse, jeg skylder Dem, min elskelige Søn, og som jeg, vort i mit inderste Hierte, aflægger Dem! Dersom min Datter bliver reddet, dersom hun bliver ved Live; vil jeg have Dem at takke for hende og hendes dyrebare Liv, og hun skal for evig være Deres.

Jeg

Jeg behøver ikke at anmode Dem om, at anvende alle optænkelige Midler, ingen Omkostninger spare, for, om muligt, igien at skaffe hende sin Helbred; Deres egen Kierlighed vil være Dem en mægtig Drivefeder dertil. Min Kone, den arme bedrøvede Moder, maae med det første indfinde sig hos Dem. Min Kammertiener gik bort, for at føre hende til Dem, en Time efter, at jeg havde læst Deres Brev.

Skiebnen har betaget mig Leilighed til, at afstraffe den røverske Raubschütz. Han er ikke mere til, den Ulykkelige! Den seiv samme Dag, jeg fik Deres Brev, stødte Regimentet af . . . tillige med adskillige andre, som trakde ud, under Rekognosseringen paa et stærkt fiendtligt Kavallerie-Korps. Aktionen var skarp. Fienden blev slaget. Men Tabet paa vores Side var ikke ringe. Kaptein von Raubschütz befandt sig iblant de Saarede. Han blev bragt i Leiren, men hans Saar vare for betydelige til, at han længe havde kunnet overleve dem. Han døde førend det blev Nat. Alt for got for saadan en Misdæder, at dø saa hersommelig en Død, Døden for Fædrenelandet, og gaae Heltenes Vei ud af Verden!

Gierne

Gierne vilde jeg være hos Dem og min elskte Henriette, men Omstændighederne tillade det ikke. Dersom Himmelen opfylder mine varme Ønsker, dersom min Datter igien kommer sig; skal jeg meddele Dem min Beslutning, Dem og Mine angaaende.

Min Kone vil med det første indfinde sig hos Dem. Jeg haaber, at hendes Nærværelse og og Pleie skal bidrage meget til den arme, elskte Syges Helbred. Forsøm De ingen Leilighed, at give mig Efterretning om hendes Befindende.

Kaptein von Kronengold til Oberstvagtmester v. Volkmar.

Hvorfor skulde jeg just have en høist bedrøvelig Kommission at takke for et nærmere Bekiendtskab med en Mand, hvis Karakteer er saa ædel, og hvis Berømmelse saa udbredet? Hvor modsat den Mand, den Ulykkelige, som jeg her skal have den Ære at tale med Dem om.

Da

De har maaskee aldrig kiendt ham af Person, den forskrekkelige Kaptein v. Raubschütz hvis Ven jeg var, men hvis skammelige Gierning jeg har Afskye for? Han var det Skarn, som paa det ommeste fornærmede Dem, paa den straffskyldigste Maade beskiemmede Dem, begik den Spitsbubestreg, bortførde Deres Datter.

Saa stor endog den Forbrydelse er, han har begaaet, saa overmaade ssleligt han har fornærmet Dem; vil De dog, om det er sandt, hvad man bersømmer Dem for, besidde Ædelmodighed nok til, at beklage denne Ynkværdige, naar De har erfaret, i hvilken haist elendig Tilstand han er vandret derhen, hvorfra ingen Tilbagegang finder Sted.

Kaptein v. Raubschütz blev paa den blodige Dag, som vort Regiment i Gaar maatte udslaae, dødelig saaret. Han kunde ikke, førend Slaget hørte op, blive optaget og ført tilbage til Leiren. Man bragte ham just paa samme Sted, hvor jeg allerede for ældre Saars Skyld befandt mig. Saasnart jeg fik hans Ankomst at vide,

begav jeg mig til ham. Det Syn, jeg her havde var forskrekkeligt. Kapteinen havde faaet tvende Sabelhug over Ansigtet, og et Skud igiennem Underlivet, og hans Udseende var saa gruelig forvendt, at jeg ikke skulde have kiendt ham, hvis man ikke havde sagt mig, at det var ham.

Blodet var næsten ganske forløbet ham, og hans Udtale var meget besværlig; men de faa Ord, han formaaede at sige mig, forfærdede min ganske Siel: Kronengold, stammede han sagte, jeg døer, og min forbandede Siel farer for evig til Dievelen! — Hvilken Gysen zittrede igiennem alle mine Been! — Hans Kraftesløshed hindrede ham i, at tale meer. Han sank ned med tillukte Øien, og jeg holdt ham for død.

Imidlertid bleve hans Saar undersøgde og forbundne. Han kan ikke giøre det længe, sagde Saarlægen. Kuglen er gaaet ham ind under Maven, og ud igien bag ved. Jeg blev hos ham.

En

En Smule Rolighed og ſtyrkende Midler kaldte endelig de bortvegne Livsaander tilbage. Han aabnede Øinene, og kunde tale ſagte. Kronengold, lespede han, jeg er en ſtraffskyldig, forſkrekkelig Misdæder. Iblant alle mine begangne Forbrydelſer er min ſidſte den ſterſte. Imod Dit Raad og mit Løfte har jeg bortført Henriette v. Volkmar. Vel har jeg ikke opnaaet mit ugudelige Øiemed med hende; men jeg har efterladt hende ſaa ſyg, ſaa aldeles i Dødens Arme, at jeg maae anſee det for afgiort, at hun er død.

Jeg dør, Kronengold! blev han efter en Pauſe ved, jeg dør ſom en ugudelig Forbryder! Begge Hænder ſtrekker Satan ud efter ſit Bytte, at opſnappe min udfarende Siel, og for evig ſtyrte den ned i ſit Helvede! Henriette er død! Jeg hendes Mørder paa Bredden af den grueligſte Afgrund!

Efter diſſe Ord faldt han i det forſkrekkeligſte Raſerie. Hans Stemme, der hidindtil neppe kunde høres, ſteg indtil Brølen. Hans opſperrede Mund ſtrømmede over af de frygteligſte Eder, og

skrekkeligste Forbandelser imod sig selv. Affindig raasede han imod sig selv. Alle hans Bind bleve, uagtet al Modstand, afrevne, og Sengen flød over af hans Blod. Gruelige Syn! Menneskeligheden viger gysende tilbage, og jeg trækker et Forheng for denne skrygtelige Skueplads.

Dette skrekkelige Raserie havde udtømmet alle hans Kræfter. Han sank hen i Dods Slummer. Med knuset Hiærte sad jeg ved den Dsendes blodige Leie, og oppebiede den pinede Siels Afsked fra det forhuggede Legeme.

Raubschütz havde meddelet mig det nedrige Anslag paa Deres Frøken Datter. Hvorledes, og af hvilke Grunde, Deres Grunde, jeg raadede ham derfra, vil sees af hosføiede Afskrift af det Brev, jeg skrev ham til. Bedrøveligt for den Ulykkelige, bedrøveligt for ham i det vigtigste Øieblik, da han skulde forlade Livet, at han ikke fulgte mit venskabelige Raad!

Efter en omtrent tre Timers Slummer, som snarere var Afmagt, vendte hans Kræfter sidste

Gang

Gang tilbage, Han greb min Haand og trakde mig til sig. Hans Stamme var saa sagte, og blev formedelst hans Kraftesløshed saa afbrudt, at det kostede mig megen Møie at forstaae ham. Tænk Dem imellem hvert Ord, De her læse, en Pause. De fleste maatte jeg selv giette mig til, da den sidste Stavelse af dem døde paa hans Tunge:

Henriette har jeg efterladt døende i . . . Min Kammertiener blev hos hende. Maaskee hun lever endnu. Søg hendes Fader op og meld ham min Forbrydelse. Hun er endnu ligesaa reen og ubesmittet, som da jeg rsvede hende. Er det ham mueligt, saa maae han tilg . . .

Her var hans Tunge ikke i Stand til, at bevege sig meere Han trykkede mat min Haand, og — døde. — —

Hvilken Ende! frygtelig, gyselig Ende! Hvor skrekkeligt er det i de sidste Øieblikke af Livet at have været lastefuld! Vilde alle endnu levende Raubschützer betænke dette!

Jeg har her omstændelig afmalet Dem denne Ynkværdiges bedrøvelige Bortgang fra Skueplad-sen. Hvorfor? det behøver jeg ikke at sige en saa ædeltænkende Mand. Jeg beklager Dem og De-res ulykkelige Datter med det meest deeltagende Hierte. Maaskee hun lever endnu, maaskee hun igien er kommet sig; hvilken Fornøielse for mig om det var saa.

Troe De, at jeg fortiener, at bæres med Deres Venskab; saa værdige De mig samme, og meld mig, om mit sidste Ønske, der er et af mine vigtigste, er indtruffet. Jeg er med den vig-tigste Høiagtelse &c.

Carl

Carl Werner til sin Fader.

Til min og min elskte Jettes ubeskrivelige Fornøielse er vores høiagtelseværdige Moder frisk og lykkelig ankommen til os. Hvor var hendes Glæde over al Beskrivelse, da hun fandt hendes elskte Datter i en langt bedre Tilstand end hun havde ventet! De omarmede hinanden og vare i Henrykkelse.

Meddeel De nu, kiereste Fader, vores gamle værdige Venner, den retskafne Pastor Ulrik og hans ærværdige Matrone, den behagelige Efterretning, at min og Deres elskte Henriette, omendskiønt endnu ikke ganske kommet sig, dog snart vil faae sin fuldkomne Helbred.

Næst Gud og hendes sunde og stærke Natur, have vi den erfarne og værdige Læge, som Forsynet har tilbragt os, at takke for denne Velgierning. Ved hans Hielp har Sygdommen ganske forladt hende; kun hendes Kræfter, dem hun næsten ganske havde sat til, ere endnu ikke komne tilbage.

Ingen Under at disse Kræfter bleve saa meget udtømmede! En saa ryggesløs Medhandling, hun har udstaaet, den Angest og Bekymring, hun havde at kiempe med, og en Vegring næsten for alle Næringsmidler, undtagen lidet Brød, som hun selv skar, og noget Viin, hun selv skienkede, maatte ganske naturlig foraarsage denne Kraftesløshed. Denne Vegring for Næringsmidler opkom hos hende af en grundet Frygt. Hun havde merket, at den skiendige Schrubber kastede noget i Vinen, førend han overrakte hende Glasset. Hun slog det ud, og hendes Frygt seirede i lang Tid over Hunger og Tørst. Efter at alt Haab om Befrielse var opgivet, og hun saae sig i en vedvarende Trængsel; blev hun ganske nedslaaet af Grædmelse og faldt i den Sygdom, hvori jeg fandt hende. Endnu een Dag sildigere, og hun skulde ikke være meere. Gud skee Tak, som førte mig saa lykkelig, og lod mig igien finde det, uden hvilket intet i Verden skulde været mig behageligt.

Jeg oversender Dem hermed begge de Breve, som Oberstvagtmesteren har skikket mig. Hvad for en skrekkelig Ende har den skiendige Raub-

schütz

schuz havt! Den retfærdige Herre har forfulgt ham. Han er straffet, vi ere hevnede! Gud forbarme sig over ham.

Den skiendige Spitsbube, Schrubber, er heller ikke meere til. Hans Udgang af Verden er lidet forskiellig fra hans Herres. Maaskee havde der været Redning for ham, hvis man havde anvendt meere Omsorg paa ham, og Saarlægen havde været en ducligere Mand. Min elskte Henriette beskieftigede mig saa meget, at jeg kun tænkte lidet paa denne Uværdige. I Begyndelsen rasede han forfærdelig, og da han faldt i Fortvivlelse, holdt han et forskrekkeligt Huus; men siden mistede han over Skaden i Hovedet, sine Sandser, faldt hen i en fuldkommen Dodsslummer, og vaagnede ikke meere op.

Gud! hvorledes have disse Mennesker levet, og hvorledes ere de dode! Jeg har tilgivet dem den Fornærmelse, de have tilfoiet mig. Maatte Gud ogsaa tilgivet dem.

Over den gamle ærlige Huberts Ankomst har jeg og Henriette overordentlig glædet os. Men den gode Mand har lidt meget ved denne Reise, som skede meget hurtig. Den Saarlæge, jeg lod hente til ham fra * * *, fandt at hans Saar vare stærk betændte; dog giver han got Haab om Helbredelse.

Jeg skriver med Dags Posten til Oberst-vagtmesteren, for at bede om hans Ordre, hvad vi have at gjøre, saasnart min elskelige Syge kan reise. Jeg skal give Dem Efterretning derom, saasnart jeg faaer den.

Oberst-

Oberstvagtmester v. Volkmar til Kaptein v. Kronengold.

Af det Brev, jeg i Aftes havde den Ære at erholde fra Dem, fremlyser den retskafne Forfatters ædle Karakteer saa tydelig, at jeg med Glæde ønsker mig til Lykke med den Ære af Deres Bekiendtskab.

Hvor stor Tak skylder jeg Dem, værdige Mand, for bevidste Deeltagelse i den mig vederfarne skammelige Fornærmelse! Med Fornøielse aflegger jeg Dem samme, og er Dem evig forbunden.

Raubschütz's sørgelige Ende har jeg ikke kunnet læse uden Gruelse og virkelig Bedrøvelse. Skade for den Mand, at han besmittede sig med Forbrydelser, der skiemme hans Erindring! Imidlertid tilgiver jeg ham af et oprigtigt Hierte, og ønsker inderlig, at han ogsaa vil tilgive ham, paa hvis Forladelse alting beroer, og uden hvis Forladelse min ikke hielper ham.

Hans

Hans ſiendige Kammertiener fulgte ham ſnart efter. Den dødelige Bleſſure, han paadrog ſig ved et Spring ud af Vinduet, har giort en pineſuld Ende paa hans ulykſalige Liv.

Dog, bort med diſſe ſørgelige Ting! langt behageligere har jeg at melde Dem. Min Datter lever, og bedrer ſig. For at give Dem en omſtændelig Underretning om, hvorledes hun blev fundet og befriet, overſender jeg Dem det Brev, jeg har erholdet fra hende.

Hvor lykkelig ſkal jeg være, hvis De i Fremtiden agte mig værdig til Deres Venſkab! De ville beviſe mig en Velgierning, derſom De giver mig Leilighed til, overtydende at kunne beviſe Dem, hvor oprigtig jeg er Deres Ven.

Overſt-

Oberstvagtmester v. Wolkmar til Carl Werner.

Deres Brev, hvori De melder mig min dyrebare Henriettes Helbredelse, har jeg læst med alle de Følelser af Glæde, som kan tænkes hos den ømmeste Fader til saa elskværdig en Datter. Min Lykksalighed, som saa hvilig var forstyrret, saa ganske syntes at være tabt, er nu fuldkommen opreist igien; og jeg begynder paa nye, saa meget de nærværende Uroligheder tillade det, at smage Glæden af et Liv, som uden min elskte Henriette skulde blevet mig en Byrde. Indlagte Breve ville udføre denne glædelige Materie vidtløftigere.

Den uformodede Fare, hvori min Datter saa ulykkeligviis var kommen, har forandret min Beslutning, i Henseende til Deres Forbindelse med hende. Jeg havde smigret mig med det søde Haab, at deelagtiggiøres i den Fornøielse, selv at kunne forene Eder, mine Børn, i næste Vinterquarteer; men Omstændighederne lade befrygte, at Feldtoget vil blive langvarigt, og at der er

liden

liden eller slet ingen Vinterroe at haabe, i det mindste ikke at haabe for os.

For at sætte Dem, min kiere Søn, bestandig i Sikkerhed for den Fare, paa en lignende Maade at miste Deres Henriette, er det min faderlige Villie, at De, saa snart min Datter kan reise uden Fare, begive Dem med hende og hendes kiere Moder igien til den gamle, ærværdige Pastor Ulrik, og ved hans præstelige Indvielse for evig forbinde Dem med mit Livs Glæde. Jeg meddeler Eder hermed, mine elskede Børn, min faderlige Velsignelse, som jeg, hvis det behager Gud, engang i sin Tid personlig skal igientage for eder!

Deres Faders Bevilling til denne Forbindelse har De; men om han ogsaa vil bevilge det følgende, er jeg ikke saa vis paa. Omendskiønt vore Vaaben hidindtil have overalt været seierrige, og vi med Grund kunne haabe det lykkeligste Udfald; saa er dog Opholdet hos den retskafne Præst alt for nær Krigen til, at det for Dem og Mine skulde være tilstrekkelig sikkert. En ringe uformodentlig Forandring i Omstændighederne kan sætte

Dem

Dem i Fare for, at blive forurolliget af fiendtlige Streiferier. Slige Tilfælde have ofte sørgelige Følger, og den Fiende, vi har med at gisre, har allerede bevisst, at man der, hvor han kommer hen, ingen hsimodig Begegnelse har at haabe af ham.

I denne Hensigt ønskede jeg, at Deres Fader vilde tilstæde, at De strax efter Deres Forening begive Dem med min Kone og Datter til = = = og der tage mine Godser i Besiddelse. Min Ven Wiesenau, som jeg i Gaar fik Svar fra, har sat alting i Beredskab til Deres Modtagelse, og venter Deres Ankomst med Fornsielse. Under denne ædle og fortreffelige Mands Beskyttelse ville De være sikre for al Fare, og i denne Affland intet have at befrygte af Krigens Ubehageligheder. Hvis Omstændighederne tillade det, besøger jeg Dem der, eller lader Dem komme til mig i roligere Tider.

Forbrag, min kiere Son! paa behørig Maade Sagen for Deres Fader, og giør Dem Umage for, at erlange hans Bevilling. Yderst ubehageligt vilde det være mig, hvis han ikke skul-

de

de være at formaae dertil; thi i dette ubehagelige Tilfælde maatte min Kone og Datter reise bort uden Dem; da min Omsorg for disse Formaale for min ømmeste Kierlighed ikke tillader mig, at lade dem blive paa et Sted, hvor de uden tilstrekkelig Beskyttelse ere udsatte for saa mange Slags Farer.

Meld mig, strax efter Deres Ankomst til Deres Fader, hans Beslutning, og forsikre ham, at jeg vilde anse det som et stort Beviis paa hans Venskab, om han lemper sig efter dette mit magtpaaliggende Ønske.

Sørg for, at den gode Hubert snart kan komme sig igien. Han er mig meget nødvendig, og jeg savner ham ved mange Leiligheder.

Underofficieren Treumann kan ledsage Dem tilbage til * * * og derpaa strax begive sig til mig; da han her nødvendig behøves.

Carl

Carl Werner til sin Fader.

Endelig, beste Fader! kan jeg med største Fornøielse melde Dem, at min elskte Henriette har faaet sin fuldkomne Helbred, og nu har samlet tilstrækkelig Kræfter til Reisen. Vi staae i Begreb med at tiltræde denne Reise, og om faa Dage skal Deres Søn have den Fornøielse, at omarme sin kiere Fader.

Imidlertid maae jeg tilstaae Dem, at jeg ikke lidet frygter for denne Reise. Siden to Dage sværme de keiserl. Husarer rundt omkring os. Vel ere der mange preussiske Tropper for ved os, men Hubert siger, at smaa Partier, især Husarer, snige sig let igiennem og streife ofte nogle Mile ind i Landet. I Gaar hørte vi en stærk Skyden, og Underofficieren Treumann, som var udredet for at indhente Efterretning, har berettet, at det en tre Fierdingvei herfra var kommet til en skarp Aktion, hvori Fienden blev slaget tilbage.

Dersom Henriette vilde følge mit Raad, bleve vi her, indtil det var sikrere; men hun frygter saa meget for den Skyden og Huggen, og for alt, hvad der har Navn af Fiende, at hun reent ud vil bort. Traumann forsikrer vel, at alle Snigveie ere ham, som en Indfødt, best bekiendte, og at han vel vilde bringe os igiennem; men jeg holder det dog altid for farligt.

Inlagte Brev fra Oberstvagtmesteren vil nærmere underrette Dem om den Beslutning, angaaende mig og hans Datter. De har givet mig for mange Beviiser paa Deres faderlige Godhed til, at jeg ikke med Vished kunde haabe, at De vilde opfylde Oberstvagtmesterens Ønske, mig angaaende. Jeg skal personlig stræbe, at erholde Deres Bevilling, og vil saa, om De vise sig gunstig imod mig, blive ligesaa lykkelig, som jeg skulde blive ulykkelig, hvis De skilde mig fra en Pige, uden hvilken jeg ikke ønsker at leve. Det sidste behøver jeg ikke at frygte for af en saa god Fader; meget mere smigrer jeg mig med at haabe det første, og er med det første saa lykkelig, at erholde mundtlig Bekræftelse af Dem.

Lev

Lev vel saa længe, beste Fader! og giør vores hastige Ankomst bekiendt i Præstegaarden i . . .

Oberstvagtmester v. Volkmar til Carl Werner.

Dersom min Ridekneegt treffer Dem med dette Brev endnu paa Deres hidindtil værende Opholdssted; saa forlade De samme tillige med mine, saasnart De har læst det, og begive Dem paa det hurtigste til . . . . hvor De kunne blive saalænge til Veiene blive fuldkommen sikre. Krigen vil der vprette sin Skueplads. Et stærkt Korps gaaer i Dag fra Armeen derhen. Skriv mig til fra . . .

Carl Werner til Oberstvagtmester von Volkmar.

Hvilken Fare har vi undgaaet, dyrebareste Fader! Vi have været fangne; men bleve igien lykkelig reddede. Just den Ulykke, vi ved vores hurtige Reise vilde undvige, vare vi lobne imode.

Den selv samme Dag, vi fik Deres Brev ved Ridefnegten, begave vi os fra . . . da Anstalterne til vores Reise allerede vare giorte. Treumann ledsagede os til Hest, og Hubert sad næst ved mig i Vognen. Vi havde maaskee kiørt en halv Miil, da Underofficieren, som bestandig var foran, kom tilbage i fuld fire Spring, og tilkiendegav os, at en Trop Husarer kom travende bag ved et af de foran liggende Bierge, men at han ikke kunde skielne om det var Fiender eller Venner.

Vi befandt os just paa en Dam, der paa begge Sider havde Grave og lidet Krat, og var saa smal, at vi med yderste Møie kunde vende om. Just da vi vare i Færd hermed, lode Husarerne

sig

sig see., At see os, og sætte efter os var kun et.

Neppe havde den gamle Hubert seet dem, saa raabte han: det er keiserlige Husarer! Treumann! see til, Du kommer bort. I samme Øieblik gav denne sin Hest af Sporene, og jog tilbage. Tre Keiserlige joge forbi vores Vogn, ligesom de ikke saae den, og fulgte ham; men vi saae ham sætte over Graven ind i Krattet, og hans Forfølgere, som ikke vilde vove dette, lode ham fare, og vendte tilbage.

Imedens dette gik for sig, vare begge mine Ledsagerinder i Døds Angest. Hubert ønskede intet meer, end nogle og tyve af sine Husarer hos sig, og jeg var ikke vel til Mode, ved denne Omstændighed. Nu vare Husarerne hos os. Officieren kom til Vognen og spurgde, hvem vi vare? Han talte netop saa meget tydsk, at han kunde giøre sig forstaaelig, og forstaae os. Hans Folk indsluttede Vognen. Vi sagde ham den rene Sandhed, meldede ham hvorfra vi kom, og hvor

vi vilde hen; men han rystede med Hovedet og sagde, at han ikke troede vores Foregivende.

Jeg og Hubert maatte stige ud. Han sagde mig i afbrudt Tydsk, at jeg var en forklædt Husar-Officier, hvilket begge de hos mig værende Husarer beviste, og at jeg maatte med ham til hans Overofficier. Her hialp ingen Snak, ingen Strid. Vores Vogn blev vendt om, vi bleve indringede, og saa gik det hurtig tilbage.

Hubert, der mindst var sat ud af Forfatning, holdt allene Øie med vore Ledsagere, skar med Tænderne, og imellem bandede. Deres Antal beløb sig, efter hans Udsigende til 42 Mand, blant hvilke nogle havde ganske friske Saar, der endnu bløde, og hvoraf man kunde slutte, at de vore komne lige af Preusernes Hænder.

Saasnart vi havde opnaaet Enden paa Dammen, dreiede de af paa venstre Haand. Noget efter giorde man Halt. Vore Heste stode i een Damp. Officieren kom hen til Vognen, og unberholdt sig venlig med Damerne, i saadanne Ud-

tryk

tryk, der skulde bragt mig til at lee, hvis Omstændighederne havde været mindre alvorlige. Hans Husarer viste stor Lyst til at plyndre os. Men han var for artig til, at tilstæde dem det.

Efter en halv Times Tid gik det igien fremad. Men vi havde ikke kiørt ti Minuter, da tre Mænd, som vare ridt forud, kom sættende tilbage. Strax holdt alting stille, og vi hørte en Tummel, som vi ikke forstode.

Stille! viskede Hubert, jeg vil miste min Knebelsbart, hvis der ikke er Preuser i Nærheden! Gud give, at vore Opsnappere holde Stand. De ville vist blive slagne, og saa ere vi frie. Neppe havde han sagt dette, førend vi for ved os saae nogle enkelte omstreifende Husarer, som snart rykkede frem, snart igien tilbage. Faa Minutter efter saae vi en lille Trop komme sættende ind paa os. Brune Husarer, sagde Hubert! paa min Siel! brune Husarer! To og tyve, og det alletede for mange!

Vor Officier satte sig i Beredskab til, at tage imod dem. De stødsede et Minut over ham, og strax derpaa blev han angrebet.

Skrekkelige Syn! Endnu zittrer jeg, naar jeg tænker derpaa! Hvad for et Lovemod hører dertil, saa lige at angribe et dobbelt overlegent Antal! Men jeg saae her noget, som jeg ikke vilde have troet. Disse 42 Mand blevne slagne, adspredte, og deres Officier, med sex Gemeene, giort til Fanger.

Nu troer jeg alt, hvad den gamle Hubert tilforn har fortalt mig om forrige Krig; men endnu er det mig ubegribeligt, hvor en saa liden Trop, ikke bedre ridende, og ikke bedre bevæbnet, end dens overlegne Fiende, kan gisre det, den virkelig giorde. Lovestyrke og Ornehurtighed viste sig her i lige Grad. Det er ikke nyt for mig, sagde Hubert. Preuser ere og blive vel Preuser. Ti mindre havde ogsaa været nok.

Hvilken Forandring! Den fiendtlige Lieutenant, hvis Fanger vi vare, var nu vores. Vagtmesteren,

mesteren, som anførte de brune Husarer, kom efter lykkelig forrettet Sag hen til vores Vogn, hvor begge mine Damer kiempede med Døden. Hubert sprang imod ham, og takkede for lykkelig Befrielse. Den Mand vor overordentlig artig, glædede sig over at have befriet os, og saasnart han erfarede, hvem vi vare, tilbød han sig at ledsage os til . . . . Vi toge imod Tilbudet, og kom saaledes lykkelig og i vel Behold til . . .

Paa Veien fik vi at vide, at den fangne Lieutenant, just da han traf os, heslig var viist tilbage, ogsaa af de brune Husarer, og at han derved har mistet 15 Mand af sine. Jeg beklager den arme Mand. Han var sandelig en ret godhiertig Fiende, og en ret artig Ungar.

Jeg forærede den tapre og retskafne Vagtmester tolv Dukater, og Henriette gav hans brave Husarer fire Friderichsd'ors i Drikkepenge. Gud give de Redelige overalt Lykke og Seier, som i Dag! Jeg har nu seet, hvad en Husar-Sabel i saa brave Mænds Hænder formaaer; men jeg har ikke Lyst til at see det endnu en gang; thi

Synet, som saadan en Fegtning frembyder, er forskrekkeligt.

Veien herfra er fuldkommen slikker, og i Morgen fortsætte vi vores Reise. Saasnart vi ere ankomne til den gamle Fader Ulrik, skal jeg tilmelde Dem det.

Underofficier Treumann til Carl Werner.

Endnu samme Dags Aften, paa hvilken jeg blev forjaget fra Dem, erfarede jeg Deres lykkelige Befrielse ved de brune Husarer, og glædede mig ret hiertelig derover. Jeg selv slap lykkelig igiennem; men har, endnu i denne Dag, bivaanet en blodig Aktion, hvori jeg selv blev blesseret.

Krattet, hvori De saae mig forsvinde, varede omtrent en halv Miil. Min Vei var meget ujevn, hvas og afbrudt ved Moradser, og Lykke var det for mig, at jeg ikke blev forfulgt.

Noget

Noget efter hørte jeg en Brinsken af adskillige Heste, og maatte bruge al min Omhyggelighed, for at vogte, at min ikke svarede. Jeg holdt mig, saa meget mueligt, skiult, og saae bag en Busk en stærk Trop Husarer marschere forbi. Hvor stor var min Glæde, da jeg saae, at de vare af vore brune!

Jeg sprang strax frem og satte i fuld Galop til dem. Da jeg havde sagt den kommanderende Officier, hvem jeg var, og hvorfra jeg kom, fik jeg at vide, hvorhen Reisen gieldede. Jeg vilde, sagde ham, gierne bevise hans Damer en Ridder-tieneste, og befrie dem; men det, man har overdraget mig, taaler ingen Opsættelse. Bliv han hos os, og hielp os at udføre vores forsatte Coup. Jeg tog min Plads, og det gik rask fremad.

Vores Antal belsb sig, tilligemed mig, til hundrede og een og halvtredsenstyve Mand, og var beordret at optage en fiendtlig Post i = = = = Vor Officier var brav, og hans Folk overmaade villige og behiertede. Vi kom i en Hast til Byen; men faldt ikke i liden Forundring, da vi fandt den

fiendt-

fiendtlige Post ulige stærkere, end man havde troet, og os langt overlegen.

Vilde hans Oberstvagtmester attaqvere her? spurgte Ritmesteren mig. Ja! svarede jeg, det vilde han vist! Got! raabte han, vi ville det og! Han giorde sin Disposition; men førend han endnu kunde være færdig dermed, bleve vi angrebne.

Fienden, som trodsede med sin Overlegenhed, og syntes at være vis paa Seieren, giorde dette Angreb med en Fyrighed, hvis Lige jeg endnu ikke har seet; men han blev modtaget med en Standhaftighed, der giorde ham forskrekket. I et Øieblik vare vi blandede i hverandre. Den preussiske Sabel handthævede her sin Bersmmelse. Volkmars brave Sqvadron, som De saa ofte har beundret, havde ikke kunnet gisre meere, end de behiertede Brune giorde her. Fienden blev slaget og tog Flugten. Vi giorde nogle stærk Blesserede til Fanger; men forfølge ham kunde vi ikke, da Fegtningen havde varet for længe, og vore Heste allerede af den temmelig lange og hurtige Marsch vare alt for udmattede.

Strax

Strax i Begyndelsen af Aktionen fik jeg et Sabelhug bag fra over den venstre Skulder; men Karabin-Remmen har hindret det fra at trænge ind, og det er af slet ingen Betydenhed! men den der gav mig det, skal ikke give noget Hug oftere. Jeg sablede ham ned, i det jeg vendte mig.

Vi forsvarede vores erobrede Post til hen imod Natten, og trakte os derpaa tilbage til = = =

Her traf jeg Vagtmesteren, der havde befriet Dem og Deres Selskab, og som rosede Deres Godhed imod ham og hans Husarer. Jeg ønsker at De maae lykkelig have lagt den øvrige Vei tilbage. I Morgen gaaer jeg med en Kommando til = = = hvorfra jeg begiver mig til min brave Oberstvagtmester, og skal melde ham Deres lykkelige Befrielse.

Carl

Carl Werner til Henriette v. Volkmar.

I Aftes ankom jeg i god Behold til min Fader, og han har imodtaget mig som — en god Fader. En vidtløftig Fortælling om alt, hvad der er hendet mig paa min aventurlige Reise, optog den største Deel af Aftenen, og jeg ventede nu, da jeg var færdig, han skulde begynde at tale om det, som fornemmelig laae mig paa Hiertet!

Du veed jo, Pige, hvad det er! Men enten tænkte han ikke derpaa, eller han med Flid undgik at melde derom. Jeg merkede endog til min Bedrøvelse, at saa ofte jeg vilde begynde paa den Materie, vidste han behendig at snoe sig der fra, og stræbte ved et eller andet Spørsmaal, at bringe mig paa noget andet. Da jeg imidlertid havde besluttet, endnu i Dag at vide, hvad jeg havde at haabe, eller at frygte; saa arbeidede jeg mig frem igiennem alle hans Spørsmaale, og sagde ham reent ud, at jeg ikke tog i Betænkning, at smigre mig med det behagelige Haab, at han jo vilde tilade

lade mig, at reise med Dig, som min Kone, til Din Faders Gudser. Jeg havde neppe det Hierte, at see paa ham derved, og maatte temmelig længe vente paa Svar. Endelig strøg han sig med Haanden over Ansigtet, saae bedrøvet paa mig, og sagde: Min Søn! Tiden bliver Dig lang hos Din Fader. Det er sildig, og Du er træt af Reisen. Leg Dig til Roe. Efter disse Ord ønskede han mig en god Nat, og gik ind i sit Sovekammer.

Ikke megen Fordeel for mit Haab, Jette! Imidlertid fulgte jeg hans Raad, og gik til Sengs. Dette giorde jeg i en Sinds Forfatning, der forjagede al Rolighed, saa træt jeg endog var: Tusinde Anslag, for at bevæge min Fader, hvis Utilbøielighed til at lade mig fra sig, jeg nu befrygtede, bleve fattede, og endelig fast besluttet, den følgende Morgen, ikke at høre op med mine Bønner, førend han havde bevilget mit Ønske. Efter lang Omvelten sov jeg endelig ind.

Strax ved Frokosten begyndte jeg igien paa min Materie, og nu erfarede jeg den sørgelige Vished om det, jeg hidindtil alene havde befrygtet.

Min

Min Fader sagde mig, i en alvorlig Tone, og med en bedrøvet Mine reent ud, at han aldrig vilde, eller kunde beslutte sig til, at villige en saa lang Fraværelse af en Søn, der var hans eneste jordiske Stytte, og den ganske Trøst i hans Alderdom. Oberstvagtmesteren handlede ubillig, der vilde forlange saadant af ham, og han maatte nu frit ud tilstaae mig, han heller vilde see, at det heele Giftermaal gik over Styr, end tillade mig at komme fra sig.

Du kan let forestille Dig, Jette! hvad der gik for sig i Din arme Carls Hierte derved. Den Tone, hvormed han talde disse Ord, og den Mine, der ledsagede den, lod mig med Grund befrygte, at han vilde blive ubevægelig ved dette, for mig skrekkelige, Forsæt. Den Mand, jeg her havde med at giøre, var min Fader. Hvad skulde jeg giøre? Jeg saae bedrøvet til Jorden og taug, og det giorde han ogsaa.

Endelig vandt Fortrydelsen Seier over Bedrøvelsen. Med vaade Øine tiltalede jeg ham saaledes: Adskilt fra Herriette bliver Deres

Søn

Søn ulykkelig, og bliver det ved sin Fader. De kalder mig den eneste jordiske Stytte, den ganske Trøst i Deres Alderdom. Det er Ære, stor, belønnende Ære for mig. Mit ganske Liv igiennem skal jeg stræbe at vise, at jeg ikke var uværdig til saadanne Tanker om mig; men kun da skal jeg kunne det, naar jeg selv er lykkelig. Dersom De skiller mig fra den Pige, mit Hierte elsker, vil jeg bestandig føre et ulykkeligt, forsyret og bedrøveligt Liv, og vil da den kunne være en Stytte og Trøst, der selv vakler, selv er uden Trøst?

Jeg talte, og han saae bedrøvet paa mig: Min Søn! Du veed min Villie og Din Pligt. Tænker Du at blive lykkelig med Din Pige ved at handle imod begge, saa følg Dit eget Hoved, gaae bort og forlad mig. Efter disse Ord lagde han sin Pibe paa Bordet, og forlod Kammeret.

Jeg var ikke i Stand til at holde ham tilbage. Deelt imellem Fortrydelse og Sorg stod jeg op, stødte min Stoel til Side, forlod Kam-

meret, med Taare i Øinene, og ſidder nu her ved min Pult og ſmører.

Er det ikke bedrøveligt, kiereſte Pige? Juſt, da jeg vil gribe til, og deelagtiggiøres i den Skat, jeg ſaa længe og ſaa beſværlig har gravet efter, ſynker den dybt ned, og al min graven er forgieves. Jeg veed, hvor ubevægelig Din Fader bliver ved de Beſlutninger, han engang med Overlæg har fattet, og jeg kiender ogſaa min. Hvad vil der blive af Din arme Carl, derſom begge blive ubevægelige? Han vil blive ulykkelig, altid bedrøvet, vil fortæres af Græmmelſe, og — dør.

Jeg har overlagt Sagen. Um mig Jette! umulig kan jeg forlade Dig! Kan der ikke ogſaa gives Raubſchützer der i den Egn; hvor Du ſkal hen? og ſaa = = = Ja, jeg elſker min Fader! Aldrig har jeg været ham ulydig. En Bersmelſe, ſom han ſelv giver mig; men, førend jeg denne gang adlyder ham, førend jeg tillader, at Du reiſer uden mig, vil jeg heller — opøfre mig.

Hans

Hans Fordring er for haard! Han er min Fader; men han er ubillig!

Jeg veed kun endnu et eneste Middel, kiereste Jette! hvoraf jeg venter nogen Virkning! Vi maae forsøge det. Vi maae eenstemmig bestorme ham. I et saa vigtigt, Dig selv saa nær vedkommende Tilfælde, vil Du jo giøre, Pige, hvad jeg beder Dig om!

Din Moder, Fader og Moder Ulrik, og Du, I alle sammen, ingen undtagen, besøge os i Morgen Eftermiddag. Vi maae alle bestorme min Fader. Lad enhver paa det beste lære sin Lektie, spille sin Rolle med alt mulig Eftertryk. Fornemmelig vil det komme an paa den gamle, gode Ulrik, thi han er fuldkommen hans Orakel. Jeg tænker og haaber, det skal virke; og skulde det imod Formodning ikke giøre det; vilde dette, som ethvert andet Middel, være frugtesløst nu da = = = da staae mig Gud bi! da er jeg et ulykkeligt Menneske!

Giør Dig al Flid, beſte Jette! at faae denne min indſtændige Bøn opfyldt; Hvis Du ikke giør det, vil det være et Beviis paa, at Du ikke mere elſker mig, og da vilde jeg falde i Fortvivlelſe; og * * * Du maae ſlutte Dig til, hvad jeg vilde giøre.

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Arme, bedrøvede Carl! Hvor beklager jeg Dig! Men er jeg mindre ulykkelig end Du, der som vore Fædre blive ubevægelige ved deres Forſæt? Jeg forlade Dig, Carl? Jeg reiſe uden Dig? Det ſkulde være mig muligt, tænker Du? Kun, at tænke derpaa, er mig ſkrækkeligere, end jeg er i Stand til at beſkrive Dig.

Men min Fader, om han nu vilde det? Om jeg ſkulde? Ach, kiereſte Carl! om jeg ſkulde! hvor ulykkelig ſkulde vi da begge være!

Min Faders Forlangende af Din, er ikke ubillig; men Din, kiereſte Barn! ſynes mig er

for

for haard. Min Fader dømmer meget rigtig, at vi her ikke ere tilstrækkelig sikre, og erindre Dig kun Ranbschütz, hvis Du ikke vil troe det. Hvo siger ham og os fri for lignende Tilfælde? Krigen er ikke langt fra os. Jeg gider ikke oftere seet nogen keiserlig Husar; thi jeg zittrer allerede over det ganske Legeme, naar jeg kun tænker paa dem.

Det kan jo ikke være Guds Villie, kiere Carl! at vi skulde blive adskildte og ulykkelige! Lad ikke alt Haab fare! Din Fader vil ikke være uovertalelig, naar vi bestandig blive ved at bede, og det ville vi.

Vi alle, som Du har forlangt, og tillige den gamle Hubert, som Du har glemt at forlange, vi komme alle i Morgen Eftermiddag, og vi ville alle eenstemmig bestorme Din Fader. Hvor haard og ubøielig maatte den Mand være, dersom han ikke lod sig overtale! Slaaer der ikke ogsaa et Menneskehierte under hans venstre Bryst? Vi ville giore det blødt i ham, saa smidigt som Vox, og da bøie det hvorhen vi ville. Forlad

Dig paa vores Duelighed, og understyt Du os til begges vores Fordeel.

Den kiere, gode Fader Ulrik, og hans redelige Moerlille, begge i saa lang Tid mine elskelige, saa redelig for mig sørgende Forældre, hvor gior det mig ondt for dem. Ham, den redelige Gamle, staae Taarene i Øinene, saa ofte der tales om min Bortreise. Hun, den ædelmodige Moder græder ynkelig. Ach Carl! Hvor tungt vil det være for mit Hierte, at rive sig løs fra de Retskafne, som jeg er saa uendelig forbunden! Skulde jeg til Slutning ogsaa reise uden Dig, og saaledes være al Trøst berøvet, og overladt til Hiertenagende Sorg; saa vilde jeg, saa maatte jeg døe af Bedrøvelse.

Carl Werner til Henriette v. Volkmar.

Tak! Tak, kiereste Jette! og alle vore kiere redelige Venner Tak! for alle anvendte Bestræbelser,

ser, for at have bestormet og lykkelig overvundet min Fader. Man kunde tydelig see, hvor tungt det var ham, at give sit Samtykke, og han var den ganske øvrige Aften efter Eders Bortreise meget bedrøvet. Sandelig, det gior mig ondt, Jette! at jeg skal forlade ham! Han har altid meent det faderlig med mig, og tillige handlet saaledes. Jeg elsker ham vist, og elskede jeg ikke Dig over alle Ting i Verden, saa forlod jeg ham ikke.

See, Pige! hvilket Offer jeg bringer Dig! Jeg forlader Fader, Huus og Gaard, og alt, og følger Dig. Vil Du ogsaa ved bestandig Kierlighed giengielde mig alt dette? Visselig vil Du det, og Du fortiener ogsaa det Offer, jeg for Din Skyld frembringer.

Nu er der ingen Hindring mere for vor Lykke, eller, som er det selv samme, for vor Forbindelse. Min Fader var det ikke imod, at Dagen til vor fuldkomne Forening endnu temmelig længe blev udsat; men han lod sig dog tale til rette, da jeg beraabde mig paa Din Faders

Brev, og viste ham, hvor vigtigt det var ham, at vor Forening, saavel som vor Afreise skede, det snareste muligt.

Nu kommer det kun derpaa an, at Din kiere Moder bestemmer en Dag til vort Bryllup; men det vil min Fader nu vist ikke paa nogen Maade lade sig afsnakke, at det skal holdes hos ham; og da det er billigt, at man og giver ham lidet efter, da han har tilstaaet saa meget; saa vil Du tillade, at jeg ogsaa gior Paastand herpaa. Anordningerne maae han gisre, ligesom han finder for got, det kan være Dig og mig lige meget. Fader Ulrik kopulerer os, og saa Jette : : : nu, og saa ere vi Mand og Kone.

Endnu i Dag skriver jeg til Din kiere Fader, og melder ham min Faders Beslutning. Dette Brev vil jeg sende over til Dig, og Du kan legge det inden i Dit.

I Morgen Eftermiddag lader jeg mig see ved min Faders Side, som Din for Fremtiden offentlig

offentlig erklærede Brudgom, og med det første Ægtemand. Tænk paa, Pige! hvad jeg er og skal blive. og tag imod mig med tilbørlig Agt og Sømmelighed, ellers Jette = = =

Henriette v. Volkmar til Carl Werner.

Er Du nu endelig fornoiet, Fusentast? Du maa jo vel, thi Du har jo faaet alt, hvad Du har fordret. Men vil Du og nu ikkun ei være alt hvad Du bør være; saa maa Du tage Dig i Agt. For Alting, Carl! lad mig intet mere merke af Skinsyge, hvad for Anledning der endog paa nye skulde opvække den hos Dig; Ellers vil jeg giøre mig en Forretning af at ængste Dig, og just lade Din egen Forseelse blive Din Straf.

Slutningen af Dit sidste Brev har bevæget mig til hiertelig Latter. Over den naragtige Dreng, der allerede vil tale i en Egtemands Tone, vil tale om Modtagelse med Agt og Sømmelighed! Bliv kun lidt, jeg skal snart betage Dig Dit Overmod,

naar jeg først kommer saa vidt, at jeg kan stampe med Foden og sige dertil: jeg, Mand! jeg, Din Kone.

Dog det er ikkun Spøg, kiereste Carl! jeg vil agte og ære Dig, som en Egtemand, jeg saa hiertelig elsker, holde ethvert af mine Løfter helligt, og lade min ivrigste Bestræbelse være henrettet paa; altid at være Dig til Behag. Du for Din Deel vil vel kiende og udøve Dine Pligter, og vi skulle blive lykkelige ved hinanden.

Altsaa, tilkommende Søndag vort Bryllup! Ach! kiereste Carl! Det vil blive mig en høitidelig Dag! Fader Ulriks Taler om den Stands Vigtighed, vi nu staae i Begreb at tiltræde, bibringe mig derom høie Begreber, og jeg zittrer, naar han opregner for mig den Mængde Pligter, der paaligger mig, som Egtefælle, og som endnu i den tilkommende Tid skulle formeres, naar jeg . . . Dog hvorfor skulde jeg ikke sige Det? naar jeg bliver Moder. Dog, han indtaler mig Mod og siger: naar jeg ikkun har god Villie nok, og giør saa meget, som jeg kan giøre, saa vil Gud staae mig bi.

Min

Min Faders Kammertiener, som har Ordre at ledsage os lige til hans Gobser, har i Gaar Morges tidlig bortbragt vore Breve, og vi vente ham Overmorgen Aften tilbage. Den kiere, beste Fader! hvad mon han vil sende med til mig? Sin beste, faderlige Velsignelse! Ach, hvorfor kan jeg ikke græde ham taknemmelige Taare i hans kierlighedsfulde Barm? hvorfor ikke dermed væde hans Hænder? barnlig kysse i dem? Vil ikkun Gud opholde os ham frisk og sund! Vil han ikkun bevare ham for Skud og Hug! Hindindtil har den Algode giort det, vilde han dog fremdeles og altid gisre det! O! lader han mig igien omarme ham frisk og sund, saa være mit hele Liv ham en uafbrudt Takksigelse! Jeg venter intet Brev fra Dig; men Dig selv; thi jeg har endnu meget med Dig at tale, som ikke kan afgisres med Pennen.

Den samme til den samme.

Løverdags Aften.

Der er det, Carl! den beste Faders faderlige Svar! Jeg oversender Dig alt, hvad vi have

faaet,

faaet, Brevet til Dig, til min Moder, til mig og til Fader Ulrik. Hvor hans ganske Faderhierte deri fremlyser af hver en Linie. Og hans Velsignelse, hans faderlige Velsignelse! Ach, maa te jeg fortiene den og bestandig være den værdig!

Dog Du faaer selv alting at læse. Giem mig omhyggeligen Brevene; thi ethvert er mig et dyrebart Klenodie! Trøsteligt er mig hans Løfte, saasnart det kan lade sig giøre, at besøge os, eller at lade os hente til sig. Hans Kierlighed er mig gyldig Borgen, at han med Vished vil holde det.

Altsaa i Morgen, kiereste Carl! Ja vist i Morgen! hvor har jeg med Længsel seet den Dag i Møde! hvor har jeg ønsket den, glædet mig ved den! og nu den er der; hvor zittrer jeg for dens Tilværelse! Jeg er saa = = saa = = jeg veed ikke hvorledes jeg skal kalde det — angestfuld maa det hede. Er det ligesaa fat med Dig?

Imod Klokken Ti ville vi alle være der. Underskrevet Du mig, ellers vil jeg ikke blive standhaftig;

haftig; thi alt mit Mod er borte, og jeg er langt mere tilbsielig til Graad end til Munterhed. Lev vel, Beste! til i Morgen!

Præsten Ulrik til Oberstvagtmester v. Volkmar.

Om Torsdagen.

Hun er borte! Henriette! min Alderdoms hele Glæde er borte! Endnu flyde mine Taare, og min gamle redelige Kones Taare efter den Elskværdige, og endnu i lang Tid ville de flyde. Ach! jeg opdrog mig hende! til min Alderdoms Stav opdrog jeg mig hende! kaldte hende med faderlig Ømhed: Datter, og — har mistet hende. Aldrig vil min Kummer over dette Forliis ophøre, og saa længe jeg endnu lever, vil jeg begræde mit Tab.

Tilgiv, kiere Herr Oberstvagtmester! Udbrudet af min faderlige Bedrøvelse. Det er ingen Bebreidelser, jeg giør Dem; det er et bekymret Faderhiertes smme Yttrelser over et elskværdigt Barns Forliis.

Jeg

Jeg vil ikke længer blive ved at klage, i hvor tilboielig jeg endog er dertil, og i hvor meget mit Hierte er stemt dertil. En anden Materie skal beskiæftige min Pen!

I Overeensstemmelse med Deres Befaling er det unge, elskværdige Par, som Gud evig ville velsigne! i Søndags Middag kopuleret af mig, deres faderlige Ven, i den gamle Herr Werners Huus. Gud, den Algode, bekræfte og bønhøre, og rigeligen og rundeligen give disse Ypperlige alt det jeg har bedet for dem og nedbedet over dem! Da skulle, da maae de blive lykkelige;

Indlagte Breve fra Deres Frue Gemalinde, og ypperlige Børn ville sige Dem mere herom. Blot af Hviagtelse for Deres Befaling have de hastet med Deres Bortreise, og reisde i Morges, friske herfra. Gud give dem en lykkelig Reise, og velsigne Dem alle nu og evig!

Den gamle ærlige Hubert er endnu hos mig; men hans Kuur er snart fuldendet, og den gamle

Hest

Helt længes inderlig efter Squadronen. Naar han nu ogsaa har forladt mig, faaer jeg ikke mere noget at see omkring mig, som tilhører Dem; Hvor bedrøveligt for mig arme, forladte Gamle!

Men De vil dog ikke forglemme mig, ædle, ypperlige Mand! Vil ikke forglemme, at jeg er den elskværdige Henriettes Fader? Nei, det vil De ikke! De er alt for redelig, tænker alt for retskaffen dertil, er alt for stor en Ven af Manden, den gamle Mand, der bærer saa oprigtig en Høiagtelse for Dem, og har Løfte om Deres Venskab.

Een Bøn, ædle Mand! Dersom det lykkelige Tilfælde skulde indtræffe, som jeg saa hiertelig ønsker, dersom De skulde lade Deres Frue Gemalinde og Børn komme til Dem, og Deres gamle Ven endnu lever; saa skeer Deres glade Sammenkomst i hans nedrige Hytte, at han ogsaa kan glæde sig endnu engang for sin Død.

Henriette, min elskte Datter, vil ofte skrive til mig. Tør jeg bede Dem, at De ogsaa vil

gjøre

gisre det? Siig De mig fra Tid til Tid, hvis Sted og Omstændighederne tillade det, at De er frisk, at det gaaer Dem vel, at De er seierrig, og for alle Ting at De er min Ven. Jeg skal stedse bede for Dem, og ofte, meget ofte tale med Gud om Dem.

Nu, han velsigne Dem! Han, fra hvilken alt Got kommer, han velsigne Dem, den Algode! med sin beste Velsignelse! Han være Deres Skiold og Hielm i alle Farer, og føre Dem uskad og sund af ethvert blodigt Optrin, kronet med Seier, Berømmelse og Ære. Amen! Han gisre det! Amen.

Henriette,

eller

Husarrovet.

I Breve.

Oversat af det Tydske.

III Decl.

Henriette til Præsten Ulrik.

Var jeg endog af den lange og besværlige Reise endnu mere udmattet, end jeg virkelig er; vilde jeg dog fyldestgiøre min inderlige Attraa, at underholde mig med min dyrebareste Fader, og min høiagtelseværdige Moder. Men hvad for en Underholdning? Kun en skriftlig. Lidt nok for Deres Henriettes følsomme Hierte, Deres Dem uudsigelige elskende Datter, der saa meget er vant til kierlige faderlige og moderlige Samtaler. Ak, beste Forældre! hvorfor skulde Deres Datter blive skilt fra Dem? blive skilt fra hendes Ungdoms elskværdige Førere, fra de Ædelmodigste af alle Venner? Deres Alderdoms Glæde — saaledes vær-

digede De at kalde den optagne Hielpeløse — ak, hvorfor har jeg ikke bestandig kunnet blive det, ikke bestandig kunnet blive det meer og meer! Mit længselfulde Hierte, hvor aldeles er det Deres, hvor hænger det ved Dem! Smertefuldt savner det to Personer, hvis Nærværelse er bleven det uundværlig. Ach, min dyrebareste, ærværdige Fader! Deres Henriette er kun halv lykkelig! Skilt fra hendes elskte Fader, udrevet fra elskværdige Forældres ømme Omarmelse, hvor kan hendes Hierte være uden Græmmelse, hvor kan det være roligt? At see den første udsat for de skrekkeligste Farer af en blodig og dræbende Krig, og de sidste i en svagelig Alder, forladte, ensomme og bedrøvede, er det ikke mere end for meget grundet Anledning til Kummer? —

Dog ved disse Klager bliver det ikke lettet, det vansmægtende Hierte; jeg vil da ikke fortsætte dem, men give Dem Efterretning om vor Reise og Ankomst. Hvor meget behageligt og underholdende skulde begge have havt for mig, hvis jeg derved ikke var skilt fra Personer, der vare Alting for mit Hierte. De første Mile bleve med

Taushed

Taushed og Tungsindighed lagte tilbage. Enhver af os var indtaget af sin besynderlige Bedrøvelse. Nu og da et Ord, saa et Suk, saa igien et Ord ledsaget med Taare, og saaledes afvexlende indtil første Station. Min Moders Hierte sukkede over en længer Fraskillelse fra den beste og elskværdigste Egtefælle, som hun saae overladt til alle Krigens Farer. Mit, ach sandelig! mit udstod større, tredobbelt større Lidelser! Hun begræd kun Skilsmissen fra en Egtefælle; men jeg Skilsmissen fra tvende elskværdige Fædre, fra en øm og kierlig Moder. Ogsaa min elskelige Carl var bedrøvet. Han var nedtrykket af Sorg over at føres saa langt fra en gammel, for ham bekymret Fader, hvortil intet, uden Kierlighed, havde bevæget ham; dog var han endnu meest oprømt, eller rettere mindst bedrøvet af os alle, søgde at opmuntre os, benyttede sig af enhver Gienstand til Adspredelse, og gav mig alle Beviser paa den ømmeste Kierlighed.

Sex Mile fra H . . . fandt vi min Faders Hesie, som Herr v. Wiedenau havde sendt os imøde, og i S . . . fandt vi denne fortreffelige

Mand selv. Han havde her ladet berede et Mid-dags-Maaltid for os, og modtog os, som — vor Fader.

Ach, min Dyreste! hvad for en Mand er min Faders Ven! Hvilke Udtryk skal jeg betiene mig af, for paa nogen Maade kun at sige Dem, hvad Wiesenau er for et Menneske? Meget Got har min Fader, overmaade meget Got har den gamle, ærlige Hubert sagt os om ham; men hvad er det alt, naar man selv seer ham, lærer selv at kiende ham? Hvor tiltrækkende og ero-brende er hans gaufte Skikkelse, hvor indtagende Hans smukke, blomstrende, aabne Ansigt, et Speil paa Godhed! At see ham, indtages af ham, og bære Høiagtelse for ham var hos os alle kun Eet. Dog jeg vil spare det til en anden gang, at give Dem en nøiere og vidtløftigere Afbildning af denne Elskværdige; og for denne gang endnu kun sige Dem: Wiesenau er alt, alt hvad den meest elskede Ven af en Mand, som min høiagtelse-værdige Fader, bør være.

Efter

Efter Middags-Maaltidet reiste vi videre. Wiesenaus underholdende, oppakte og indtagende Samtaler forjog paa eengang alle Bekymringer af vore Hierter. Min Carl blev saa oprømt og snakkom, som han ellers aldrig havde været, min Moder og jeg bleve det med ham, og nu vare vi som Fire Lykkelige paa Reisen til Rolighedens Land.

Efter nogle Timers Forløb kom vi til et Krat, og strax derpaa i en tyk Skov. Hvad jeg har sagt Dig, Anton! raabde Herr v. Wiesenau ud af Vognen, glem det ikke! Vognen snurrede efsted, og efter et Qvarteers Tid raabde Anton: Her, naadige Herre, her er det! Strax greb Herr v. Wiesenau min Moders og min Haand, kyssede dem begge, og omarmede min Carl. Tusende, tusende gange til Lykke, raabde han med det gladeste Aasyn, tusende gange velkommen! De ere nu i Deres Eiendom. Denne Skov, herfra og den ganske Egn, De nu vil komme igiennem, hører til den elskværdige Oberstwagtmesters, Deres ømme Gemals, Deres værdigste Faders, min ældste Vens Godser.

De Følelser, der nu overstrømmede vore Siele, kan jeg ikke beskrive Dem, beste Forældre; men Deres følende Hierter ville forestille sig den.

Vi lode holde og stege ud. Gud! hvor rørt blev mit Hierte, da jeg satte Foden paa Jorden! Tykke Taare veldede ud af mine Øien og næsten overfyldede mit Bryst. Vi græd alle. Endog Kudsken, og Jægeren, der ledsagede os, tørrede Deres Øine. Ach, havde vi ham hos os! havde vi ham dog først friist i vore Arme, den beste Egtefælle, Fader og Ven! var det, vi censiemmig sukkede om fra det inderste af vore Hierter.

Vi besluttede, saa længe Skoven varede, at gaae. Wiesenau førde min Moder, og jeg hængde ved min Carls Arme. Vi talede kun lidet, men desto meer følede vore Hierter.

Saasnart Skoven blev klarere og giennemsigtigere, og derved gav tilkiende, at den snart hørde op, raabde Herr v. Wiesenau: Nu Anton! hvad jeg har sagt Dig! Afsted i Forveien! Strax løsede Jægeren en hosgaaende Ridehest,

steg

fleg op og galloppered for ud. Vi flege ind.

En viid, næsten uoverseelig, og med de herligste Kornmarker prangende Slette imodtog os, da Skoven hørde op. Saa vidt De kan sinde, og endnu videre hen bag den fornsielige Banke, sagde Herr v. Wiesenau, det er alt Deres Eiendom, og snart ville De nu blive modtagne af den beste Mands lykkelige Undergivne. Vi kiørde op ad Banken. Da vi havde naaet Toppen, laae der en Bye for os, i hvis Midte et gammelt ærværdigt Slot kneisede høit i Veiret over de lavere Straahytter. Der, sagde Herr von Wiesenau, visende med Fingrene, ligger vor kiere Fredbierg, Enden paa Deres Reise. Der er det adelige Sæde. Et gammelt men meget bequemt bygget Slot. Vor kiere Oberstvagtmesters Bestefader, en værdig og retskaffen Mand, god og redelig som hans værdige Sønneson, har bygget det. Aldrig havde det behageligere Beboere, end det faaer i Dag. Maatte De deri opleve saa mange og lykkelige Dage, som dette Hierte ønsker! Vi takkede ham grædende.

Efter et Qvarteerstid kiørde vi igiennem to levende Hekke, og nu hørde vi Klokkerne i Byen. Hvor overrumplede bleve vi, og hvor heftig bleve vore Hierter rørde, da vi saae en talrig Hob af Mænd, Qvinder og Børn komme os imøde. Det er Deres Undergivne, sagde Herr v Wiesenau, de ville ønske deres Herskab velkommen. Gode, ærlige, velmenende Folk, der i deres Herre ere vante til at ære deres Fader, Ven og Velgiører. — Aldrig har jeg grædt med mere Følelse.

Da de vare ved Vognen, lode vi holde og stege ud. En gammel ærværdig Mand bød os velkommen. Hvad han talede til os, talede med Taarene i Øinene og bævende Stemme, veed jeg ikke. Mine Følelser giorde mig døv, og jeg skulde af Bevægelse og Væmodighed være synket til Jorden, havde min Carl ikke holdet mig opreist. Han takkede, saa got han kunde, vore Modtagere, og nu traadde den Gamle tilbage. Tvende nydelig ifklædte Piger, af omtrent fiorten Aar, nærmede sig til os med smaa Kurve. Den eene gav enhver af os en stor Blomsterbuske, der vare ombundne

med

med nedhængende Baand af mange Slags Farver. Den anden bar en Krands flettet af Hauge- Mark- og Engblomster. Hun satte sin Kurv ned, tog Krandsen, greb beskeden min Haand, hængde den paa min Arm, tog Carls Haand, stak ogsaa den derigiennem, og snoede derpaa Krandsen opad, saa at den sluttede vore Arme tet sammen: Gid den bestandig blomstre, og aldrig sønderrives! ved disse Ord rødmede hun, neiede og tragdde tilbage.

Under dette rørende Optrin, der evig skal blive mig rørende, herskede en overordentlig Taushed over den hele øvrige Hob; men saa snart var det ikke skeet, førend der reisde sig mange Glædesskrig, og nu vare vi i et Øieblik omringede, og overstrøede med alle Slags Blomster.

Endelig, paa et Vink af Herr v. Wiesenau giørde man os Plads. Vi stege igien ind. Smaa Drenge og Piger sprang og hoppede med Glædesskrig for ved os. Ved Siden og bag ved Vognen gik den hele Forsamling, og ledsagede os til Slotsporten, hvor vi kiørde ind med den sidste

Straale

Straale af Aftensolen, og bleve af samtlige Domestiker modtagne med Lyksnskninger.

* * * * * *

Adskillige nsdvendige Hussholdnings Forretninger tvang mig i Gaar til at bryde af. Her seer jeg ogsaa, at mit Brev kiendelig voxer under Pennen, og vil blive noget langt; men jeg gisr ingen Undskyldning derfor, da jeg aldeles ikke har at befrygte, at det skulde blive for langt for Dem, dyrebareste Forældre! Nu gaaer jeg videre.

Et ypperligt Aftenmaaltid, som blev krydet ved Herr v. Wiesenaus opvakte og underholdende Samtaler, holdt os samlede til Klokken ti. Vi vare nu i Begreb med at reise os, da en Tiener hviskede Herr v. Wiesenau noget i Øret. Han svarede høit: Ja! Tieneren gik ud. Strax derpaa blev Døren aabnet, og en gammel nedbøiet Mand listede sig kroget og langsom herind paa to Krykker. O mine Dyrebareste! Aldrig saae jeg ham ærværdigere og med større Fordring paa Ere-

frygt.

frygt. Und mig den Fornsielse at beskrive Dem den gamle Helt. Hvor staaer han mig endnu bestandig for Øinene, i sin Husarpels, med Støvler, og støttende sig paa sine Krykker. Snechvide Haar hængde ned over hans indfaldne Tindinger. Under tykke graa Øienbryne fremskiød tvende brune endnu temmelig levende Øien de sidste matte Straaler af en Ild, der tilforn havde gnistret af dem. En stiv, ganske hvid Knebelsbart stak smukt af mod den aftagende Rødme, der endnu fremskinnede lidet paa de indfaldne, tilforn fyldige Kinder, for Resten et Par blomstrende nu visnede Roser. Et Par stærke Skrammer af Sabelhug forhøiede Værdien af et Ansigt, der udmerkede sig ved Aabenhed og Ærlighed, og indprentede enhver af os Ærefrygt.

Vi stode alle tillige op, da han nærmede sig. Først listede han sig til min Moder, lød den ene Krykke falde, greb hendes Haand og kyssede den. Han vilde nu til mig. Jeg gik ham hastig imøde, greb hans Haand og trykkede den med Følelse. Han kyssede min og vædede den med et Par store Taarer. Nu til min Carl. Han gik imøde ham

med

med Ærefrygt, og omarmede ham. Nu torrede han sine Øien: En gammel, udleven, og affalden Kriger, sagde han med vænodig Stemme, der af sin store Velgiorers gode Hænder modtager her sit Naadebrød, og evig skal være taknemmelig, vilde dog ogsaa gierne opfylde sin Pligt, og ønske sit naadige Herskab velkommen. Vist nok kan han vel ikke saaledes, som han gierne vilde; men her slaaer et Hierte, vel mat, men dog levende af evig Taknemmelighed. Tag imod det, saa got jeg kan give det.

Her havde Herr v. Wiesenau taget ham en Stoel, og efter megen Nøden satte han sig. Hvor meget fortalde han os nu, den snaksomme Gamle, til min elskte Faders Berømmelse! Vi hørde med Fornøielse en heel Time paa ham, og lode ham endelig gaae fra os med Glædestaare i Øinene.

Og hvem var den gamle graae Helt? Erindre De sig endnu en gammel Underofficier Gråber, der engang skrev min Fader til, og som han og Hubert fortalde os saa meget got om? Ak! ham er det, den godgiørende, redelige Gamle, der be-

varede

varede min elskte Faders Liv, der paa sin Ryg bragde ham i Sikkerhed, efter den skrekkelige Tildragelse ved Freiberg, og siden lige til hans Helbredelse paa det omhyggeligste pleiede ham. At den beste blant Egtefæller, Fædre og Venner endnu er ved Live, have vi ham, den Gode, at takke for! O hvor megen Godhed har jeg for denne Retskafne! At gisre ham de sidste Dage af hans henvisnende Liv saa behagelige, saa glæderige, som alle mine Kræfter tillade det, skal i Fremtiden henhøre til mine Livsforretninger. — Herr v. Wiesenau førde os til vort Kammer, hvor en rolig og sød Søvn vederqvægede os efter en saa langvarig Udmattelse.

* * *
* * *

De Personer vi her have forefundet, og i Fremtiden tildeels skal være vort Selskab, er jeg temmelig vel fornøiet med. Præsten og hans Kone besøgde os i Gaar. Han lader til at være en meget vakker Mand, og Herr v. Wiesenau berømmer ham. Hans Kone hover mig ikke gan-

ske.

ske. Men aldeles fortrinlig befalder mig den her boende fordige Præstes Enke. Hun lever af nogle faa Indkomster, og en maanedlig Pension, som min Fader giver hende, der og lader hendes Børn studere til Halle. Hun har min Moders Bifald, saavel som mit, og herefter vil hun regnes iblant vore. Det er ubeskriveligt, hvor min dyrebare Fader bliver elsket og æret, saa hoilig som et Menneske i Guds Verden nogen Tid fortiende det.

Vi har nu, ved Herr v. Wiesenæus Haand, gaaet hele Slottet igiennem. Det er fortreffelig anlagt, og alle Kamrene ere overmaade bequemme; men næsten lidt for megen Glands og Pragt i dets Zirater. Jeg undrer mig derover, især hos en Mand, der, indtil vor lykkeli[illegible] Opdagelse, var uden Gemalinde og Familie.

Haven bag Slottet er stor og fortreffelig. De øvrige ere alene for Kiøkkenet og Husholdningen. Alle til Slottet hørende Bygninger, ere i den beste Stand. Hele Huusholdningen bestyres af Herr v. Wiesenæus, saa fortreffelig, som man kan vente det af en Mand af saadan Erfaring,

For-

Forstand og Indsigter. Byen er stor, og Beboerne leve i en blomstrende Velstand.

Nu, til visse, beste Forældre! det kalder jeg et langt Brev. Det er det første herfra, og jeg vilde dog gierne strax skrive Dem alt, hvad jeg ønskede, De skulde vide. Jeg beder Dem, mine dyrebareste Forældre; om Deres vedvarende faderlige og moderlige Kierlighed, og om Deres bestandige Velsignelse. Mig skal det være en dyr Pligt, evig at forblive, ꝛc. ꝛc.

E. S. Beder, det snareste muligt, at besørge indlagte Breve til den gamle Herr Werner, og til min Fader ved Arnheim.

Wilhelm von Wiesenau til Oberst-vagtmester v. Volkmar.

Om Du endskiønt endnu ikke kan have faaet mit sidste Brev, har jeg dog allerede igien meget for meget Stof, og en alt for stærk Opmuntring til at skrive, at jeg kunde udsætte det. Hvor fuldt er mit Hierte, dyre Volkmar! Hvor flyder det over af glade Bevægelser! Beste Ven! Hvor lykkelig har Du giort Din Wiesenau ved det himmelske Selskab, Du har begavet ham med! Dit Slot er blevet et Opholdssted for salige Engle, og midt iblant dem boer Din Ven. Misund ham, Volkmar, han fortiener det; thi hans Lykke er ubeskrivelig, og fornsieligere, gladere Dage levede han aldrig.

O beste Husar! hvad for en Elskværdig er Din Gemalinde! Lykkeligere kunde min Ven ikke vælge, og aldrig kunde han være mere fornøiet med sit Valg. Hvor matte, hvor kraftesløse, hvor ganske og aldeles intet ere dog alle Dine Beskrivelser om denne Engel! Vel har jeg ofte med

Dig

Dig begrædt Din elskte Forlorne; men aldrig ganske billiget Din bestandige Kummer, som jeg holdt for overdreven; men nu, da jeg har den Lykke at lære at kiende hende selv, hendes høie Værd, af Omgang med hende, nu, dyrebare Volkmar! billiger jeg alt, hvad Du giorde, og afbeder Dig, hvad jeg den gang sagde og tænkte.

En Engel, og elskværdig, som hendes Moder, er Din Henriette. O! hvor har jeg forbandet det, det blodgierrige Uhyre, den ødelæggende Krig, hvor har jeg forbandet den, da den ødrev Dig af mine Arme; Men uden den, uden Din derved foranstaltede March til Schlesien, skulde Du endnu savne en elskværdig Gemalinde, ikke have havt nogen smelskende Datter, og jeg endnu enlig beklage min forlorne Ven.

Lad os uophørlig prise dem, elskte Volkmar, de vise ubegribelige Forelser af det algode Forsyn. Ofte lade de os længe nok trave omkring som Blinde i Mørke, men endelig finde vi, som af en Hendelse, Veiens Mærket tager kiendelig af; endelig bliver det ganske lyst omkring os, og vi ere i Besiddelse af en

Lykke, hvis Storrelse overgaaer alle vore Forhaabninger.

Endnu læser jeg bestandig med Fornøielse de Breve, hvori Du skildrede mig Henriette, forend Du endnu vidste, hvor lykkelig Du var. Visselig forekom Din besynderlige Tilbøielighed til denne Pige mig ubegribelig. Naar jeg derpaa kommer til det glade Øieblik af den lykkelige Opdagelse, læser det ømme Navn Datter, seer Dig endelig igien finde Din begrædte, forlorne Egtefælle, og seer mig nu saa lykkelig, at have disse værdige Forældre for Din ømmeste Kierlighed hos mig; O Volkmar hvor flyder da mit Hierte over af Forundring over Guds vise Godhed! hvilke Glædesfølelser strømme da igiennem min henrykte Siel!

For nu at være en ganske-misundelsesværdig Fader, maatte der endnu komme den tredie elskværdige Skabning til. Ja Volkmar! Din Søn, den blomstrende, skiønne, sædelige Werner, er et elskværdigt ungt Menneske! Hvor stærk, hvor friisk og munter, hvor mild, god og redelig! Nei, nei! Din Familie vil ikke med Rette kunne misbillige

billige Dit Samtykke. Ikke adelig af Fødsel; men meget adeligt i Sielen, en meget ædel og roesværdig Tænkemaade, en virkelig ædel Karakter er blevet dette unge Menneske til Deel, og med det oprigtigste Hierte ønsker jeg Dig Lykke til dette Din smukke Datters veltrufne Valg.

Jeg, da jeg nu har den Lykke, at nyde hans daglige Omgang, er Vidne til hans ivrigste Bestræbelser, med hver Dag, at gisre sig værdigere til hendes Kierlighed.

O Volkmar! naar have vi Lykkelige her den Glæde, at see Dig, Beste! imellem os? Den Almægtige beskytte Dig med sit uigiennemtrængelige Skiold, og føre Dig snart frisk og uskad i vore Arme. Dette er vort daglige allervigtigste Ønske. Bliver det bønhørt, som jeg haab e o kain Dyreste! hvilke himmelske Glæder vente da paa Dig! hvor vil da Dit Liv flyde hen i Beskiedelsen af salig Glæde! Hvor vil Du da iblant de Lykkelige udmærke Dig som den Lykkeligste! —

Anbefal mig nu ikke ofterc at have Omsorg for Din Families Vel og Fornsielse. Var jeg end ikke saa meget Din Ven, som jeg virkelig er; saa vilde dog enhvers besynderlige Fortieneste, enhvers besynderlige Dyd paabyde mig, at anstrænge alle mine Kræfter, for at gisre Deres Liv saa behageligt, og Deres Dage saa fornsieltge, som alle lvrige Steds forenede Omstændigheder tillade det.

Alle Dine gode Undergivne og alle Dine Domestiquer elske og ære de værdige Ansomme. Vor gamle Helt, den ærværdige Gråber, har den Lykke at være Favorit. Jeg kan ikke sige Dig, hvor meget de alle elske ham; men Henriette giver hom frem for de andre fornemmelig Beviis derpaa. Den Gamle bliver og igien ganske munter, snaksom og oprømt. Vin, Kaffe og nydelige Lækkerbidde, som han ellers aldrig giorde noget af, modtager han nu med kiendelig Velsmag af Henriettes Hander. Af den unge Werner bliver han og meget agtet. De kalde ham gierne Deres elskte Faders Befrier. Smilende stryger han da sin

grau

graa Knebelsbart, og seer med Glæde op imod Himmelen.

For denne gang skriver jeg intet mere til Dig, da Du, af Din Gemalindes og Børns Breve, tilstrekkelig kan opfylde det endnu manglende. Vær overbeviist om alles vores Kierlighed og om vore inderligste Ønsker for Din Bevaring, fornemmelig derom, at jeg uophørlig er ꝛc. ꝛc.

Underofficier Hubert til den invalide Underofficier Gråber.

Ha! gamle, ærlige Graaskieg! der er jeg jo! Ikke sandt, Hubert havde allerede glemt, at han havde lovet Dig, at skrive Dig til om Krigen? Ja, ja! Hubert glemmer og, hvad han lover! Nu, lad det være got, kiere Gråber! jeg har ikke kunnet før; men nu skal det gaae løs. Men Gud veed, hvor længe jeg skal skrive paa dette Ark, og om jeg endog skal fuldende det! Der gives dog hverken Rist eller Ro, og naar vi tænke,

vi i Morgen staae her eller der, saa ere vi i Morgen nogle Mile til Siden, eller fremad, og det bestandig med Sablen i Haanden, og som oftest er den blodig. Ha, Du gamle Løve! det horer Du gierne, vilde vel endnu og gierne selv være tilstæde; men, ved Gud! vær glad. Det er ikke meer saa, som tilforn. De tunge syv og tredsindstyve, som ligge mig paa Nakken, trykke forbsmt herunder, og det gamle Legem vil ikke meer saa ret fordrage det. Men det er og umenneskeligt, som vi maae derfor.

Nu, til Kriegen da! Jeg skal dog vel begynde ved Judmarschen i Böhmen? Her Gamle! For Dig var den saa frydelig, som vel ellers aldrig nogen har været. Vi havde betavet os paa en varm Frokost, men vi vare endnu ved Middagstid fastende. Der var til vor Forundring hverken Jeger eller Hund, vi maatte endog, saa meget vi ville blæse til Jagt.

Endelig om Middagen saae vi det blinke for ved os. Marsch! gik det derhen imod; men see Gamle! der gik det af Veien for os, som flygtige

Faar.

Faar. For Dievlen! sagde vi Gamle, er det da ikke meer de gamle forrige Keiserlige Husarer? De Unge skieldede og vare saa opbragte som unge Løver.

For i Dag vankede der intet. Armeen rykkede i Leiren, og vi til vor Plads, paa Forposterne. Nu og da viste der sig streifende Husarer, som nysgierrig betragtede os, men neppe lode vi os see, hvor vare da Husarerne? Det vil gaae godt, tænkde jeg. Her vil vi snart komme frem ad. Men hvad der kom bag efter, hvem kunde forestille sig det? Følgende Morgen saae vi en indpælet, forskandset, med dybe Graver omgiven, klippefast Leir, og deri den hele uhyre Keiserlige Armee. Ikke sandt Gråber, det var et ærgerligt Syn? Fy! tænkde jeg, det har de dog ellers ikke giort. Vi har vel jaget dem ned fra næsten ubestigelige Bierge; men Marken har de dog holdet.

Nu, vi kunne ikke forandre det. Den følgende Morgen tidlig fik vi noget at gisre. Vi bleve angrebne. Men endog Angrebet paa vor

lille Post giorde dem ingen Ære, da det skeede med uhyre Overlegenhed. Seer Du, Gamle, vi vare endnu de gamle Preuser! vi holdte ikke alene Stand, til vi fik en liden Undsætning, men vi sloge dem endog tilbage, og giorde nogle til Fanger. Mange var det vel ikke; imidlertid var det dog de første Fanger, der bleve indbragte, og Volkmars Sqvadron blev overalt nævnet.

Vi bleve afløste, og Posten blev forstærket. Siden efter gik det blodigere til. Kongen rekognosserte den fiendtlige Leir. Fire Hundrede af vort Regiment og andet Kavallerie, der langt fra blev understyttet af en Bataillon Infanterie, udgiorde hans Bedekning. Vi ilede Troppeviis fremad. Den Trop, jeg var ved, og som vor Overstvagtmester selv anførde, blev fra et Krat, med stor Hestighed angreben af et stærkt Husar- og Kavalleriparti, og den stærke Skarpskytte- og Pandurild faldt os besværlig. Men strax forenede vore Partier sig, og vi sablede dem ned for Kongens Øine. Krattet maatte renses, thi Kongen vilde derigiennem. Ha, Gråber! her saae det lysterligt ud, da vi kom derind. Hvor de løb!

ved

ved Gud! jeg maatte lee. Men det varede ikke længe, saa blev jeg Djevels alvorlig.

Paa hin Side af Krattet var der en jevn Slette. En Stimmel, som jeg glimtede igiennem Buskene, lokkede mig. Jeg fandt en vinkende ung Kornet, og satte efter ham. Jeg vilde just gribe denne arme lille forskrækkede Ting, da en fordømt Kugle knuste min venstre Arm. Forbandet, hvor det fortrød mig! Junkeren kom lykkelig derfra, og da jeg ikke længer kunde regiere min Hest, maatte jeg tilbage med min Udhaler uden Bytte.

Ha, Gamle! i disse Dage skulde Du have seet os hvide Huus! Ved Gud! jeg har aldrig fegtet med mere Mod og med større Tapperhed, men det gik ganske naturlig til. Skede det ikke for Kongens Skiøn? Og hvad for en Konge? Er der vel og saadan een til i Verden, som vores er. Ja, ved min arme Siel! havde jeg Tusinde Liv vilde jeg give dem alle Tusinde for ham. Mener Du, Gråben, vi bleve ubelønnede? Ti Dukater havde jeg fal-

det

det Hundepenge imod den Belønning, der vederfore os. Tænk engang, Gråber! han bersmede os med lydelig Røst og kaldte os brave Husarer. Hvor det hævede mit gamle Hierte i Veiret! Jeg følede intet til min Blessure, og havde med Fornsielse givet det kiereste, jeg havde, hvis det havde maattet være mig tilladt, at kysse hans Støvle. Gud bevare ham for os', saa maae det være Dievle og Dievleunger vi have at bestille med, vi bestorme Helvede og Afgrunden. Ikke sandt, gamle Graaskieg? Ikke ret saa?

Imidlertid var det dog hundsvotsk nok, at jeg var blesseret, og maatte krybe omkring, som en Barselkone. Oberstvagtmesteren, der gierne vilde have mig pleiet, og hastig helbredet, sendte mig til den gamle retskaffene Præst, som vi, førend Armeen brækkede op, havde været i Quarteer hos. Men her traf jeg det ret smukt. Lad den unge Herr Werner fortælle Dig, hvad der har tildraget sig, her er det for vidtløftig.

Saa-

Saasnart jeg igien kunde bruge min Arm; gik jeg til Regimentet. Jeg fandt det i fuldt Arbeide, og lagde strax Haanden paa med. Imidlertid har der i de faa Dage, jeg er her igien, intet vigtigt tildraget sig, altsaa kan jeg ikke skrive mere til Dig for denne gang. En anden gang meer. Vær ved god Helbred, kiere Gamle, og hils mig alle Oberstvagtmesterens Huusfolk paa Slottet.

Oberstvagtmester v. Volkmar til Wilhelm v. Wursenau.

Jeg har, min beste Wilhelm! erholdet begge Dine sildigste Breve, og især glædet mig over det sidste. Vel var jeg allerede forud forsikret om, at min elskte Louise og mine Børn meget let og snart vilde erhverve sig Dit Bifald; men Maaden, hvorpaa Du taler om dem i Dit Brev, og de Lovtaler, Du saa mildt tillægger enhver af dem, være mig saa meget desto behageligere, da de kom fra en Mand, hvis Skarpsindighed

findighed og dybe Indsigter jeg kiender, og som jeg er overbeviist om, at han afskyer ethvert Emigrerie som noget nedrægtigt.

Min Gemalinde og min Datter fortiener min ganske Kierlighed. Jeg vil, at enhver veed det, og med stolt Medlidenhed vil jeg see ned paa enhver af min Familie, der skulde have Mod nok til, i min Nærværelse at slaae Kvaller paa sin hoiadelige Næse over dem. Dette har jeg ikke at befrygte af min Broder. Han er, som Du veed, en temmelig fornuftig Mand, tænker temmelig saaledes som jeg, og træder gierne Fordommene under Fødderne. De gamle Tanter i K * * * har der aldrig været noget ret synderligt ved. Deres Bifald og deres Misheg er mig, det ene saavel som det andet, ligegyldig. De øvrige Paarørende bekymrer jeg mig endnu mindre om.

Den unge Werner, min Datters udvalgte Egtefælle, er min elskte Søn. Det unge Menneske vil blive en retskaffen Mand, og giøre mig og Familien Ære. Under en klog og i Landhusholdningen meget erfaren Faders Anførsel blev han en fortræffelig

fortreffelig Husholder og under min Wiesenaus Anførsel skal han, ved sin smidige og livelige Gemytsart, blive alt, hvad man ønsker, han skulde blive.

Ja dyrebare Wilhelm, jeg bekiender det gierne for Dig, jeg længes efter eders lykkelige Selskab, ønsker mig tilbage i Kredsen af en saa elsket Familie. Vilde dog Guds Godhed lykksaliggiøre os med en hastig Fred! Saa længe Krigen og min Helbred vedvarer, forlader jeg ikke Armeen. Min Ære udfordrer denne Beslutning. Men saa snart vi saae Fred, vil jeg tage min Afsked, for bestandig unddrage mig fra den store Verdens Tummel, og nyde de roligere og bedre huuslige Glæder.

Maatte denne lykkelige Tidspunkt snart vise sig! Aldrig har Besværlighederne i Krigen forekommet mig haardere end nu. Paa den ene Side er det vist nok Misfornøielse og Længsel efter Roligheb; paa den anden Side og fornemmelig er jeg i de Aar, hvori Kræfterne ikke mere tager til. Desuden forekommer der i nærværende Feldttog flere

fortre-

fortredelige Besværligheder, end jeg nogensinde har oplevet i Krigen. Endnu hibindtil er det jo ikke andet, end en blot Husarkrig. Alting ligger paa os, og naar vi tænke, nu er det for en Tidlang afgiort, frembyder der sig immer nye og atter nye Arbeider. Fienden er os tredobbelt overlegen i lette Tropper. Alle hans Angreb og Overfald, hvorved vi næsten hver Nat blive forurolige; thi om Dagen lurer han i sine Forskandsninger og langt bortliggende Kratte og Biergstrækninger, skee med Overmagt. Vist nok udretter han ikke meget, og faaer næsten altig en blodig Afviisning; men vi ide dog derved, og Mennesker og Fæe blive angrebne over Evne. Saa meget er med Vished afgiort, vi overgaae ham langt i alt, hvad der angaaer Krigen, i indvortes Godhed. Hans Mængde kommer mindst i Betragtning hos os, og skulde han engang samle saa meget Mod, at lade det komme til et ordentligt og ærligt Angreb, saa er rimeligviis den berømmeligste Seier vores, og hans Nederlag vil blive uhyre stort.

Med alt det maae jeg beundre mine brave Husarers Taalmodighed og undtommelige Stand-

haftighed

haftighed. Jeg seer ingen fortrebelig, jeg hører aldrig nogen knurre, og denne Taalmodighed og Villighed har jeg at takke for, at endnu hidindtil ethvert Foretagende har lykkedes mig. Endnu i Forgaards havde vi en meget blodig Affaire. Den var meget lykkelig for os, og vi kom just med et anseeligt Antal Fanger tilbage, som Kongen reed igiennem Leiren. Jeg maatte give ham Underretning om vores Foretagende. Hans naadige Mine, det Kongelige Bifald, han nedsmilede paa os, hans lydelige Bravo! — O Wiesenau! hvad for Belønninger for udviist Pligt. I saadanne Øieblikke, der hæve Hiertet, troer enhver af mine Husarer, at han er en uovervindelig Helt; og derfom han da sagde: Storm mig der imod Skandserne og tag ethvert af de over hinanden taarnede Batterier bort! saa stormede og stormede vi, til vi havde stormet os alle til Døde.

Ja, saaledes er det, beste Wilhelm! men dog er Freden tusende Gange bedre end den lykkeligste Krig. Det var og bedre for den gamle seierkronede Kongelige Mand. Hans Aar grændse til den høieste Alder, og hans Arbeyder ere usige-

lige. Midt under Tummelen af de mod hinanden rasende Vaaben, tillige den høieste Feldtherre og Statsbestyrer, og det alt med Beviis paa den beundringsværdigste og høieste Viisdom. Er det ikke forskrekkeligt? Med alt dette har han en kiendelig Helbred, og hans Kræfter modsige hans Aar. Sex og fleere Timer efter hinanden, i alt Slags Veirligt, uden at nyde noget enten tørt eller vaadt, at blive til Hest, med uforskrekket Mod nærme sig til den fiendtlige Leir, og ved saadanne Leiligheder ofte være et vienskyligt Vidne til sine Troppers Tapperhed i blodige Tilfælde, er ikke noget Sielsdent, og man er saa vant dertil, at der neppe engang bliver talet derom.

Tid og Omstændigheder nøde mig her til at brække af, og hvad Familie-Anliggender angaaer, beraaber jeg mig paa indlagte Brev til min Gemalinde. Jeg er ꝛc. ꝛc.

Henriette

Henriette til Præsten Ulrik.

Vi have rigtig erholdet Deres Brev, og det Indlagte fra den kiere Fader Werner. Hvor takker jeg Dem, mine beste Forældre, for de mig meddeelte skrivtlige Beviser paa Deres vedvarende Kierlighed, for Deres gode Ønsker, og for Deres faderlige Velsignelse, som jeg agter høiere end alle Ting. Den Algode belønne Dem for alt, bevare Dem ved bestandig Helbred, og give Dem den roligste Alder.

Vi alle leve her saa fornøiet og lykkelig, som De ønske og unde os det. Huusholdnings-Forretninger, og en Mængde tildeels nysgierrige Besøgelser af Naboelauget deler vor Tid imellem sig, og lader den ikke falde os lang. Mange af Naboe-Adelen ere min værdige Faders sande Venner, mange misunde ham, og mange fortiene neppe at være kiendt af ham. Vi kiendte dem allerede af Herr Wiesenaus treffende Beskrivelse, endnu førend de kom. Dette satte os i Stand til at imodtage og begegne enhver efter Fortieneste.

Skal jeg engang beskrive Dem een, af disse Visiter? Forgangen Fredag lod Herr von Scharrfuß, en stolt Ridder, og hendes Naade hans Frue Gemalinde, en hsinæset Nar af K...s sig melde hos os. Lav Dem nu kun til, mine Damer, sagde Herr v. Wiesenau til os, man vil lade Dem føle, at De fik det Indfald, at have en adelig Gemal og Fader. Jeg satte mig fast for, at følge hans Raad, og eggede min Carl til, at understytte mig. Imod Kl. 3. kom man farende ind paa Slottet. Herr v. Wiesenau og min Mand modtoge dem ved Slot porten, og vi ved Stuedøren. Indgangen var ganske taalelig, kun at man med stolte Sideblik maalde os fra Hovedet indtil Fødderne. Jeg gjorde det samme.

Fr. v. Scharrfuß. Madamen finder dog vel hendes Ophold her behageligt? Alene den store Forandring af Omstændighederne maa falde Dem meget usædvanlig.

Hr. v. Scharrfuß. O, det falder af sig selv. Man vænner sig til alt og fornemmelig til det, som er bedre.

Hr.

Hr. v. Wiesenau. Hendes Naade, Frue Oberst-vagtmesterinden, befinder sig her overmaade vel. Jeg har den Lykke at være Vidne dertil.

(Han saae hende an med en Mine, hvori der laae det Spørsmaal: Deres Naade?)

Min Moder. Jeg bekræfter Hr. v. Wiesenaus Svar. Den indgetogne Stilhed, jeg her lever i, er mig overmaade behagelig. Nu og da en smule Vind uden fra renser Luften.

Fr. v. Scharrfuß (nedladende) Og De, mit Barn? Hvorledes staaer det Dem an her?

Jeg. O ganske fortreffelig, Madam! Min Fader har sørget for, at vi her leve meget fornøiet og lykkelig.

Carl. Madamen synes at tage stor Deel i vort Vel. Vi ere Dem forbunden derfor.

Fr. v. Scharrfuß. Virkelig, Monsieur? (med den foragteligste Mine —)
(Hun vendte sig til hendes Mand, og sagde til ham paa fransk: See, den lille næsvise Hvrunge, hun kalder mig, Madam, formodentlig, fordi jeg kaldte hendes Moder saaledes, eller er det og Mangel paa Levemaade?)

Jeg. (til Herr v. Wiesenau paa fransk) Denne Frue skielder meget borgerlig. Formodentlig boer hun i K = = = nær ved Fiskertorvet.

Neppe horde hun mig tale fransk, og fornam Indholdet af det, jeg talde; saa rødmede hun op over Øren. Hendes Skamfuldhed og Forvirring var saa stor, at hun ikke kunde faae et Ord frem, men traadde, uden at tale et Ord, hen i en Vindueskrog. Hendes Herr Gemal fandt det heller for got, at erindre noget derom; og da der herover opkom en Pause, dreiede Herr v. Wiesenau Talen paa en anden Materie. Men Frue v. Scherrfuß kunde ikke ganske komme sig igien; og

da

da jeg den Dag var overordentlig oprømt, og lod min ganske Skalkagtighed have frit Løb, giorde jeg nu og da saa bidende Anfald paa vore høie Gieſter, at min Moder nogle Gange saae paa mig med en betydelig Mine, og de første holdt det for raadeligſt, meget tilig at forlade os med kiendelig Fortrydelſe. Om de og nogentid kommer igien.

Min Moder bebreidede mig siden efter min Umaadelighed, som hun kaldte de; men jeg forsvarede mig med hiin Viſes Ord: Svar en Nar efter hans Naragtighed, at han ikke skal troe, at han er viis.

Fra den elskværdige Mand ved Armeen, fra min høiagtelsesværdige Fader, har vi erholdet det ømmeſte Svar. Der gives vel ikke, og kan vel ikke gives nogen ømmere Gemal, nogen kierligere Fader. I sær er et Sted, i Svaret til Herr v. Wieſenau, trøsteligt for os. Saasnart Krigen er endet, vil han tage sin Afsked, og alene leve for os, midt iblant os. Ak! var den kun først der, denne forønskte, inderlig forønskte Tid! Aldrig har vel en tørstig smægtet meere efter en Drik

Vand, end jeg efter den salige Fred. Dersom kun den gode Gud vil bevare os ham ved Helbred saa længe!

Min elskte Carl, der sønlig kysser Deres Hænder, er endnu bestandig den samme, kierlige Egtefælle, og jeg tror ikke, jeg behøver at frygte, at han nogensinde vil høre op, at være det. Han er en Yndling af den fortreffelige Wiesenau, og har forhvervet sig enhvers Gunst og Tilbøielighed paa Slottet og i Byen.

Min Moder anbefaler sig til Deres agtbare Venskab, men jeg &c. &c.

Hubert

Hubert til den gamle Gräber.

Den uformodentlige Rolighed, det gode Qvarteer og den bequemme Leilighed, jeg her har fundet, kan jeg vel ikke bedre anvende, end naar jeg giør Dig den Glæde, kiere Gamle, at skrive Dig et Brev til. Saa got har jeg i lang Tid ikke havt det, som denne Nat og i Dag. Engang rolig og ordentlig sovet, got ædt og got drukket, og Penge i Pungen, ha! Du Gamle, Du veed det allerede, det omskaber den hele gamle Karl fra nye af, og giver nye Kræfter og Kourage.

Ellers er det endnu ved det gamle hos os. Endnu bestandig intet andet end Husarkrig. Saa imellem noget med Infanteriet, men lidet betydeligt, og i Hovedsagen intet. De staae der for os forskandsede og formurede, og Fader Friderik tænker alt for faderligt til, at han skulde opofre sine brave Sønner. De skulle dog engang herfor, og da, nu Du veed det jo vel, gamle Sabel!

To Dage efter mit sidste Brev havde vi en Jagt der var meget lykkelig for os, besynderlig for mig. En halv Miil for ved os stod en fiendtlig Husarpost, der foruroligede os med uophørlige Drillerier. Oberstvagtmesteren detascherede Lieutenanten med tredsendstyve Mand paa Siden, for igiennem en Omvei at komme bag ved denne Post, han selv rykkede, en Time sildigere, frem ad: Vort lidet Antal gav dem Mod til at rykke ud, og oppebie vort Angreb. Vi bleve holdne noget fra dem; men neppe merkede vi nogle urolige Bevægelser imellem dem, saa styrtede vi os over dem.

Hvor lykkelig troffen! i dette Øieblik bleve de angrebne i Ryggen af vor Lieutenant. Om de nu endskiønt vare overflødig stærke til, at binde an med begge; bleve de dog bragte i saadan en Forvirring, at vi i første Angreb ganske sloge dem af. De flygtede fra alle Sider, og vi behøvede allene at forfølge.

Her giorde Din gamle Hubert et lykkeligt Greb. En forjaget Officier drog formedelst sin Hiønne Hest min Opmerksomhed til sig. Jeg

satte

satte efter ham, og da han saae vore Folk omkring ved sig, og vidste ikke, hvorhen han skulde vende sig, hentede jeg ham snart ind. Pardon! — Ja! Pardon! bort med Pistoler og Sabler! Han kastede begge Dele fra sig, og jeg tog Toilen paa hans Hest. Nu! — Da han forstod, hvad jeg meende; trakde han et smukt Uhr frem og gav mig det. Intet videre? Hvor er Børsen? ogsaa den her frem. Han trakde paa Skulderen, og svarede paa ungersk; men en vis Bevægelse med Axelen giorde ham lydig. Han trakde Børsen frem, og rakde mig den. Ha! Gamle, den var brav spekket! jeg løsde Knuden, skar den over med Sabelen, gav ham den halve Deel, hvori Sølvpengene var, og stak Guldet i min Lomme.

Nu gik det tilbage. Vi havde fire og tredive Fanger. Da jeg afleverede min Officier, trykde han mig i Haanden. Du er en brav Karl, sagde han i afbrudt tydsk! jeg under Dig af Hiertet Dit Bytte.

Nu hør engang, kiere Gamle! to og tredsindstyve deilige Dukater, og endnu nogle andre

Guld-

Guldstykker, som jeg ikke ret kiender, var det ikke en herlig Fangst? Men det Beste af det hele Bytte er Hesten. En stion Ukrainer, rask og hurtig som Fanden, og forstaaer Tienesten paa det Beste. Jeg vil beholde den, da min ikke er ganske fikker paa Benene.

Ikke sandt, Du under mig det, Gråber? Jeg unde Dig det jo ogsaa, da du i forrige Krig ved Liegnitz fik den skionne Badsæk ttl Bytte. Den gang gav Du mig rigelig deraf, jeg skulde nu vel og gisre det; men Du sidder jo varm, og behøver intet.

Hør, Gamle! Vor godgisrende Oberstvagtmester har lovet mig, at naar Du engang forlader Verden, jeg da skal have Dit Raadebrød. Du er gammel nok, og dersom Du sover ind saa henimod Freden, under jeg Dig den Ro, og den Himmel, hvor det jo skal være saa got. Dog, Du vil jo ikke være nogen Nar, kiere Gamle! og holde det for mit Alvor? Nei, nei! lev Du, saa længe Din gode Gud vil lade Dig leve. Jeg skal endnu finde Dig igien, endnu mangen Aften

pludrs

pludbre med Dig om Krigen, og naar Du da engang sover hen, holder jeg Dig mit Løvte, og trykker Dig Dine Øine sammen, følger Dig derpaa til Graven, og græder en Venskabstaare over den Høi, hvorunder Dine Levninger falde i Støv. Lev vel saa længe ret friſk og fornøiet. Det ønskes Dig med al Oprigtighed af Din ꝛc. ꝛc.

Den gamle Gråber til Oberſtvagtmeſter v. Volkmar.

Ja! Jeg kan ikke efterlade det, saa besværligt det endog vil blive mig, for mine svage Øiens Skyld, jeg maae give det gamle forpiinte Hierte Luft, og engang skrive Dem til. Havde jeg vel nogensinde kunnet haabe, i min høie Alder at blive saa lykkelig, som jeg virkelig er bleven? O! Du Gode i Himmelen! Du har ladet mig see min store Velgiørers Gemalinde og Børn! Tak være Dig for denne Glæde! Nu har jeg nydt i Din kiere Verden alt, hvad man kalder Lykke, ak meget meer, end jeg nogentid turde haabe.

Ved

Ved Gud! Herr Oberstvagtmester! Hvo fortiener det, Deres Gemalinde, at vi den gang græd saa meget, da vi holdt hende forloren. Ja, i Sandhed! om De skulde have taget sig en Gemalinde af Guds Himmel, havde De dog ikke kunnet finde hende bedre. Nu Gud være dog takket for alt hvad han giør!

Hvad for en Engel er den unge Dame! O! hvad er De en lykkelig Fader! Ak jeg under Dem det, under Dem det af ganske, ganske Hierte. Men saa ofte har jeg i mit Liv ikke grædt, som jeg nu maa giøre det af Glæde. Der er den elskværdige Engel, Deres Datter og den allerkiereste unge Mand omkring mig, made og pleie mig Gamle, lade sig pluddre noget for af mig om Krigen, og kalde mig Deres kiere gamle Fader. Jeg maa da af Glæde græde som et Barn, og det er mig saa behageligt, som jeg allerede var i Himmelen. Nu Gud giengielde Dem det, De Elskværdige, her og hisset evig!

Jeg har vel ganske belavet mig paa at dse, er vel og gammel nok dertil; men siden jeg har

lært

lært at kiende Deres Familie, har jeg saa et eget Anliggende til den kiere Gud. Jeg beder ham hver Dag, han alene skal lade mig opleve den Glæde, at jeg maa see Dem her midt imellem disse Elskværdige. Jeg er igien bleven ganske levende og munter, og haaber han vil høre denne Bøn. Maatte det dog skee ret snart!

Hubert har to gange skrevet til mig. Den gode Gamle har derved giort mig megen Glæde; men svare ham kan jeg ikke. Mine Øien ere for svage, og de gamle Been zittre saa meget, at jeg har maattet skrive paa dette i to Dage.

Nu den Almægtige styrke og bevare Dem, og føre Dem snart friskt igien til os, at vi kunne glæde os og prise ham. ꝛc. ꝛc.

Hubert

Hubert til Herr v. Wiesenau.

Ja! ved min arme Siel! Om det traf mit arrigste Fiende, hvad jeg her vil skrive Dem, kunde jeg ikke gisre det med Ligegyldighed. Der begynder jeg nu allerede paa det tredie Ark, og neppe er jeg kommen med Pennen derover, saa ligger Papiret saa fuldt af Taare, at jeg maae kaste det bort.

O Herr v. Wiesenau! vor kiere dyrebare Oberstwagtmester, der ligger han her i Sidekammeret, og kan neppe endnu drage Aanden. Ak! vi ere vel alle ret ulykkelige. Her hyler den hele Sqvadron ligesom Kierlinger, og hos Dem vil den hele Bye grædе. Ja! vilde det kun derved blive got! Saa ulykkelige har forrige Dag giort os.

I Gaar Eftermiddag kom vi i en ret fyrig Aktion med et overlegent fiendtlig Parti. Vi giorde der, hvad vi altid gisre, vi fegtede, efter gammel vedtagen Skik, som Preusser, og vandt endelig

endelig Seier som Preusser; men hvad vi tabde derved, det er Gud best bekiendt.

Fienden begyndte at vige tilbage, og Fegtningen nærmede sig til Enden; da fire rasende Østerriger faldt over Oberstwagtmesteren. Hans lovelige Modverge opholdt ham saa længe i Sadelen, til jeg og endnu een styrtede ind paa dem. I et Øieblik laae de nedsablede; men midt imellem dem sank Oberstwagtmesteren af Hesten. Vi havde nu fuldkommen vundet, og Fienden blev forfulgt.

Ja! Gud vred det, saa forvirret og fortumlet har jeg i mit ganske Liv aldrig været, som nu, da jeg saae denne Mand saa blodig, og med tillukte Øien, saa bleg som en Død, liggende for mig. De, som kom tilbage, sluttede sig omkring os, og deres Skrig bragde mig til mig selv. Er han død? raabde de: Gud staae os bi! Saa lad nu Djevelen ogsaa tage hele Resten, naar han vil.

O! Herr v. Wiesenau! hvor det trænger til Hiertet, naar saa et Hundrede brave Karle, med blodige Sabler og blødende Saar staae og sukke omkring en falden, saa elsket Officier, hvor det trænger til Hiertet, derom veed De ikke at giøre sig nogen Forestilling. —

En gammel brav Underofficier, der ikke langt fra ham laae og blødede, raabde til os: Brødre! hvad hielper det her at græde? Skaffer Raad, og henter Vogne. Maaskee han endnu ikke er ganske død. Giører Anstalt, at vi komme bort! Vi fulgde strax hans Raad; og da der var en Bye i Nærheden, havde vi snart Vogne. Vi lagde ham paa den ene, og førde vore stærkt Blesserede bort paa den anden.

Ved Rystelsen af Vognen blev han ligesom opvakt, og slog Øinene op; men tale kunde han ikke. Gud, hvor brøstede vi alle af Glæde! da vi saae, han levede. Alting trængde sig omkring ham, græd nu af Glæde, og ingen tænkde paa sine egne Saar. Vi have bragt ham til * * *

Ved

Ved vor Ankomst hentede vi alt det sammen, som vi kunde treffe af Feltskierere, og han blev forbunden.

I d Live er han altsaa, Gud være lovet, endnu; men om han vil blive det, det ved Gud. Hans Saar ere tildeels farlige. Han har et Skud i den venstre Hofte, et Sabelhug over det venstre Øre og et i Nakken. Det sidste er det farligste. Det vilde have skilt Hovedet fra Kroppen, havde ikke Haartoppen hindret, at det ikke kunde trænge dybere ind. Han er af det meget Blod ganske udmattet, og hans Smerter ere usigelige. Vel betage Lægerne ikke alt Haab til Livet; men jeg synes dog ikke meget got derom.

Der har De nu den hele bedrøvelige Historie. De maae best vide, hvorledes De paa beste Maade kan meddele den arme Familie den. Det kan De tro uden Eed, at Hubert vist ikke skal efterlade noget, som kan bidrage til hans Helbredelse. Kunde jeg redde ham med mit Blod. Døer han — nu saa god Nat Glæde i denne Verden! Hubert skal ikke længe begræde ham. Dog derom

raabde Henriette ind i Kammeret. Dette Syn giorde hende bestyrtset og forundret. Store Gud! raabde hun, min Fader er død! Hun sank ned ved Døren i Afmagt.

Hendes Moder kom, og hun kom, for at synke ned ved hende. O Gud! hvoraf kom det, at mit Hierte ikke sprang i Stykker? Det Skrig, jeg giorde, kaldte Folkene hid. Jeg lod Moder og Datter bringe i deres Kammer, overlod dem til deres Opvarterskers Omsorg, og vendte tilbage til den unge Werner.

Jeg læste det skrekkelige Brev. O! Gud være priset! raabde jeg, han lever jo! løb i Kammeret til Damerne, og bekræftede dem med Eed, deres Gemal og Fader lever. De fordrede Brevet. Her hialp ingen Vegring: jeg maatte ud med det, og det blev læst.

Nu strømmede Taarene fra alle Sider. Jeg vilde unddrage mig fra et saa hiertesørende Syn, og gik ud af Slottet. Her var en Skueplads af Jammerde. Gamle og Unge fra Byen stode her

blan-

blandede imellem Slots-Domestikkerne, vriede Hænderne, og græd høit: Ak han er død! Herr von Wiesenau! Vor Herre, vor Fader, vor Ven, han er død! Nei! raabde jeg, saa høit jeg kunde, han er ikke! Han er stærkt saaret, og den gode Gud vil give os ham igien. Gaae hiem! Eders Nærværelse formerer kun Bedrøvelsen paa Slottet. De gik trøstede bort, og jeg vendte tilbage.

Endelig havde vi grædt Natten frem, og gik fra hverandre. Den følgende Morgen, tidlig Kl. 6, traadde Herr Werner reisefærdig ind i mit Kammer. Nu strax, sagde han, rider jeg med Johan til K * * * tager der Extrapost og reiser til vor Fader. Jeg søgde at berolige ham, og afsnakke ham denne Reise, som jeg selv havde besluttet at giøre; men der hialp intet. Da jeg kom ned med ham, trængde Damerne saa heftig paa hans hastige Bortreise, at jeg ikke holdt det værdt, at begynde paa, at tale derimod. Klokken syv var han borte.

Gud føre ham friſk og uſkad til Dig! Han ſtyrke Dig og bønhøre vor Sukken og Græden for Din Helbredelſe! Lad før alting den gamle Hubert ikke komme fra Dig. Han ſkal være det ſamme for Dig, ſom fordum Gråber var, og befal ham, ofte at ſkrive mig til. Ak lev dog, dyrebareſte Volkmar! og gid det næſte Brev maatte tale om Bedring. — ꝛc.

Den ſamme til Hubert.

Som han har tænkt det, kiære Gamle! Hans Brev har knuſet vore Hierter og forſtyrret vor ganſke Lyſ[illegible]alighed. O giør os igien lykkelige, og ſkriv os ſnart til om hans beklagelſeværdige Oberſtvagtmeſters Bedring. Jeg ved, hvor høit han elſker ham; altſaa er det overflødigt, at anbefale Ham, at bidrage alt til hans haſtige Helbredelſe. Men derom beder jeg ham, kiære, brave Hubert! ſkriv mig til, ſaa ofte det er Ham muligt. Skulde den Stakkels Saarede endnu befinde ſig ſlet,

ſaa

saa gis ham ikke det Indlagte, ikke førend han troer, det got kan lade sig giøre.

Hans Herre maae nok være got forsynet med Penge. Skulde der behøves meer; saa kan han kun vende sig til Kiøbmand = = = i Breslau, som skal udtælle saa meget, Han forlanger.

Naar han faaer dette Brev, vil den unge Herr Werner allerede være hos ham, og forene sin Omsorg med hans. Sørg endelig for duelige Læger, og skye ingen Omkostninger, og saasnart det kan skee; fører han den Syge til Breslau. Jeg venter snart gode Efterretninger, og er ꝛc.

Henriette til Præsten Ulrik.

Lad dyrebareste Fader! Deres bekymrede, trøstesløse Datter ile til Deres faderlige Bryst, og deri udøse hendes Elendigheds Taare. Vist vil De smittes deraf, og selv græde med; men Deres Taare ville bifalde min Græmmelse, retfærdiggiøre min dødelige Bedrøvelse, og vel ikke trøste mig, men dog en Smule forbinde mine blødende Saar.

Hvor jeg der saa smukt drømde om Lykke i tilkommende, lykkalige Dage! men nu har jeg uddrømt. Hvorfor skulde jeg dog det? Hvorfor skulde jeg vækkes af denne lykkalige Drøm, for at erfare det skrekkeligste, Fremtiden var i Stand til at frembringe?

Ak, min Fader, min elskte Fader! De forenede Taare af en for hans Bevaring og Sundhed bedende Familie har ikke kunnet frelse ham. Skiulet med dødelige Saar, ligger han i = = = = og maaskee er den beste Faders Siel nu, da jeg skriver dette, i de salige Englers Forsamling.

Det

Det er det smerteligste Saar; der kunde ramme mit Hierte. Og her, her er ingen Trøster, ingen Læge, der forbinder Sielens Saar. Min arme trøstesløse Moder græder for sig selv, indsluttet i sit Kammer, flyer det klagende, sorrigfulde Syn af en jamrende Datter, kan ikke trøste og vil ikke tage imod Trøst. Wiesenaus Hierte bløder. Han vil indgyde Trøst, og hans Sukke qvæle Ordene. Hvor jeg vender mig hen, seer jeg Taare flyde, seer Ansigter fulde af Sorrig, Træk, hvoraf Bedrøvelsen taler. En dødelig Stilhed herster paa Slottet, og mit Opholdssted er som midt imellem Gravene.

Skal jeg overleve den, denne dræbende Sorrig? Vil det svage qvindagtige Hierte, der hastig nedtrykkes af en alt for tungt trykkende Byrde, have Kræfter nok til at udholde saa mange Lidelser? Vil dette Dødsbud ikke dræbe mig? Ak, det vil det, jeg føler det! Dette Slag vil adsplitte mit Hierte, vil sønderknuse det. Vel! vel for mig, hvis det skeer! Saa er min Sorrig for evig udslettet, og jeg lever hos min elskte Fader.

O min

O min Dyrebareste! den sidste Tanke er den trøsteligste, jeg i hele fire Dage har kunnet fatte! Gud skee Lov! at det faldt mig ind, nu er jeg roligere!

* * *
* * *

Udmattet af Sorg, og træt af at græde, kunde jeg tilforn ikke skrive videre. Nu, efter en Smule Rolighed farer jeg fort.

Min kiere Mand reiste strax den følgende Morgen, efter den forskrekkelige Efterretning, til min beklagelsesværdige Fader. Gud ledsage ham og lade ham finde denne Elskværdige ved Live!

Den gamle retskafne Gråber, nedtrykt af Alderdommen og udtømmet paa Kræfter, blev ved den bedrøvelige Tidende sat i den heftigste Bevægelse. Han ligger meget svag til Sengs, og den heftigste Bedrøvelse truer at qvæle ham. Jeg tør ikke besøge ham, mit Aasyn vilde dræbe ham.

Siden

Siden i Gaar Middag har jeg ikke seet min Moder, Hun lader ingen komme til sig uden Madam Erik, Præste-Enken. O kunde jeg, min Fader! udsee Taare i Deres og min moderlige Venindes Barm, ligge derved og græde! Maaskee tilgræd jeg mig Lindring, en Smule Roligged. — Just nu bringer man mig den bedrøvelige Efterretning, at den gamle Gråber er færdig at sove hen.

* * * * * *

Han er borte, den gamle ærværdige Mand. Med et Suk for min Faders Frelse hensluntrede han — hvor misunder jeg den Lykkelige! Han har afkiempet, og er til Hvile.

Atter en Anledning meer til Bedrøvelse! Han var min Yndling, og hans Samtaler vare mig ofte en behagelig Underholdning. — Sov roligt, værdige Gamle! Din Siel leve i Fred! —

* * *
* * *

Jeg blev i Forgaar saa heftig angrebet af Hovedpine, som og vedvarede endnu i Gaar, at jeg først i Dag kan skrive videre. I Eftermiddag Kl. 3. blev min kiere Gamles Liig jordet. Vore Domestikker og Indvaanerne i Byen ledsagede ham til Graven, og enhver har udgydet sine Taare over ham. Jeg har overdraget Herr v. Wiesenau, at lade ham forfærdige en Liigsteen, hvorpaa den Affære ved Freiberg er afbildet. Han fortiener jo, den Gode, at hans Amindelse bliver holdet i Ære.

Saasnart jeg faaer Efterretning fra min Mand, skal jeg meddele Dem den. Beklag Deres ynkværdige Datter, beklag os alle og lev vel!

Kapteln

Kaptein v. Percarin i K . . . til Herr v. Wiesenau.

Ved Du det allerede, kiere Wiesenau! eller skal jeg være den første, der meddeler Dig denne ulykkelige Efterretning? Er det det sidste, saa fat Dig, kiere Broder! og bibring Familien det med Forsigtighed! I Dag mod Middag fik jeg et Brev fra Ritmester v. Petronell, hvori han blant andet melder mig, at vor Ven, den retskafne Oberstvagtmester von Volkmar, er død af sine Saar i . . . . . Et andet Brev fra Armeen giver just samme Efterretning. Jeg beklager den redelige Husar; men endnu meer den Stakkels Enke og Datter. Kan jeg bidrage noget til Eders Trøst, saa befal mig at komme der over. Jeg er ꝛc.

Herr

Herr v. Wiesenau til Enken Erik.

Mit Hierte er alt for heftig knuset, at jeg kunde tale med Dem, jeg betiener mig derfor af Pennen. Just i dette Øieblik faaer jeg den skrekkelige Efterretning fra K * * *, at vor retskafne Volkmar er død af sine Saar. Det er mig ganske og aldeles umuligt at meddele hans beklagelsesværdige Gemalinde og trøstesløse Datter denne dødelige Efterretning; men da det er nødvendigt, at de erfare det, førend det, maaskee uforberedet, bliver meldet fra K * * *; saa overdrager jeg det til Dem, at paatage sig denne bedrøvelige Forretning. De er alt for forstandig til, at jeg skulde behøve at anbefale Dem Forsigtighed og Varsomhed, desuden vil De lade Deres Indsigt treffe den beste Maade, hvorpaa det bequemmest kan lade sig gisre.

Henriette

Henriette til Præsten Ulrik.

Endelig er det nede, det forfærdelige Tordenslag af det frygtelige Veir, der havde trakt sig sammen over os. Skrekkelig blev det nedslynget midt imellem os, og styrtede os uden Sandser til Jorden. Mit Hierte er adsplittet. Hvor er det muligt, at jeg lever endnu? O Gud! lad mig græde, lad mig græde! lad mig græde Strømme, eller lad dette beklemte Bryst briste!

Han er død, beste Fader! den elskværdigste Mand, den simmeste iblant Fædre, han er død! — O hvorfor lever han endnu? Hvorfor er ikke allerede min Siel forenet med hans Engle-Siel? — Min Moder, ak min arme trøstesløse Moder! Hun ligger ogsaa i Dødens Arme! Gud! Dersom Du og tager hende fra mig, lader mig da blive alene tilbage; hvad skal jeg da begynde med et Liv, som jeg ikke kan bære?

Jeg er ikke skikket til at skrive mere; men er ikke dette lidet mere end alt, hvad jeg i mit Liv har skrevet Dem til?

Frue von Scharrfuß til Frue von Volkmar.

Madame!

Jei mo bekenne, at jei lovede mei Stor fornsgelse Af ded bekenskav jei nyli Ved min besøgelse ville Gore med dem; Men deres Datters Ubeskedne opførsel Har betaget Mei dette hob. jei mo alleene Sie dem, at di Her i denne Ein vil slæt gisre der Lygge, dersom di ikke lækker Vin paa, At sette grenser for denne lille uartiges Hvvmod, Dammerne Hærved at Leve, Og Den Blier hart tuktet, Der, enog uden, At vide det trenger Sei i Deres selskav. Vel hober Jei, at Den freghed, deres Datter sist viste, nu Vil læge sig af Sig self. ti da hennes Fader, paa Vis beskermelse Hun vist Nok kunne forlade Sei, Er ded af Sine saar, vil Hun vel slaa En streng Af-

jei

jei unner Vel inte den Retskafne man Døden, Men dersom Denne refselse Bidrager Noet Til at hun Kan blie Forstannigere og beskednere, Kand Ded dog tiene Henne til Noet — i Øfrigt er Jei ꝛc.

Hubert til Herr v. Wiesenau.

Gud være lovet! i Dag er jeg ikke noget Skreks- og Døds-Bud. Vor kiere Oberstvagtmester lever, og giver Haab til Bedring. Men den Stakkels Herre! hvad han ogsaa har udstaaet, det er ubeskriveligt. Den fordømte Saarfeber bragde ham saa nær Døden, at vi troede, den allerede havde ham, og for fire Dage siden holdt enhver ham for død, og Lægerne selv gave ham over. Nu hvad vi der have lidt for hans Skyld, det er kun Gud og os bekiendt.

Jeg har giort hvad De har befalet mig. Jeg havde antaget en Regiments Feldtskier fra et nærliggende Infanterieregiment; men Manden

var saa overvældet med Forretninger, at jeg vel saae, der ikke kunne komme noget ud af det, og med Kompagniefeldtskererne vilde jeg slet intet have noget at giøre; altsaa skrev jeg til Kiøbmanden . . . til Breslau, og bad ham, strax at oversende mig en ret skikket Doktor og Saarlæge. Han sendte begge, og ganske vist have vi Gud og disse Folk at takke for den Mands Liv, vi begræd. De maae begge være retskaffen lærde; thi vi forstaae her ikke det mindste af det, de tale, og vi tænke dog og at have Menneskeforstand. Dog det maae nu være eller ikke være, Gud være lovet, at det igien er kommet saa vidt med den kiere Mand og at det efter deres Løfte snart skal blive endnu bedre.

Deres Brev har jeg endnu ikke tordet give ham. Lægen vilde ikke tillade det. Spørsmaalene om hans Familie har jeg besvaret ham efter Gotbefindende, og alt imellem loiet en Smule. Det vil han nok tilgive mig, det skede jo til hans Beste. Saasnart Doktoren holder det for giørligt, vil jeg bringe ham til Breslau.

Kiere

Kiere Gud! hvor vil den kiere Familie glæde sig over dette Brev! Jeg vilde give meget til, at jeg personlig havde kunnet give denne Efterretning. Den elskværdige unge Dame skulde vist have trykket mig i Haanden, og saadant et Haandtryk af saadan en Engel, ha! det trænger og en gammel Karl endnu lige til Hiertet, saa det hopper. Nu, nu, naar vi komme tilbage, kan det jo endnu skee, og det skeer maaskee snart; thi med Tieneſten maae det vel, som jeg befrygter, være forbi med Overſtvagtmeſteren. Saaret i Nakken kunde vel efterlade ſig noget.

Men et Sted i Deres Brev forſtaaer jeg mig ikke paa, Herr von Wieſenau! De ſkriver: naar jeg fik Deres Brev, vilde den unge Werner allerede være hos os. Her har endnu ingen af os ſeet ham. Deres Brev kom dog tre Dage ſildigere, end det havde ſkullet komme, og nu har jeg igien ventet fire Dage, det er ſyv, og endnu er han ikke kommen. Dog, maaskee han har befindet ſig, og aldeles begivet Reiſen. Her havde han dog ikke kunnet hielpe os.

Vær Du nu i Fremtiden uden Bekymring; Gud vil fremdeles hielpe, og gisre alting got! Jeg skal skrive Dem til, saa ofte jeg har Tid. Paa Penge mangler det os ikke, og paa Bequemmelighed ikke heller. Men paa Taalmodighed vil det undertiden mangle, hvad den Syge angaaer, Du, det haardeste er jo overstaaet! Lev vel!

Herr v. Wiesenau til Amtmand Werner.

Om vor kiere Oberstwagtmesters bedrøvelige Skiebne maae De for længe siden være underrettet ved Deres Herr Sons og Frue Svigerdatters Breve til Præsten Ulrik. Breve, som jeg i Dag har faaet fra den gamle Hubert, meddele os den glædelige Efterretning, at det bedrer sig med den kiere Mand, og at Lægerne give Haab om fuldkommen Helbredelse. Saa uskeligt alt dette er for os, saa indeholder dog Brevet en Omstændighed, der ikke behager mig, og foraarsager mig megen Bekymring. Deres Herr Son

er

er ikke ankommen til Oberstvagtmesteren; da han dog, formedelst sin Tilfærdighed, havde kunnet være der ved Brevets Bortgang for adskillige Dage siden. Har De maaskee beholdet ham hos sig? Er han maaskee endog blevet syg? Riv De mig ud af den Angest og Bekymring, jeg for hans Skyld lever i, ved et hastigt Svar. Saa længe vil jeg her holde Sagen dulgt — ꝛc. ꝛc.

Henriette til Præsten Ulrik.

Saaledes er det dog næsten med ethvert frygteligt Veir. Naar det har trakt sig sammen, og ruller frygtelig over os, see vi med den ængstelige Forventning dets Udbrud imøde. Hvor bliver det mørkt og stille omkring os! Hos hele Naturen hersker en ærbødig Taushed: Menneskets seer stønnende mod Himmelen, og Dyr og Fugle krybe i Skiul. Endelig bryder det løs og alting viser sig i saa skrekkelig en Skikkelse, og Elementerne kiempe saa frygtelig, som de truede Undergang og fuldkommen Ødelæggelse. Nu farer det

frygteligste af Slagene ud, og alle Skabninger i Nærheden tabe Sandserne. Men nu fremkommer der en voldsirende Stormvind. Skyerne tage Flugten, Himmelen klares op, og den glædebringende Sol straaler ned paa os i sin skiønneste Glands.

Saaledes var det, og saaledes er det for nærværende Tid paa vort Slot. Det sorte Mørke, hvori Græmmelse og Kummer havde sat os, har Gud med sin Glædessol paa engang adsplittet, og det er igien saa smukt og klart omkring os, som paa den reneste og klareste Foraars middag. O! hvor priser jeg hans uforticnte Naade og Godhed, og hvor skal jeg evig prise den!

Nu gior det mig hiertelig ondt, at jeg sendte mit sidste Brev saa hastig til Dem. Jeg havde dog kunnet spare Deres faderlige Hierte for en stor Bekymring. Men nu er det og høist glædeligt for mig, at jeg kan tage enhver skrekkelig Efterretning tilbage, og sætte en tusende Gange bedre i Stedet derfor. Han leser, den dyrebare,

best

beste Faber! Han ikke alene lever, men han bedrer sig endog, og giver Haab til fuldkommnen Helbredelse. Hvilken behagelig, lykkalig Forandring! O Gud! Du er god! god langt over alle vore Begreber!

Den ventende Dagspost var kommen fra K . . . To Breve havde meldet den; og dog var den, Gud være lovet, grundfalsk! Huberts Brev, som vi fik i Gaar, har lykkaliggiort os med nye Lykke, med nyt Liv.

Imidlertid undrer jeg billig over, at vi endnu intet Brev har faaet fra min elskte Carl. Han maae dog være lykkelig ankommen, og Skiebnen vil vel dog ikke berede mig en nye Ulykke? Dog det befrygter jeg ikke af den gode Gud, som hidindtil har været saa naadig, saa velgiørende imod mig.

Min Moder, den igien oplevede, glædede Gode, kysser Dem med systerlig Kierlighed, men jeg er ꝛc. ꝛc.

Henriette til Frue Scharfuß.

Madame!

Min Moder, der ikke befinder sig ret vel, har overdraget mig, i hendes Sted, at besvare Deres Brev. De beviser mig virkelig megen Ære dermed, at De deri fornemmelig beskieftiger Dem med mig. O Madame jeg er Dem derfor ydmygst forbunden. De tænker saa gunstig, Madame, at sørge for vor Lykke i denne Egn. O anviis os dog de Midler, hvorved vi kunne giøre den, og da min Ubeskedenhed og Frekhed alene skal være Skyld i, at den ikke vil blive giort; vilde De da vel bevise mig den Bevaagenhed, at lære mig, hvorledes jeg lettest og snarest kunde befries fra disse vederstyggelige Egenskaber, der hænge ved mig? De synes at besidde al fornøden Dueligheb dertil i en høi Grad; og da jeg er boielig og lærvillig skulde De snart giøre mig ligesaa fuldkommen, som De selv er. Viis De mig bestandig denne Velgierning; Den Forbindtlighed De, derved paalægger mig, vil være stor.

Imidlertid maae jeg dog ogsaa sige Dem, at jeg allerede har den Ære, at staae i Bekiendtskab med mange meget værdige adelige Damer i denne Egn. Men de have saa lidet bemærket oven anførte meget modbydelige Egenskaber hos mig, at de meget meer have givet mig deres Venskab, og i min Fraværelse talet meget bersmmelig om mig. Jeg kunde her nævne dem ved Navn, hvis jeg fandt det nødvendigt. Hvorledes mon det dog nu kan gaae til, Madam! at disse meget fornuftige Damers Dom saa aldeles modsiger Deres? —— Ganske naturlig. De ere ingen Narre, der lade sig forlede af Forfængelighed og Stolthed til, at begegne Personer, som de holde for ringere, med Overmod. De ere paa en fornuftig Maade nedladende, fornærme ingen, ere høflige mod enhver, og paa den anden Side bestræber enhver sig, at begegne dem paa den behageligste Maade. Saaledes er det, Madame! i det mindste tænker jeg at have truffen den sande Aarsag.

Til Slutning kan jeg endnu have den Fornøielse at lade Dem vide, at min Fader, som jeg aldeles har Aarsag at være stolt af, men som

aldrig

aldrig tog Ubeskedenhed og Frekhed i Beskyttelse, vel er saaret, men lever og bedrer sig. Sikker Efterretning, som vi i Dag har faaet fra en af hans Folk, har erklæret det Rygte, der i K . . . gik om hans Død, for ganske falsk. Det falske Rygte er ogsaa Aarsagen, at jeg først i Dag bevarer Deres Brev, da jeg den gang ikke kunde beskiæftige mig med Smaating af dette Slags. De vilde have den Godhed, at tilgive denne liden Opsættelse. Jeg er i øvrigt ꝛc. ——

Amtmand Werner til Herr von Wiesenau.

Deres Brev har opfyldt mig med Skræk og Bekymring for min Søn. Gud! hvor mon den Ulykkelige er kommen hen? Skulde jeg ikke være en nedslaaet beklagelsesværdig Fader, om jeg misstede ham?

Hos mig har han kun opholdt sig een Nat, og er den 17de tilig reist bort med sine Betientere

til

til Hest. Strax en Time, efter at jeg fik Deres Brev, sendte jeg min Skriver til * * * *, og i Gaar Aftes erholdte jeg en Skrivelse fra ham, hvori han melder mig, at Drengen tilforladelig ikke er ankommen; han selv vilde jage Egnen igiennem, for at indhente Efterretning om ham. Hans Tiener, som han formedelst en Kolique, han blev plaget med, lod efter sig i * * *, er ankommen til Oberstvagtmesteren, men om min Carl veed han intet.

Det er en forskrekkelig Tilstand, hvori jeg befinder mig. I Eftermiddag vil jeg selv affted, og søge ham op; men Gud veed, hvor?

Det havde været bedre, om De slet ikke havde ladet ham reise. Hvad kunde han vel desuden hielpe Oberstvagtmesteren, han er jo hverken Doktor eller Feldtskier. Oberstvagtmesteren selv er og bleven meget utaalmodig over, at man har tilladt ham at reise. Der har vi nu en bedrøvelig Forandring, paa den eene Side Faderen frelst, og paa den anden, Søn og Mand mistet.

Saa

Saa snart jeg opdager ham; skal jeg melde Dem det. Gud staae mig arme gamle Mand og nedslaaede Fader bi, dersom han ikke findes igien! Med hiertelig Bedrøvelse da ned i Graven, og ingen Søn, der kan trykke mine Øien til! Store Gud, det er bedrøveligt! ꝛc. ꝛc.

Frøken v. Adelsberg til Henriette Werner.

Ved vor næste Sammenkomst, som snart maae skee, skal jeg ret hiertelig kysse Dem for den Fornøielse, hvor med De har holdet mig skadesløs for det Besøg, Etiqvetten befalede mig i Gaar at aflægge hos Frue v. Scharrfuß. Strax i Begyndelsen var Talen om den Besøgelse, hun nylig har givet Dem. Hun skildrede Frue Werner med saadanne Farver, der forestillede mig hende ganske ukiendelig. Da jeg imidlertid kiender hendes bagtalerske Tunge, og min Werners Skalkagtighed ogsaa til Deels er mig bekiendt; saa giorde jeg mig i en Hast et Udkast til et andet Billede, som

jeg

jeg holdt for bedre kruffen. Hun var saa taabelig at vise mig det Svar, De havde givet hende paa hendes, formodentlig naragtige og uartige Brev. O dette Svar kiereste Werner! hvad for Fornøielse har det giort mig! Saa snart jeg igien skal see Dem, maae jeg kysse Dem derfor.

Jeg var saa ondskabsfuld at læse det hvit, og ledsage det med Forklaringer og Anmærkninger, og havde den Glæde, at see, hvor Blodet steg hende i Ansigtet. Nu vel, beste Veninde, De har affærdiget hende efter Fortieneste! Frygt De kun ikke for hendes Bagtalelse hos den øvrige Adel. Hun er allerede bekiendt overalt, og for hendes overdrevne Stolthed foragtet. Frøkenerne von Edelherz, Den unge Grevinde von Gyldenstern, Frøken von Tieffenham, jeg og min Søster tage Dem i alt Fald i vor Beskyttelse, Dersom De skulde finde det nødvendigt. Vi ere vist Deres oprigtige Veninder, og De vil giøre os en ret stor Fornøielse, om De og vil være vores. Nu, min er De, det veed jeg; derfor er jeg og igien med ganske Hierte Deres.

Naar

Naar vi igien sees, maae De vise mig Frue von Scharfuß's Brev. Jeg kiender hendes Skrivemaade, og De maae smukt holde mig det til Gode, og ikke holde mig for unskabsfuld, dersom jeg gior mig lystig derover. Denne Frue har havt en meget god Opdragelse; men allerede i hendes Barndom troede hun sig saa klog, at hun holdt det for overflødigt, ved Undervisning at blive klogere. Lev vel, kiereste Werner! og anbefal mig til Deres fortrefflige Moder. ꝛc.

Hubert til Herr von Wiesenau.

Der har nu vel Omstændighederne meget forandret sig; men vist ikke forbedret sig. Oberstvagtmesteren bliver, Gud være lovet! hver Dag bedre; men hvor er den unge Herr Werner? I Gaar har den gamle bekymrede Fader været her. Han og hans Skriver har gienemkrydset Egnen; men ikke fundet ham, ikke engang erfaret noget om ham. Han er kommen til = = = en Miil herfra, herfra er han forsvunden. Hvad der gior Sagen

vanre,

værre, og lader os alle frygte for ham, er, at han ingen Pas har med sig. Dette ligger i hans Skrivertavle, som hans Tiener bærer hos sig. Hvad det er og for en Efterladenhed, at han ikke har forbret det af Karlen, da han lod ham syg efter sig. Har vore Folk fundet ham; har de vist nok taget ham med, thi han havde jo intet at bevise sin Frihed med; men skulde han have havt den Ulykke, som jeg dog næsten ikke kan troe, at være falden i fiendtlige Hænder; nu saa var det allerværste at befrygte.

Den stakkels Faders Klager er ret gaaet mig til Hierte. Skade for den vakre unge Mand, om han skulde være forloren! Oberstvagtmesteren var det strax ikke tilpas, da jeg sagde ham, at han vilde komme, og nu er han fuldkommen opbragt imod denne Reise; men ikke imod Dem, Herr v. Wiesenau! thi han har nu læst Deres Brev, hvori De har skrevet om Sagen.

Jeg har udskikket sex af vore beste Spohunde, og har giort det overalt bekiendt, og beskrevet den unge Werner, det beste muligt;

dersom det ikke hielper, veed jeg ikke hvad man videre skal begynde.

Oberstvagtmesteren har befalet mig, at bede Dem, at, hvis hans Gemalinde og Datter endnu ikke veed det, De da vil dølge det for Dem, saa længe det er muligt. Saasnart vi her erfare det mindste om ham; skal De strax faae det at vide ꝛc. ꝛc.

Henriette Werner til Froken von Adelsberg.

De har med Deres sidste Brev givet mig en overordentlig Fornøielse. Sandelig, allerkiereste Froken! Min Moder og jeg kunne ønske os til Lykke, at De og andre fortreffelige Personer har beæret os med Deres Bekiendtskab, førend det behagede Frue v. Scharrfuß at nedlade sig til os. En Frue, af saadan en Gemytsbeskaffenhed, og en saa udæmmet Stolthed, vilde have giort os bekiendt under saadan en Karakteer, der skulde

have

have holdet enhver Ubeltænkende fra os. Paa den ene Side er det mig vel kiert, at De har læst mit Svar paa hendes virkelig meget ubeskedne Brev; men paa den anden maae jeg og bekrygte, at det, betragtet fra en vis Side, kunde være i Stand til, at gisre mig Skade i de gode Tanker, De har havt den Godhed, at antage om mig. I Gierningen synes det at være kommet fra en spodsk og knipsk Skriverindes Pen; Men naar De betænker Anledningen dertil, og sammenligner mine Udtryk med de Fornærmelser man har tilfoiet mig; saa vil De, i Kraft af Deres milde og gode Hierte, lade mig vederfares Ret, og frikiende mig for Egenskaber, der vilde gisre mig uværdig til den Ære af Deres Bekiendtskab. Et længere og nsiere Bekiendtskab skal, som jeg haaber, fuldkommen retfærdiggisre mig.

Jeg fandt det nsdvendigt, beste Frsken, at skrive Dem dette til; thi Besiddelsen og Varigheden af et saa fortreffeligt Hiertes Venskab er mig alt for vigtig, at Deres Tanker om mig kunde være mig ligegyldige.

Anbefal De mig til de Elskværdiges agtbare Venskab, hvis Navne De anfører i Deres Brev, og vedligehold mig Deres Bevaagenhed.

Min Moder er ganske Deres, men jeg ꝛc. ꝛc.

Amtmand Werner til Herr von Wiesenau.

Der er jeg nu igien hiemme; men ulykkeligere og mere bekymret, end da jeg reiste bort. Tilforn havde jeg dog endnu noget Haab om at finde ham, den Stakkels ulykkelige Forlorne, men nu er ogsaa dette forsvundet. Gud, hvormed har jeg fortient det, at Du saa haardt tugter mig, slaaer mig saaledes til Jorden, uden at dræbe mig! Jeg havde kun ham, den Eneste, opdrog ham, til han blev stor, til Glæde og Stytte i min Alderdom, og maatte, o Gud! maatte miste ham! I hvilket Krat, i hvilken eensom Skov maae hans Been forraadne i den fri Luft? Thi han er vist faldet i Røverhænder, og paa en blodig Maade myrdet. Ikke engang en Grav har jeg

skulket

skullet gjøre til Dig, Stakkels Myrdede! har mistet Dig, uden at see Dig dø! Maae nu græde her barnløs og forladt! Ak! vilde Gud være mig saa god, at bortkalde mig i denne Nat, saaledes udrive mig fra al Græmmelse lade alle mine Taare borttørres, o! hvor vilde jeg prise ham for denne Godhed der oppe i hans bedre Verden! Men jeg skal vel . . .

Just nu fik jeg Ulykkelige et Brev fra Adelsmanden i . . . Han melder mig, at man i hans Skov, ved Siden af Veien, har fundet en skudt Hest med Sadel og Tøi, men intet Spor af noget dræbt Menneske. Efter hans Beskrivelse paa Hesten og Sadeltøiet er det min. O Gud! behøver jeg nu længer at tvivle paa! min hele Ulykke? Ak, det er kun alt for vist! Morderne har drevet ham dybere ind i Krattet og der dræbt ham. O! min Søn! min Søn! min eneste Søn! vilde Gud, jeg kunde dø med Dig!

Frøken v. Adelsberg til Henriette Werner.

Jeg tør ikke opsætte det et Øieblik, kjereste Werner! at besvare Deres Brev, for at betage Dem en grundfalsk Mening om mig. Hvorledes? min Beste! jeg skulde holde Dem for spodsk, for knipsk? Dem? og dertil skulde Deres allerkjereste Brev forlede mig? Et Brev, hvorom jeg skrev Dem til, at jeg vilde kysse Dem derfor? For Himlens Skyld! hvor kunde De dog falde paa saadanne Tanker? Nei, min Werner! Deres Brev til den stolte Scharrfuß har givet mig en sand Fornøielse, og saa lidet giort Afbræk i de gode Tanker, jeg allerede tilforn havde om Dem, at det meget mere har forøget dem. Veed jeg da ikke, at man maae omgaaes med en Karinde som med en Karinde? Bort altsaa med denne Mistanke, hvoraf i Sandhed ikke det mindste er faldet mig ind.

Her vilde jeg slutte: men en Efterretning, som man just nu bringer mig, og foraarsager mig

sto

ſtor Skrek, giver mig igien Pennen i Haanden. Hvorledes? Min Hierte! hendes kiere Mand ſkal være blevet borte paa ſin Reiſe? det vilde være en ſælſom og bedrøvelig Omſtændighed; men ſom jeg ſaa lige hen ikke kan troe. Man miſter vel undertiden Børn, men et voxen, forſtandigt Menneſke kan jo ikke blive ſaaledes borte, at man ikke ſkulde opdage, hvor han var bleven af. Jeg flyver endnu i Dag i Deres Arme, for at blive nøiere underrettet derom. Gud bevare mig for Bekræftelſen af Deres Mund.

Henriette til Præſten Ulrik.

Er jeg Beklagelſesværdige ikke ligeſom en Bold for en forbittret og forhadt Skiebne? Snart ſvever jeg i Luften, ſeer over, ned og under mig intet uden Glæde og Fornøielſe, og ſaa ſtyrter jeg pludſelig ned, og ſynker ſaa dybt i Muld og Dynd, at jeg troer mig forloren uden Redning.

De maae allerede for længe siden, dyrebareste Forældre, vide min nye skrekkelige Ulykke. Den nedslaaede, kummerfulde Fader har vel ikke fortiet det for Dem. O! beklag dog en ulykkelig Familie, der synes at være udkaaret til, bestandig at kiempe med nye Ulykker, at komme sig af en Daanelse efter haarde Slag, for igien at daane af nye igientagne.

O! hvorfor var jeg igien saa lykkalig! Hvorfor aabnede Glædens Himmel sig saaledes igien over mig! Engle smilede Fred ned paa mig, og jeg skuede igien i en glad Fremtid. Og nu? hvor ere de, de Lykkaligheder? Hvor er Glædens aabnede Himmel? Hvor Englenes Fredssmil? den glade Fremtid? Ak! det var kun Bedragerie, Bedragerie og Blendeværk!

O! min Carl! min elskte Werner! hvor er Du? hvor skal min forladte, smægtende Siel søge Dig? Hvor finder jeg Dig Elskte? Ak! i Graven — midt iblant Døde — Og jeg lever? jeg Din trøstesløse, forladte Ægtefælle? jeg lever? O Gud! hvorfor skal jeg leve? leve uden ham? —

Denne

Denne forfærkelige Efterretning har jeg fiaalet. I den munterste Sindsforfatning kom jeg ind i Herr von Wiesenaus Kammer. Jeg fandt ham ikke. Der laae Breve paa Bordet. Jeg kiendte vor Fader Werners Haand, tog Brevet og læste. O! Gud! hvad læste jeg! jeg gav et høit Skrig, og sank ned ved Siden af Bordet.

Mit Skrig bragde Herr von Wiesenau af Sidekammeret. Brevet laae hos mig paa Jorden. Han saae at hans skrekkelige for mig dulgte Hemmelighed var forraadt.

Da jeg vaagnede befandt jeg mig paa min Seng. O! hvorfor skulde jeg dog igien vaagne? Hvorfor blev jeg ikke bestandig liggende i denne søde Følesløshed? Hvorfor døde jeg ikke?

Nu er mit Liv en vedvarende, bitter Død. Wiesenaus Trøst, hans Opmuntring til Haab, ikkee slaaer an hos et saa fynderrevet Hierte.

O! dette skrekkelige Brev fra den klagende Fader, hvad for Ting maae det endnu ikke inde-

holde? Jeg havde kun læst Begyndelsen deraf, og ingen Bønner kunde overtale den haarde Mand, Wiesenau, at bekiendtgiøre mig min Ulykke i sin ganske Vidde. — Alt, hvad De har læst, sagde han, er Formodninger, og intet andet end en bekymret Faders Formodninger, hvis ømme Kierlighed lader ham befrygte det værste. Herr Werner lever vist, og vi skulle igien see, igien omarme ham — Men Ak! det er Løvter, som han selv ikke troer, Trøst, som ikke finder Sted hos ham selv; ellers skulde jeg ikke see hans Øien bestandig vaade, ikke høre ham sukke saa dybt fra Hiertet.

O beste Fader! dersom De veed det, dersom De veed, hvor min elskte Werner er, o saa sig mig det! Er han død? — Nu, vist nok vilde det være forskrekkeligt for mig; men engang maae jeg jo dog faae det at vide, og hvorfor skal mit arme lidende Hierte saa længe bedrages med forgieves Haab, og endelig, ved det sidste Slag, alligevel blødde sig til Døde? Lad Deres faderlige Hierte bevæges ved en beklagelsesværdig Lidendes Jamren, og sig mig alt, hvad De veed, end ikke det

det skrekkeligste undtagen. Svar, det snareste muligt, Deres ulykkelige Datter ꝛc.

Hubert til Herr v. Wiesenau.

Alle mine ivrigste Bestræbelser, al min Udskikken, Søgen og Eiterspørgen er forgieves. Jeg opdager intet om den unge Herre, ikke det mindste. I Gaar var jeg hos Adelsmanden, i hvis Skov man har fundet den skudte Hest, hvorom den gamle Farder, allerede maae have skrevet Dem til. Det er rigtigt, Tieneren kiendte den, og besynderlig Sadeltøiet, der var hos Adelsmanden. Store Gud, hvad for en Ende maae den fortreffelige unge Mand have taget? Vi har paa det nøieste og omhyggeligste giennemsøgt den hele Skov, om vi maaske kunde faae noget Spor af Mordet at see; men deraf var der intet.

Han er sandelig ikke ved vor Armee, om han og endnu lever. Vore Spioner havde vist opspurt ham, og er han ved den fiendtlige; — ja kiere Gud!

Gud! dersom han da ikke melder sig selv, saa er det ikke muligt at faae ham ud.

Oberstvagtmesteren er i en bestandig, kiendelig Uroe. Hans Saar læges got; men det vilde dog gaae langt hurtigere, dersom denne fordømte Streg ikke var kommen imellem.

Hold De Familien ved got Mod. Der er dog altid endnu intet ganske sikkert Bevis paa, at den unge Mand er død og aldeles borte, og hvo veed, om ikke den kiere Gud, der jo allerede har gjort meget, som man heller ikke mere formodede, uformodentlig giver os ham igien. Var ikke Frue Oberstvagtmesterinden ogsaa borte i saa mange Aar; skulde være brændt, og hendes Datter med, og de leve jo dog, Gud ske Lov, endnu begge! Som sagt, Tab ikke Modet! Hubert lader det endnu ikke synke.

Pro-

Præsten Ulrik til Henriette.

Hvad skal jeg sige, min elskte, beklagelsesværdige Datter? Hvad skal jeg skrive til hendes Opmuntring? At vi græde med hende? Beklage hendes Ulykke med det meest deeltagende Hierte? o det veed hun jo desuden allerede. Jeg skal trøste? Ja kiere Gud! har vel og nogen givet bevoligende Trøst, der selv har behovet at trøstes?

Min Datter! min elskte Henriette! den Tilstand, hvori Du befinder Dig, er ganske vist bedrøvelig, og giver formedelst den frygtelig Uvished, hvori Du svæver, skrekkelige Udsigter; men beste Barn! staae vi ikke under et almægtigt og i høieste Grad got Væsens Bestyrelse, hvis Magt formaaer alt, og hvis faderlige Godhed vil alt, hvad der er got for os? Gaae engang med samlede Tanker tilbage til de forrige Dage, og undersøg, om Du ogsaa for Din Deel har Beviis derpaa. Ak! Du har det, min Henriette! Du har de meest overtydende, meest talende Beviser. Hvor mange Aar efter hinanden var Du et fader- og moderløst Barn? Hvor længe holdt Du Dig

for

for en i Verden henkastet Skabning, der ikke engang kiendte de Personer, der havde kastet den derind. Hvor ofte har jeg borttorret de Taare, Du derover har udøst, af Dine Kinder. Og nu, Henriette! hvor uforvenret, hvor aldeles imod Din Formodning, fandt Du Din Fader? Og hvad for en Fader? Kiereste Datter! hvem gjorde det? Hvem havde bevaret ham saa længe for Dig, og hvem førde ham saa beynderlig til Dig? —

Nu manglede Dig endnu Din Moder. Efter alle vores og Din Faders Mening var hun brændt og hverken Du, eller nogen af os kunde fornuftigviis haabe, at finde hende anderledes, end blant de Salige. Nu lever Du i hendes moderlige Arme. Var Du ikke selv en Fortabt, og blev Du ikke faderlig reddet? Endnu for kort siden, meldede Du mig Din elskte Faders Død, og see, han lever! Siig mig, min Datter, efter hvis Raad skede det alt, og hvem førde det saa herlig ud?

Og Du min Henriette! Du den erklærte Yndling af den himmelske Fader, Du kunde mangle

For-

Fortrolighed til hans Godhed efter alle disse Beviser derpaa? O, hans Haand rækker uendelig langt videre, end den skarpsindigste Vise, end den meest udbredte Forstand kan begribe! Haab paa ham, min Datter, med fuldkommen Undergivelse af Din Villie under hans, han kan og vil giøre det got.

Du vil, jeg skal skrive alt, hvad jeg veed om Din elskte Mand. Saa vidd da først: Der er endnu intet sikkert, vist Beviis paa, at vi virkelig aldeles har tabt ham. Det er ganske vist intet got Tegn at vi aldeles ingen Efterretning kunne faae fra ham; men han kan være i en Tilstand, og i Omstændigheder, der ikke tillade ham at skrive. Denne Tilstand kan omsider forandre sig, og da vil han igien komme til Syne, og vi skulle igien glæde os.

Forhaabninger? Ja, kiere Barn, alene Forhaabninger! Men, hvorfor vilde Du støde dem fra Dig, da de kunne holde Dig i Veiret? Du maae holde fast ved dem, indtil de blive Dig fuldkommen afskaarne. Imidlertid maae Du berede

Dig

Dig paa dette sidste haardeste Slag, og væbne Dig derimod med en Kristens Mod og med den Standhaftighed, en Skabning besidder, der kiender sin Afhængighed af sin vise og gode Skabers Villie; paa det at, om det omsider virkelig skulde følge, Du da ikke skal synke under Modløshed, og blive et Rov for Fortvivlelsen. Erindre Dig ofte, min Datter! de mange Velgierninger, Du har modtaget af Gud, og spørg Dig selv, om Du vorde knurre mod en saa velgiørende Fader, om han engang giorde noget, der ikke behagede Dig, men som dog vist hørde til den Rod af Foranstaltninger, der falde ud til Dit Beste, hvilket han meget vel kiender?

Endnu engang, min Datter! behold Mod og Tillid til Gud, den Mægtige, Stærke, og Høistgode, og intet i Verden maae betage Dig Din barnlige Hengivenhed til hans beste Villie. Din gamle Moder kysser Dig med moderlige Taarer, og vi ere begge ꝛc.

Amt-

Amtmand Werner til Herr von Wiesenau.

Nu er det sidste, frygteligste Slag skeet. Det har ulægelig saaret mit desuden allerede forgræmmede Hierte, og bragt mit gamle Hoved i Forvirring. I Forgaars har man fundet min ulykkelige Søns døde Legeme, omtrent en Mil fra det Sted, hvor Hesten laae. Og saa er da det sidste svage Glimt af Haab, om at faae ham igien, vinsiber udslettet. O! jeg har følet den, Sandheden af den Sætning; intet overgaaer en Faders Glæde, og med det meest blødende Faderhierte føler jeg, at intet overgaaer en Faders Sorg. Gud staae mig arme bekymrede Mand bi, og understøtte mig med sin Kraft, at jeg ikke falder i Fristelse, og mit modfaldne Hierte ikke ganske fortvivler.

Nu maae man underrette den beklagelsesværdige, ulykkelige Enke derom. Vel vil den retskaffne gamle Ulrik bestandig endnu ikke troe det, da det fundne døde Legeme allerede saaledes er gaaet i

Forraadnelse, at man hverken kan kiende Ansigt eller Klæder; thi han har ligget i et Morads; men det er kun desværre alt for vist, det er min myrdede Søns Legeme. Aldrig skal jeg see ham her igien, men vel med Hiertesorg fare ned til ham i Graven.

Hvor skiønt var ikke mit Forsæt, og hvor har jeg Ulykkelige ikke bedraget mig! Mine Forpagteraar ere snart forlobne. Jeg vilde da komme til Dem, og henleve den liden Rest af mine Aar i Ro og Fred hos Dem, og mine Børn. Hvilke Glæder lovede jeg mig! Forgiæves Haab! Nu vil jeg opsøge mig en Bolig under Jorden, og boe i Graven iblant de Døde; kun da alene er Fred og Rolighed at haabe for mig.

Jeg har ikke nylig faaet nogen Efterretning fra Oberstvagtmesteren. Gud bevare og staae den Retskafne bi, at han kan understytte sin Familie, at ikke ogsaa den, ligesom jeg, skal synke under Trøstesløshed ꝛc.

Herr

Herr von Wiesenau til Oberstvagtmester von Volkmar.

Af Huberts sidste Brev seer jeg, at Du, min dyrebareste Ven! bliver ved at bedre Dig. Det er dog en liden Trost for min pinte Siel, der ellers maatte synke under dens Byrder. Ak, beste Ven! i hvad for en Knibe befinder Din Wiesenau sig! hvor tungt bliver det for ham, at forstyrte Din Kolighed og arbeide imod Din Helbredelse! Alligevel befrygter han Dine Bebreidelser, hvis han ikke underretter Dig om det, her gaaer for sig. Dog, Du er jo en Mand, med et Soldaterhierte i Brystet, har lært at bære Lidelser, og vil ogsaa vide at bestride disse.

Efterretningerne om Dine dødelige Saar, og den aldeles falske Tidende fra K . . . . om Din derpaa fulgte Død, var for os alle, og især for Din Datters ømfølende Hierte, et meget dræbende Slag. Henriettes følende Siel blev derved saa angreben, og hendes Kræfter toge ved den bestandige Sorg saa meget af, at jeg allerede

den Gang maatte befrygte, at hendes fine Legems skulde bukke under for disse Lidelser. Imidlertid bortjog det Brev, hvori Hubert oversender vort Lægemiddel, min Bekymring. Henriette blev oplivet af nye Glæder, og omendskiønt der blev nogen Bleghed tilbage paa hendes ellers blomstrende Kinder; saa frygtede jeg dog ikke for noget videre.

Alting vilde, efter min grundede Formodning, være gaaet got, hvis det ulykkelige Tilfælde med den unge Herr Werner ikke var kommet til. Det Saar, hendes Hierte, der endnu ikke var kommet sig, derved har faaet paa nye, var saa smerteligt, og greb det alt for stærk an til, at det ikke skulde bukke under derfor. En Sygdom overfaldt den forgræmmede Udtærede, og tvang hende til Sengs.

Jeg har strax ladet Doktor Wigand, hvis Duelighed er Dig bekiendt, hente fra K = = = Han finder at hendes Legeme lider alene ved den Byrde, der ligger paa hendes Siel, og haaber mere af Adspredelse og Opmuntring end af Medicamenter — Jeg havde gierne, min allerkiereste Ven, for at skaane Dig, holdt denne bedrøvelige

lige Sag hemmelig for Dig; men jeg kiender Din Tænkemaade, og vilde ikke gierne udsætte mig for den Fare, at fortie noget for Dig, der er Dig saa vigtigt. Ungdom og Ungdoms-Kræfter lader haabe Overvindelse og Bedring, hvorom jeg i næste Brev hiertelig ønsker at kunne give Dig Efterretning.

Til Hubert (i Omslaget).

Indlagte Brev indholder Efterretningen om Oberstvagtmesterens Datters Svaghed. Overgiv ham det ikke, førend han har spurgt Lægen, om det er tilladeligt. Jeg har glemt at melde deri, at den gamle Gråber rolig er hensovet. Giv Oberstvagtmesteren det tilkiende, og lad mig snart vide, hvorledes det staaer til hos ham.

Den Keiserlige Oberstlieutenant v. Vogelsberg til Oberstvagtmester von Volkmar.

Jeg har havt den Lykke og Ære, at lære at kiende Dem i forrige Krig i Dresden. De havde den Godhed, den gang at bevise mig, i mit Fangenskab, en meget vigtig Understyttelse, i en farlig Sag. Nu glæder jeg mig over, at have Leilighed til, at kunne vise Dem, at denne temmelig lange Række af Aar ikke har udslettet Deres Venskabs Beviis af min Erindring, eller svækket min Længsel, efter at være taknemmelig.

Vi have her et ungt Menneske, som man har skikket fangen ind fra Forposterne, som Spion, da han ikke ved noget Pas har kunnet bevise sin Frihed. De ved, hvor strengt og uden Omstændigheder man pleier at handle i saadanne Tilfælde. Imidlertid har hans Lykke villet, at han bestandig er truffen for saadanne Mænd, der ikke vare haardhiertede nok til, at behandle ham, efter Lovene, og som har ladet sig bevæge ved hans

Ungdom

Ungdom og indtagende Skabning til at fæste mere Tro til hans Udsigende, end almindelig pleier at skee. Af denne Aarsag er han hidindtil holdet indsluttet.

I Gaar Aftes spisde jeg hos General von * * *, og erfarede her til min ikke liden Forundring, dette unge Menneske giver sig ud for en Svigerson af Oberstwagtmester von Volkmar — Deres Navn er meget bekient og i stor Agt hos os. — Ham kiender jeg meget nøie, svarede jeg. Sagen skal blive undersøgt. O gjør det, Herr Oberstlieutnant, raabde Generalen til mig. Det unge Menneske forekommer mig uskyldig. Jeg ønskede heller at være ham qvit, og er han af denne brave Husars Familie, skulde det glæde mig, at kunne bevise ham en Tieneste.

Følgende Morgen gik jeg til ham. Han gav mig paa min Begiering en vidtløftig Fortælling om alt, hvad der var vederfaret ham, siden han blev greben, og bekræftede, at han er Deres Svigerson. Da min Trusel med haard Straf, hvis han havde misbrugt saa brav en Mands Navn,

aldeles ikke skrekkede ham, jeg desuden fandt hans hele Fortælling saa sammenhængende og sandsynlig, besluttede jeg strax at give Dem Efterretning derom. Dette har jeg hermed giort, og beder Dem alene, at melde mig, om hans Udsigende har sin Rigtighed.

Det unge Menneske kalder sig Carl Werner, og vil være en Søn af en Amtsbetient i Schlesien. Hans Høide beløber sig omtrent til fem Fod og sex Tommer. Han har et stærkt og fyldigt Legeme, og hans Skabning er meget god og indtagende.

De vilde haste med Deres Svar, eller kunde han blive bragt til Prag, og Sagen derved blive vidtløftigere. Dersom han virkelig er Deres Svigersøn, vilde det giøre hans Befrielse lettere, om De lod et Brev følge med til General v. y. y.

Jeg har den Ære at være.

Oberst.

Oberstvagtmester von Volkmar til Oberstlieutenant von Vogelsberg.

Deres gode Erindring om vores tilforn i Dresden stiftede Venskab har foraarsaget mig en overordentlig Glæde, og det Beviis, De giver mig om dets Varighed og Styrke paa Deres Side, vil forpligte mig til en evig Forbindtlighed.

Den Tieneste, jeg den Gang havde den Lykke at bevise Dem, er saa liden og ubetydelig mod den Velgierning, hvormed De har beæret mig, at den neppe fortiener at erindres. De har befriet mit Hierte fra en meget nedtrykkende Byrde, og har, paa en velgiørende Maade, givet en Familie den Fred tilbage, den havde tabt. Hvorledes skal jeg være i Stand til, nogensinde at vederlægge saa stor en Velgierning?

Det unge Menneskes Udsigende, som De holder fangen hos sig, er fuldkommen sandfærdig og rigtig. Han er min Svigerson, en Amtmands Søn

i Schlesien, og sandelig ingen Spion. En Handtering, dette unge Menneske ikke kunde tænke paa uden Afskye. Jeg sætter min Ære og Reputation til Pandt paa dette mit Vidnesbyrd.

De vil gjøre Deres Godhed fuldkommen, om De beviser mig det Venskab, saasnart muligt, at sætte ham i Frihed, og derpaa sende ham til mig med sikre Pas. Efter Deres Raad følger Indlagde til Herr General v. . . ., som jeg ydmygst beder at overlevere ham.

Jeg igientager min forbindtligste Taksigelse, og har den Ære at være ꝛc.

Oberst.

Oberstlieutenant v. Vogelsberg til Overvagtmester v Volkmar.

Her oversender jeg Dem, i Overbringerens Person, Deres forlorne og igien fundne Søn. Den stakkels unge Mand har maattet udstaae meget, og det er mig en sand Glæde, at jeg endnu til rette Tid har kunnet redde denne Uskyldige, og bevilge saa værdig en Officier en Tienefte. Men jeg sætter nu en meget høi Pris paa denne Tieneste, som jeg ikke vil slaae noget af. De skal derfor lyksaliggiøre mig med Deres bestandige for mig dyrebare Venskab.

Denne fatale Omstændighed med dette unge Menneskes Fangenskab er et Beviis paa, hvilke forskrækkelige Desordres, aldeles imod Befalingsmandens udstadte Instrux, der kan gaae for sig ved store Armeer. Slige Kanallierier blive ofte lagte den hele Armee til Last, og man skrige dem ud for Barbarer, som de dog i Sierningen ikke ere. Men de fire Karle, som have giort det mordiske Anfald paa det unge Menneske, skal, om man kan

kan faae fat paa dem, alle andre til Exempel, undgielde det. Slige Spitsbuberier ere stik imod den høieste Befaling, efter hvilken enhver Reisende vel skal examineres og enhver Mistænkelig anholdes, men ingen hindres i sine tilladelige Forretninger, og endnu meget mindre fiendtlig begegnes.

Jeg ønsker Dem en hastig Helbredelse af Deres Saar, en vedvarende Sundhed, og skal altid være ꝛc.

Oberstvagtmester v. Volkmar til Herr v. Wiesenau.

Jeg sender Dig dette Brev med Johann, som har Ordre at gaae med Kurreerheste. Giv strax min stakkels syge Henriette den glædelige Efterretning, at hendes elskte Werner lever, er frisk, og her hos mig. Med det første vil han selv skrive udførlig.

E. S

E. S. Til ydermere Bekræftelse skriver jeg selv her dette. Jeg lever min elskte Jette! jeg lever og er frisk. Snart mere.

Carl Werner.

Carl Werner til sin Kone.

Det var en haard Tilstand, min elskte Henriette, jeg har udstaaet, en farlig, slem, og høist fortredelig Omstændighed, hvori jeg har befundet mig. Jeg vil her melde Dig, alting udførligt, i et langt Brev thi jeg vil ikke forlade mit Stakkels, gamle, syge Fader, som af Græmmelse næsten er udtæret, førend jeg seer ham ganske uden Fare.

Jeg anlangede, den 16de * * * Eftermiddag, hos min Fader, og gik følgende Morgen tilig med hans Rideheste videre. I * * *, maaske endnu een Miil fra Din Faders Opholdssted, lod jeg Johann, der blev overfaldet af en smertelig

Sygdom,

Sygdom, og som jeg ikke kunde opholde mig efter, blive tilbage, og med største Hast fortsatte min Reise.

Da Veiene her, som jeg ofte har reist af, for længe siden ere mig bekiendte, forlod jeg Landeveien, og fulgte en nærmere Fodsti, som efter et Qvarteers Tid førde mig i et tykt Krat, der var mig ganske vel bekiendt.

Jeg havde redet nogle hundrede Skridt deri, da der i Nærheden gik et Skud af. Med det samme gjorde min Hest saa heftigt et Sidespring, at jeg faldt af, og i samme Øieblik saae jeg den styrte til Jorden. Paa Øieblikket saae jeg mig overfalden af fire stærke Karle, der vare bevæbnede med Kugelbøsser og Sidegevær. De bandt mig Hænderne paa Ryggen, og ledede mig dybt ind i Krattet, hvor de paa nye faldt over mig, og plyndrede mig reent ud.

Jeg holdt disse Folk for Røvere, og kunde vel ikke have troet, at de vare Keiserlige Soldater. Siden efter erfarede jeg, at man kalder dem Skarpskytter.

skytter. Jeg kom lidt efter lidt til mig selv; og da jeg saae, at de ikke foretog sig noget imod mit Liv, og jeg ikke forstod et Ord af det, de talede; saa haabede jeg, at de snart vilde lade mig løs; men deri bedrog jeg mig. De blev en Tid lang paa det Sted, hvor de vare. Deres Bøsser vare bestandig opspendte, og jeg mærkede, at de lurede paa mere Rov. Lidt efter lidt indfandt der sig endnu fem andre, og nu gik det fremad. Jeg bad med vemodig Stemme og ydmyge Geberder, at de skulde løslade mig; Men det frugtede saa lidet, at de meget mere drev mig afsted ved at støde mig med Kolberne. Hvad jeg har lidt under disse Omstændigheder, og hvad for Besværligheder jeg har udstaaet paa den meest ubanede Vei, med Hænderne bundne paa Ryggen, det er ubeskriveligt. Alligevel torde jeg ikke blive et Skridt tilbage, dersom jeg ikke vilde føle nogle haarde Stød. De bleve bestandig i Skoven, og naar vi engang kom over en Slette, blev der mere krøbet end gaaet.

Endelig blev det Aften, og vi stødte paa forskiellige Keiserlige Husar- og Pandur-Poster, paa en af hvilke jeg første Gang hørde det forskrekkelige

Ord

Ord Spion. Nu vidste jeg, hvad jeg skulde være! og da saadanne Kreatures dedrsvelige Skiebne er mig bekiendt, overfalt der mig saadan en Angest, at jeg rystede over mit ganske Legeme, som i det heftigste Anstod af Feberen.

Vi blev paa en af disse Poster, og jeg blev bragt bunden for Officieren. Han talede mig haardt til; men i saa uforstaaelig Tydsk, at jeg neppe kunde forstaae, han vilde see mit Pas. Jeg greb i min Lomme; men den var saa aldeles tom, som der aldrig havde været noget i den. Da jeg ikke kom frem med noget, talede han med dem, der havde grebet mig, og efter deres Svar erklærede han mig uden Omstændigheder for en Spion, og talede om Ting, hvorover Haaret endnu reiser sig paa mit Hoved.

En forskrekkeligere Nat har jeg i mit Liv aldrig vaaget. Af de Folk der tiende mig til Vagt, blev jeg paa det groveste begegnet, og min Skiebne var næsten utaalelig. Om Morgenen skulde jeg bringes videre. Jeg var saa mat og kraftesløs at jeg neppe kunde reise mig. En gammel Husar,

Gud

Gud belønne ham derfor, den Gode! havde Medlidenhed med mig. Han skar et stort Stykke Brød af, overøsde det med Brændeviin, og stak mig det Mundfuldviis i Munden. Herved og ved en Slurk, som han heldede mig i Munden blev jeg kiendelig styrket. Han klappede mig derpaa medlidende paa Kinderne og gik bort. Jeg forstod ikke, hvad han sagde.

Jeg havde nu befindet mig, at min Brevtaske, hvori Passet laae, var bleven tilbage hos Johann. Jeg kunde forud see, at man ikke vilde troe mig. Jeg kunde altsaa ikke retfærdiggiøre mig med noget, og hvad maatte jeg nu ikke vente? O Gud! hvilke Forskrekkelser bestormede her mit Hierte! Jeg truedes med det grueligste, og var i en vedvarende Dødsangest.

* * * * * *

Gud være lovet, at jeg endnu til rette Tid til min arme, gamle Faders Vedligeholdelse igien er kommen for en Dag. Han holdt min Død

for afgiort, og hans var ikke langt borte. Han havde neppe beholdet saa mange Kræfter tilbage, at han kunde glæde sig over min Tilbagekomst. Nu kommer han sig lidt efter lidt. Det vilde være en Grusomhed, om jeg forlod ham; og da Du, allerkiereste Jette, veed, at jeg dog nu er i Sikkerhed; saa vil Du gierne tilgive mig, at jeg endnu en Tid lang bliver her.

Med Din kiere Fader bliver det alt bedre og bedre. Jeg har fundet ham langt bedre, end jeg havde troet. Hubert skriver ofte til mig, og hans Efterretninger ere alle gode.

Hvor gisr det mig ondt for den gamle ærlige Mand, Gråber! Jeg har erfaret hans Død af Hubert. Den gamle Knebelsbart græd, da han sagde mig det, og jeg maatte og gisre det. Gud vederqvæge hans gode Siel! — Nu vil jeg fare fort i min Fortælling.

Imod Middag kom vi til en Bye, der var fuld af Pandurer, Skarpskytter og Husarer. Den Officier, jeg blev bragt for, var en meget god og venlig

venlig Mand. Han talede temmelig got Tydsk. Jeg merkede, at han betragtede mig med Medlidenhed, og det syntes at gisre ham ret ont, at jeg havde intet Pas. Han spurde mig nsie ud, og sagde mig til Slutningen: Det vil ikke gaae Dig got, arme Dievel! Jeg maae sende Dig videre. Gud staae Dig bi! Til Beviis paa hans Medlidenhed lod han mig give lidet Spise og et Glas Brændeviin. Han maatte vel ikke sels have meget, den Gode!

Om Eftermiddagen blev jeg sluttet, lagt paa en Vogn, og bragt videre. Min endelige Skiebne fyldte mig med Angest, Frygt og den skrekkeligste Bekymring. Vi vare snart i = = = Her laae Infanteriet. Oberst v. = = = en retskaffen, brav Officier, forhørde mig. Jeg saae vel, han var en Menneskeven; men saa gierne han end vilde, kunde han dog ikke lade mig frie. Imidlertid meddelede han mig gode Raad, som jeg og siden efter til min store Nytte fulgde, og gav mig en Gylden.

Det kunde maaskee have været til min Fordeel, om jeg strit ud havde sagt det Forhold, jeg stod i til Din Fader; thi jeg har siden efter erfaret, hvor berømt han har giort sig ved sin Sabel, og hvor stor Ansees han staaer i, hos Fienden selv; Men jeg vilde just derfor ikke vove det; da jeg befrygtede, derved at formere Mistanken om mig, og giøre min slemme Sag endnu værre. Jeg beraabde mig kun bestandig paa min Uskyldighed, paa mit Navn, og paa min Fader, og bad, om jeg maatte skrive ham til, at de kunde erfare Sandheden af mit Udsigende, men det fandt man overalt for vidtløftigt.

Den menneskekierlige Oberst sendte mig videre, og nu kom jeg endelig til den Keiserlige Feldtleir. Da jeg betragtede denne som det Sted, hvor min Skiebne skulde afgiøres, formerede min Angest sig. Imidlertid gik det bedre, end jeg havde ventet. Jeg blev adskillige gange skarp forhort. Man lagde mig en Mængde unyttige Spørsmaale for, drog Følger og Slutninger af mine Svar, som jeg ikke tilstod, og tydelig igiendrev, og talde ofte med saa haarde Trusler,

at

at jeg ikke veed, hvorfra jeg i disse Omstændigheder fik den Frimodighed, man ved mit Forsvar forundrede sig over.

* * *
* *

Jeg har den store Fornøielse; at see min elskte Fader igien at komme sig ved min Opvartning og Pleie. I Dag har han meddelet mig en Beslutning, han har fattet, der har opfyldt mig med stor Glæde, og som og vist vil giøre Dig Fornøielse. Naar hans Forpagter Aar ere forløbne, hvis Ende ikke er langt borte; vil han leve hos og iblant os. O! min beste Jette! alle mine Ønsker ville da blive opfyldte, og jeg blive aldeles lykkelig!

Den kiere Gamle i * * * * besøger os ofte Fader Ulrik var næsten død af Glæde, da han erfarede min Redning. Den kiere gamle Mand græd ret hiertelig af Glæde, da han første Gang igien omarmede mig og hans Mund flød saaledes over af hiertelig Taksigelse til Gud for min Red-

ning, at vi alle maatte udøse Taare. Han har ladet mig læse Dine Breve. Hvor takker jeg Dig, kiereste, beste Kone! for de deri indeholdte Beviser paa Din ømme Kierlighed! Jeg vil anvende alle mine Kræfter paa, at giengielde Dig dem. — Lad mig nu gaae videre i min selsomme Historie.

Jeg fik at vide i Leiren, at den Kongelige Preussiske Armee havde forladt Böhmen, og saae denne giøre Anstalter til at omvexle Leiren med bequemmere Qvarterer. Min Skiebne blev endnu bestandig nafgiort, og det hedte, jeg skulde føres bort til Prag. Den Efterretning opvakde en gruelig Frygt hos mig, og nu besluttede jeg, ikke længer at fortie mit nær Slegtskab med Din Fader i det Haab, at dette Udsigende dog skulde formaae mine Dommere til, at giøre nærmere Eftersporsel. Man hørde det an, men man rystede med Hovedet derved, og betragtede det som et Forsøgsvende, jeg havde optænkt, for at faae min Dom opsat.

Den sidste Rat for min endelige lyksalige Befrielse, var den skrækkeligste. I samme

bekom

bekom jeg i mit Fængsel en Selskabsbroder, der var en virkelig overbeviist Spion. Det er mig alt for afskyeligt, at igientage den Snak, hvormed vore Vægtere underholdte, eller meget mere pinede os. Han og jeg vare, efter deres Mening, lige Forbrydere, og de dømde os altsaa og til lige Straf. Med bange Forventning saae jeg den kommende Dag imøde.

Klokken 8. om Morgenen traadde en Officier ind i Fængselet. Hvem af dem begge, spurgde han, heder Werner? Jeg meldede mig. Han betragtede mig et Øieblik. Jeg befandt hans Ansigt ædelt, og hans Miner gode. Begge indgav mig Fortrolighed. Jeg hører, sagde han endelig, at han giver sig ud for en nær Paarørende af den Preussiske Husar-Oberstwagtmester von Bolkmar. — Ja, det er jeg. Han er min Svigerfader. — Jeg kiender denne Herre ret got. Men hør engang: dersom han har lsiet, og misbrugt denne brave Officiers Navn; vil han derved befordre og forstørre sin Straf. — Dersom saa er, underkaster jeg mig endnu i Dag den haardeste Død Straf. De vil udrive en ulykkelig Uskyldig

af Elendighed, og gisre en ganske Familie lykkelig, dersom de beviser mig den Naade, at skrive til Oberstvagtmesteren. Han ligger i ⁘ af sine Saar. Jeg har der villet besøge ham, og han vil for min Skyld være meget bekymret. Finder de da, at mit Udsigende er falskt, saa kan de gisre med mig, hvad de vil.

Jeg gjorde ham denne Erklæring, med en Frimodighed, der behagede ham. Han talede meget got og nedladende med mig, og lovede, endnu i Dag at skrive til Oberstvagtmesteren.

Nu levede mit Haab op igien, og den forskrekkelige Uroe, der næsten havde martret mig til Døde, forlod mig. Imidlertid blev jeg i Fængselet, og var sluttet.

Følgende Eftermiddag kom en Officier, lod Kiederne tage af mig, talede meget venlig med mig, og førde mig til General von ⁘⁘⁘, for ved hans Telt blev jeg imodtaget af Oberstlieutenant von Vogelsberg, just den samme gode Officier, der i Gaar var hos mig. Han tog

min

min Haand, trykkede den og sagde: Deres Udsigende er rigtigt. Generalen vil nu strax erklære Dem fri. Jeg blev saa heftig betaget af en pludselig Glæde, at jeg ikke kunde svare ham. Jeg tumlede ved hans Haand frem for Generalen.

Det gior mig ondt, min kiere Søn, sagde denne til mig, at de saa længe har maattet befinde sig i saa fortredelige Omstændigheder; men vi kan ikke handle anderledes. Hvorfor har de og saa længe fortiet Deres Slægtskab med Herr von Volkmar? Denne Omstændighed vilde for længst siden have befriet Dem. Nu er De fuldkommen fri. Herr Oberstlieutenanten her vil sørge for, at De kommer strax til Oberstwagtmesteren. Forsikre De denne brave Officier om min Hviagtelse.

Da jeg under denne gode Tale havde samlet mig lidet, kunde jeg aflægge min Taksigelse. Jeg kyssede ham med Ærefrygt paa Haanden og Oberstlieutenanten førde mig bort.

Den retskafne, ædle Mand, denne hsiagtelsesværdige Menneskeven har jeg at takke for min Redning af en Fare, der truede mit Liv og min Ære. Hans Navn vil aldrig gaae mig af Glemme, og ingen Fremtid skal udslette den taknemmelige Erindring om hans store Velgierning af min Ihukommelse.

* * *
* *
*

Oberstlieutenant von Vogelsberg sendte mig med et Brev til Oberstvagtmesteren, under en Husarbedekning til en af vore Forposter. Trompeteren bragde mig over, og da nu intet meer var mig til Hinder, fortsatte jeg min Reise med saa stor Hilsærdighed, at jeg snart ankom hos vor kiere Fader.

Hans Glæde, over at see mig igien, var uudsigelig. Med hvilken faderlig Ømhed sluttede han mig i sine Arme! Jeg saae ham græde, den beste Fader, og min Bevægelse var saa stor, at jeg overstrømmede hans Bryst med Taare.

Den

Den gamle ærlige Hubert var og uden for sig selv af Glæde. Han har trykket min Haand, kysset og vædet den med Taare. Hvor skal jeg i Fremtiden stræbe, at forsøde den gamle Braves Liv! Vi ville omgaaes ham, som den gamle Fader, hvis Tab jeg hiertelig beklager. Min kiere Fader var allerede underrettet om min lykkelige Opdagelse og Befrielse. Ikke længe efter min Ankomst, kom der et ridende Bud for at hente mig af. Jeg fulgde strax bort med ham, og fandt den kiere Beklagesværdige i en Tilstand, der giennemborede mit Hierte. Græmmelse og Sorg havde udtæret ham. Hans Ansigt var blegt og indfalden, og hans Øien laae dybt i Hovedet. Han strakte sine skielvende Arme ud efter mig, kaldte mig sin Igiennopstandne af Døde, og sank af Afmagt i mine Arme. Hvor ulykkelig, kiereste Jette! skulde Din arme Carl have været, hvis denne heslige Begivenhed havde berøvet den beste Fader Livet! Gud være lovet, at jeg kom endnu tidlig nok tilbage, for at rive ham ud af Graven, som han var færdig at synke ned i. Nu er han, til min største Glæde, uden Fare, og da jeg seer hans Kræfter tage til, og hans Munterhed for-

mærer

merer sig; kan jeg med Grund haabe, efter faa Uger at see ham fuldkommen helbredet.

Her har Du altsaa, min Allerkiereste! min hele selsomme og kiedsommelige Historie. Jeg har udstaaet en forskrekkelig Angest og Nød, men dog lykkelig overstaaet den. Vist nok maae jeg undre mig over mig selv, at mine Kræfter formaaede at holde mig i Veiret; men Fader Ulrik siger: Et friskt ungt Menneske kan udholde forskrekkelig meget, og Guds kraftige Understyttelse maae heller ikke forglemmes. Han har vel ret, den kiere Gamle. Uden Guds Bistand havde jeg vel været forloren. Jeg vil prise ham derfor, mit hele Liv igiennem.

Jeg kysser Dig og Din kiere Moder med Ømhed, og er ꝛc. ꝛc.

Herr

Herr von Wiesenau til Oberst-vagtmester v. Volkmar.

Endnu til rette Tid, Gud være lovet! er Din sidste oversendte Billet kommen. Den har lykkelig udrevet Din elskte Henriette af Dødens Arme, hvori hun allerede befandt sig. Takket være den ærlige Johann, at han har havt god Villie nok til, af alle Kræfter at opfylde Din Befaling, om at haste. Jeg forundrer mig over den korte Tid, hvori han har giort denne Reise, og undrer ikke over, at han endnu tre Dage efter ikke er kommen sig.

Jeg kan nu glæde Dig med den behagelige Efterretning, at Din Datter er uden Fare. Ingen Læge skulde have været i Stand til at helbrede hende; thi hendes Sygdom rasede i det inderste af hendes Siel. Nu er denne helbredet, og Doktorens styrkende Midler hialp siden det svækkede Legeme, saa at det hele Menneske efter en kort Tid vil være i Stand og igien blomstre som forhen.

Din

Din Gemalinde, hvis Brev følger indlagt, befinder sig efter Omstændighederne vel. Visi nok har begge de skrekkelige Efterretninger opfyldt hende med unddgelig Bedrøvelse, og jeg befrygtede et Nederlag paa hendes desuden svage Legeme; men Gud har afværget det, og bevaret hende til Understyttelse for hendes syge Datter.

De have begge paalagt mig at forene mine Bønner med deres, for at formaae Dig, vor Elskte, til, at Du efter disse, anden gang, saa heftige Blessurer tager Din Afsked. Jeg har lovet dem det, og i Sandhed, det skulde ogsaa være mit Raad; men da jeg i dette Fald kiender Din aldeles besynderlige Tænkemaade, tør jeg ikke paastaae det, men overlader det til Dig, og Dit bedre Gotbefindende.

Henriette

Henriette til Carl Werner.

Efter saa mange sørgelige og mørke Dage, seer jeg dog endnu engang Solen skinne, og nyder dens rene opklarede Lys, og dens oplivende Varme. Ak, stakkels Carl! hvad har Du udstaaet! I hvilken Fare har Du svævet! Dit Brev har meer end engang kommet mig til at bæve; jeg har følet enhver Lidelse med Dig, og begrædt Dig med det meest deeltagende Hierte.

Ja, i Sandhed! jeg har Krigen at takke for meget, ret meget got; men den har sandelig heller ikke ladet mig mangle ondt. Den forrige berøvede mig Fader og Moder, og den nærværende gav mig dem tilbage; men den satte mig og i største Fare for, anden Gang at miste min kiere Fader, og min elskte Mand med. Ak! maatte det dog behage Gud, at høie de høie Magter til den gyldne Fred, og derved betage mig min Bekymring for den første.

Min

Min Moder og jeg, tillige med Herr von Wiesenau, har med vore Taare bedet ham, at han skulde tage sin Afsked, som han dog visi nu uden Bebreidelse og med Ære kunde gisre. Maaskee han lader sig overtale! Men Wiesenau siger: Han har kun lidet Haab dertil, hvis han bliver saaledes helbredet, at hans Saar ikke efterlader sig noget, i sidste Fald kunde det vel skee; men dette sidste Fald, hvem kan og ønske det? Gud forbyde det! Forøen Du ogsaa Dine Bønner med vore, og dersom Din Fader, og den retskafne Fader Ulrik ogsaa er paa vor Side; saa maaskee han lader sig overtale.

Siden den Dag, jeg erfarede Din lykkelige Opdagelse, har min Sygdom sat sig, og nu befinder jeg mig temmelig vel. Vist nok vilde jeg befinde mig langt bedre, dersom Du var hos mig; men jeg er ikke saa ubillig at forlange, at Du skulde forlade Din stakkels syge Fader, der har udstaaet saa meget for Din Skyld. Nei, min beste Carl, bliv hos den kiere retskafne Fader, til han igien ganske er kommen sig, og han selv siger, han nu kan miste Dig.

O min

O min Beste! lad ham for alting blive ved den Beslutning, at komme og boe hos os. Tænk Dig den søde henrykkende Glæde, der vil udgydes over os, naar vi glade saaledes kunne henleve vore Dage i saa værdige Fædres Selskab, og af deres Fornøielse øse Glæde ned over os.

Lev vel min beste Carl! Jeg er ꝛc. ꝛc.

Oberstwagtmester von Volkmar til Herr von Wiesenau.

Du vil tilgive mig, min beste Wilhelm! at jeg noget sildig og nu først besvarer Dit sidste Brev. For det første, havde jeg intet nødvendigt at skrive til Dig, for det andet, var jeg sysselsat med min Sqvadron, der har giort noget Tab, og i min Fraværelse var kommen noget i Uorden. Mit Befindende er just ikke det sletteste. Mine Saar ere lægte, undtagen det i Nakken, og nu tør jeg igien nyde kraftigere Næringsmidler, end tilforn, hvorved mine Kræfter tage daglig til. I tre til fire Uger troer Lægen ganske fast kunne forlade mig.

Jeg skal tage min Afskeed, min kiere Wilhelm? Du har vel just ikke ganske Uret, om Du raader mig dertil, og min Families Ønske er ikke ubilligt; men lad os endnu ikke tale derom. Jeg har de sikkerste og tilforladeligste Efterretninger, at adskillige fremmede Magter ville anvende alle deres Kræfter paa, at forlige og forsone de høie Krigende. Kong Friderik, der elsker Fred, byder vist stormodig Hænderne, og jeg veed, at man ved det Keiserlige Hof heller ønsker Fred end Krig.

Ved saadanne Omstændigheder kan det let skee, at Freden kommer i Stand i Vinter. Skeer det, saa kan intet hindre mig i at forlange min Afskeed. Jeg kan da undværes, og troer at have fortient Rolighed den øvrige Tid af mit Liv. Skeer det ikke; nu, saa vil jeg først see, i hvad for legemlige Omstændigheder jeg befinder mig; thi jeg har fast besluttet, at tiene Kongen og Fædrenelandet tro og redelig saa længe jeg kan, om det endog skulde forvaarsage nogen Besværlighed.

Jeg har ikke berørt denne Punkt i Brevet til min Kone; Du er saa god, at tilkiendegive

hende

hende mine Tanker, og det saaledes, at denne Sag ene og alene overlades til mig, og der i. Fremtiden ikke bliver tænkt mere derpaa.

Hvad den gamle Gråber hidindtil har nydt, kan blive henlagt til Hubert. Bliver der Fred, skal den gamle gode Sabel have sin Afskeed, og ede sit Brød i Ro. Han har viist mig mange nyttige Tienester, og jeg er ham Giengieldelse skyldig. Jeg er i øvrigt ꝛc.

Carl Werner til sin Kone.

Omendskiønt Fader Ulrik raadede mig fra, at bede Din kiere Fader, at han skulde tage sin Afskeed, da, som han sagde, dette maatte overlades til hans egen bedre Indsigt; har jeg dog fyldestgiort Din Villie. Det varede noget længe, førend jeg fik Svar, men i dette Svar var der ikke meldet et Ord om Sagen. Jeg slutter deraf, at han ikke vel har optaget denne Begiering, og tør altsaa ikke oftere tale derom.

Her begynder man nu stærkt at tale om Fred, og troværdige Folk sige, at dette Rygte ikke er ugrundet. Den Russisk Keiserlige Gesandt er ankommen til Breslau. Han skal have Fuldmagt til at slutte Fred; og da ogsaa andre høie Magter arbeide paa Forsoning, og Kongen ikke skal være utilbøielig dertil, saa kunde maaskee alle vores inderlige Ønske blive opfyldt. Hvilken Lykke vilde det være! Gud give det dog!

Min Fader er endelig ganske kommen sig, og har faaet sin hele Munterhed igien. Imidlertid har jeg dog paa nye Aarsag til at være bedrøvet. Den gamle redelige Fader Ulrik er bleven syg. Jeg besøgde ham i Gaar, og fandt ham vel meget rolig, men visse Omstændigheder behagede mig slet ikke, og i hans Alder er næsten hver Sygdom dødelig ꝛc. ꝛc.

Den

Den samme til den samme.

Jeg skriver Dig i Dag til med det meest bevægede Hierte, og med mine flydende Taare. Ak! beste Jette! Han er borte, den værdige, retskafne Gamle, vores tro, redelige Fader i = = = = og siden nogle Dage ere vi faderløse. Min Fader, der i ham har mistet sin gamle, værdige Ven, sin Raadgiver og Fører, begræder ham med de oprigtigste Taare. Og hans Menighed, hvor maae den have elsket ham, i hvert Huus græde Gamle og Unge, ligesom der var et Liig i hvert Huus. Ingen er meer at beklage, end den stakkels efterladte Moder; alligevel viser hun en beundringsværdig Rolighed, og trøster sig med det Haab, at hun snart skal følge ham.

Jeg har seet den elskværdige Gamle døe, og havt en af hans Hænder i mine, da hans fromme Siel svingede sig op til de Salige. O! disse Øieblikke vare mig lærerige, og skulle evig være det.

Det er rørende, kjereste Jette! udbrød jeg rørende, at see saa from en Mand, saa elsket en Gammel at dø. Han vidste sin Afskeds Time, og sagde os den med en Mine, der gav en tydelig Glæde tilkiende. Hans Samtaler med mig vare Opmuntringer til, bestandig at blive from og ydmyg, og hans Bønner opløftede ogsaa min Siel til Guddommens Trone. Endelig tog han Afsked med alle dem, der vare omkring ham, og meddelede dem sin faderlige Velsignelse. Tilsidst greb han min Haand, og trykte den sagte. Sig til min elskte Henriette, at jeg dør med Faderkjerlighed i Hjertet til hende, at jeg gaaer til vor Fader i Himmelen, og skal der bede for hende; at jeg meddeler hende min faderlige Velsignelse — Her flod mine Taare saa hyppige, at hans Haand blev vædet af dem.

De sidste af disse Ord talede han allerede afbrudt. Da han holdt op, syntes han at slumre, og vi skulde virkelig have troet det, hvis ikke den fuldkomne Dødsfarve havde udbredet sig over hans Ansigt. Han var borte, den Redelige, og hans Siel var ikke længer i ham! O,

Jette!

Jette! maatte vi engang dse, som denne Retfærdige.

I Eftermiddag have vi befordret hans jordiske Levninger til Hvile. O! det var et rørende Optrin! Alle Indvaanerne i Byen ledsagede ham grædende til Graven. De begræd deres tro Lærer og Fader. Han var vist begge Dele meer, end mange Præster ere det. Den gamle Præst fra ..., ogsaa en retskaffen, elskværdig gammel Mand, holdt Liigtalen over ham paa Graven. Min Siel var saa bevæget, at jeg sukkede lydeligt. Alle Omkringstaaende græd. Da Kisten endnu engang blev aabnet, kyssede jeg hans Haand, lod nogle Taare falde paa den, og lod dem begrave med ham.

Og saa have vi da mistet ham for denne Verden, den gode redelige Fader. Denne Tanke er mig uudsigelig sørgelig, og skulde nedtrykke mig, hvis han ikke havde lært mig at kiende en bedre Verden, hvori vi vist engang skal finde ham igien.

Min Faders Forsæt, at leve hos os, er ved dette Dødsfald blevet endnu mere bestyrket. Efter denne gamle redelige Vens Tab, er der nu intet meer, der holder ham her tilbage, og han ønsker Enden paa sine Forpagtnings Aar.

Jeg har i Dag meldet Din Fader hans gamle Vens Død. Han agtede ham overordentlig høit, kaldte ham sin Broder, og vil vist begræde hans Tab.

Lev vel, beste Jette! og lad Din Faders Død ikke for meget bedrøve Dig. Begræd den Redelige, han fortiener det, og lad det sikre Haab, engang at leve med ham igien i en bedre Verden, afstørre Dine Taare. ꝛc. ꝛc.

Oberst-

Oberstwagtmester von Bolsmar til Herr von Wiesenau.

Vil Du og være vred paa mig, min kiereste Wilhelm! fordi mit Svar bliver saa længe ude? Dog det gisr Du ikke; thi Du er overbeviist om, at hverken Efterladenhed eller Koldsindighed er Aarsag dertil. Saa mange Slags Embedsforretninger, hvis Besørgelse jeg ikke kan betroe andre, har ganske delet min Tid imellem sig, og giort det umuligt for mig, at beskieftige mig med Familie-Sager. Imidlertid er jeg dog ofte hos Eder, og mit Hierte er midt iblant Eder.

Jeg kan nu tilforladelig melde Dig, at der i Kabinetterne arbeides med stor Iver paa Freden. Lad ikke de krigeriske Efterretninger fra Oberschlesien, hvor det ganske vist gaaer skarp til, holde Dig fra at troe mig. Midt under denne frygtelige Allarm af Vaabnene vil den skiønne Fred avles, og vi skulle med Glæde helligholde dens Fødsel. Med det første vil Du faae at høre om en Vaabenstilstand, og da vil man træde

sammen, række hinanden Hænderne og forsones.

Jeg er nu fuldkommen helbredet, og har ingen videre Følelse af mine Saar, end nogen Stivhed i Nakken. For denne lykke har jeg næst Gud, den fortreffelige Saarlæges Dueligheb at takke, som Kiøbmand = = = har sendt mig fra Breslau. Den Mand har været længe hos mig, og har havt ret megen Besværlighed og Taalmodighed med mig. Saadan en Belgierning fortiende en ansselig Belønning. Jeg har givet ham en Anviisning til Kiøbmand = = = = paa hundrede og halvtredsindstyve Dukater. Saasnart jeg kan, vil jeg reise til Breslau, og giøre Regning med denne brave Mand, Du vil da sørge for, min kiere Wilhelm, at alle hans Fordringer paa det snareste kunne blive betalte

Omendskiønt mine Omstændigheder har meget forandret sig ved min Families lykkelige Opdagelse, og min Datters Giftermaal; saa bliver dog den Indretning, jeg giorde, da jeg endnu troede mig ganske ledig, uforandret.

Ingen

Ingen skal tabe noget ved min erholdte Lykke. Der bliver jo dog endnu Guds Velsignelse nok tilovers, der ved en god Husholdning kan formeres, og min Familie behøver ikke at frygte, at den skal lide Mangel. Gisr dette bekiendt for enhver paa mine Godser, der faaer Underholdning af mig, at ikke nogen skal blive bekymret, og frygte for Mangel i Fremtiden.

Nu veed jeg intet mere at tilføie. Alt, hvad der især angaaer min Kone og Datter, findes i Indlagte. Dersom der foregaaer Sager her af Vigtighed; skal jeg melde Dig det. Jeg er ꝛc. ꝛc.

Henriette

Henriette til Carl Werner.

Dit sidste Brev, hvori Du melder mig min elskte Faders uformodentlige Død, har nedsenket mig i den dybeste Bedrøvelse. Saa er han da borte, den dyrebare Gode! og jeg har ikke seet ham endnu engang, skulde ikke høre den sidste faderlige Velsignelse af hans Mund? Vel har han meddelet mig den, den kiere Fader; men at kysse ham med det sidste taknemmelige Afskedskys af hans Læber, havde været Beroligelse og Trøst for mig.

Vel har Du Ret til at ønske, beste Carl! at vi engang maae dø, som denne Retfærdige; men saa maae vi og leve, som han. I atten Aar har jeg havt den Lykke, at have hans fromme Vandel til Mynster. Ved hans tro, veiledende Haand henbragde jeg mine Børne- og Ungdomsaar. Han lærde mig tilig at kiende Dyden, viste mig den i dens yndigste Gestalt, og lærde mig at elske den. Han var en Fiende af Overtroe og Fordomme, og den Underretning, han gav mig

om

om Religionen, har virkelig giort mig lykkelig, og vil engang giøre mig endnu lykkeligere.

Ak! han var mig Alting i alle, den Elskværdige! Fader, Lærer, Ven, Raadgiver, Alt. Uendelig meget har jeg ham at takke for. Nu vil den Algode, som han saa from, saa redelig tiende, saa fyrig elskede, saa ganske fortrolig tilbad, tusindfold giengielde ham det.

Han er lykkelig, den Salige! Mine Taare bringe ham ikke igien til mig, og om de end kunde; torde jeg da ønske det? Han skulde for min Skyld igien forlade de Glædes Boliger, hans ganske Bestræbelse gik ud paa, som bestandig var det Maal, han tragtede efter? Nei, det vilde være egennyttigt og ubilligt! I mit taknemmelige barnlige Hierte skal han leve. Saa ofte jeg erindrer mig ham, og det vil skee ret ofte, skal enhver Erindring være mig en Drivefeder til, trolig at følge hans ypperlige Lærdomme; at jeg, naar jeg nu og engang dør, maa komme derhen, hvor han er, og bestandig leve hos ham.

Jeg

Jeg skal som et got Barn sørge for den nedtrykte, bedrøvede Enke. Saa længe min Fader elsker mig, og den Ærværdige lever, skal hun ikke mangle noget. Ak, kunde hun boe her hos mig, hvor vilde jeg da stræbe igien at betale en Deel af den Gield, jeg staaer i hos hende, thi ganske kan jeg aldrig. Men hun er for gammel, har ikke mere Kræfter nok til, at paatage sig saadan en Reise. Overgiv hende selv indlagte; besøg hende ofte, og understyt hende med Trøst.

Dine Efterretninger om Freden ere bekræftede af min Fader. Vi tør altsaa haabe den, den skiønne, ædle Fred. Maatte dog vort Haab snart, ret snart blive opfyldt. Den skal bære os gyldne Frugter, og vi ville nyde dem med Taknemmelighed imod ham, der gav os den.

Naar skal jeg igien omarme Dig, beste Carl! Din Fraværelse har nu allerede varet en halv Evighed. Din kiere Fader er kommen sig, og kan vel nu igien miste Dig; Skal jeg endnu længer forøges Dit for mig uundværlige Selskab? Jeg har en Nyhed, en ret behagelig Nyhed, tænker

jeg

jeg vel, at berette Dig; men den maa jeg ſige Dig mundtlig, ſige Dig med et Kys; ſkrive den kan og vil jeg ikke, ellers havde jeg for længſt ſiden kunnet det. Vil Du nu ſnart have den at vide? ſaa ſkynd Dig i mine Arme. Men jeg forbyder Dig at giette, Du maatte ellers treffe det, og derover ſkynde Dig mindre ꝛc.

Oberſtvagtmeſter von Volkmar til Herr von Wieſenau.

Gud være lovet, kiereſte Wilhelm! at jeg nu kan melde Dig mine Spaadommes lykkelige Opfyldelſe. Som jeg har ſkrevet, ſaa er det ſkeet. I Gaar blev Vaabenſtilſtanden bekiendtgiort ved begge Armeer, og nu leve vi i forønſket Rolighed. I Byen Teſchen i Oberſchleſien er aabnet en Freds-Congres; og da Hovedpunkterne, der foraarſagede Striden, allerede i Stilhed ere afgiorte imellem de høieſte Magter; ſaa kan vi tilforladelig haabe, at vi inden kort Tid blive lykſaliggiorte med en fuldkommen Fred. Alle Anſtalter ved Armeen,

i Hen-

i Henseende til Fornsdenheder i Fremtiden, undersøgte dette Haab. Leverancerne ere afsagde, og man see daglig Anstalter, der mere give tilkiende, at man skal rykke tilbage, end fremad. Imidlertid er der endnu ikke bekiendtgiort os noget af vore Monarker; men det gior intet til Sagen, og er dersuden ikke brugeligt ved vor Armee. Vi vide sielden, at vi skulle marschere, førend vi tiltræde Marschen, og den seierrige Friderik har ofte ført os i Bataille, uden at vi vidste det, førend vi saae Fienden for os. Ved Liegnitz, f. Ex. hvor vi i halvanden Time tilfegtede os den meest ærefulde Seier, fik vi ved Dagbrækningen ikke Fienden at see, førend han var os paa et Kanonskud nær. Ingen af os vidste, at vi skulde levere Bataille; men alting var paa sit Sted, ligesom enhver havde vidst det, og Seieren var tilfegtet, da vi troede, at det først vilde begynde ret at blive Dag. Lad Dig altsaa ikke ved noget muligt modsigende Rygte afholde fra at haabe det Beste. De Efterretninger jeg haver, ere af Mænd, hvis Udsigende jeg kan sætte Fortrolighed til.

Og

Og saa vil nu den lykkelige Dag ventelig ikke være langt borte, da jeg skal have den Fornøielse, igien at see, og igien at omarme Dig, min Ven, og min elskte Familie. Det er sandt, saa suart havde jeg ikke formodet det, og efter Omstændighederne var det h ller ikke at haabe; men desto behageligere er det mig, og ligeledes vil det være Dig og min Familie en Fornøielse. Gud bevare os ved Helbred saa længe, at vi med Glæde igien maae samles, og med Fornøielse blive hos hinanden.

Den unge Werner har giort mig et Forslag, der har foraarsaget mig stor Fornøielse. Hans retskaffene Fader vil, naar hans Forpagter Aar ere forbi, leve og boe hos os. Et lykkeligt Indfald af den kiere Gamle, han har mit hele Bifald. Vi ville da alle være hos hinanden, og Skylden vil alene være vores, om vi ikke ere saa lykkelige, som vi kunne være det. Efter mine Tanker ville de Kamre i den venstre Fløi af Slottet, som vende ud til Marken, og som tilforn min Fader efter min Moders Død beboede, være de bequemmeste og

mageliſte for ham. Eller veed Du en bedre Indretning for ham, saa er jeg og dermed fornøiet. Men Du vil glæde Dig over, at omgaaes ham. En langvarig Erfaring har giort ham til den dueligſte Landhuusholder, desuden er han ſnakſom, uden at pladdre, har læſt meget, og vel beholdet det, er overordentlig opkommt, og har, naar han er i god Lune, de lystigſte og leierligſte Indfald. Han vil forøge vort lidet Selſkab, og vi ville glæde os ved ham.

Men her i Schleſien har jeg lidt et ſtort Tab. Jeg har miſtet min gamle retſkaffene Ven, min Broder, min Henriettes Pleiefader. Af mit ganſke Hierte under jeg den kiere Gamle den ſtille Ro, og de himmelſke Glæder; men det gior mig dog ont, at jeg ikke endnu her i Verden paa nogen Maade kunde vederlægge ham de ſtore Velgierninger, han har viiſt imod min Datter. Nu, den alting belønnende Gud vil giøre det i mit Sted, og vil giøre det tuſende gange bedre, end jeg var i Stand til. Men ſaa længe den efterladte Enke lever, ſkal der blive ſørget for hende. Jeg har overdraget

Kisb

Kisbmand = = = = i Breslau, at udbetale hende maanedlig tyve Daler, og endnu desuden afhielpe alle hendes mulige Nødvendigheder uden Foresporsel. Jeg skulde gisre meer, men jeg veed, at hun ved hendes maadelige Levemaade, og hendes Nøisomhed, neppe vil behsve dette, og hun har jo ingen at samle til.

Herr von Wiesenau til Oberstvagtmester von Volkmar.

De forønskede Nyheder, Du i Dit sidste Brev har glædet os med, have foraarsaget en overordentlig Fornsielse. O dyrebare Volkmar! saa hast da i Din Gemals, Dine Børns, Din Vens udstrakte Arme! Med hvilken Længsel vente vi paa Dig, med hvilken Glæde ville vi modtage Dig!

I Gaar fik vi og vor kiere Fortabte tilbage. Gud være lovet at vi have ham! Han skal ikke slippe os igien af Hænderne. Da vi af hans

Brev vidste Dagen, han vilde komme, reisde vi ham i Gaar imøde til . . . . Han fandt os her ganske uformodentlig, og hans og vor Glæde var uudsigelig.

Hvilket et elskværdigt Par! Hvor ømme og rørende vare deres første Omfavnelser! hvor hængde hendes Øre ved hans Læber, da han siden efter fortalde om sine Begivenheder, om sin Fader, om den salige Ulrik, og om sin Reise.

Da den første heftige Glæde over den lykkelige Sammenkomst havde lagt sig, kastede han et nysgierrigt og skalkagtigt Øie til sin Henriette. Hun forstod ham, og klappede ham sagte paa Kinden; og da hendes Mine bekræftede hans Formodning, blev hans Hierte giennemstrømmet. Han sluttede sig med den inderligste Begierlighed i hendes Arme, og kyssede hende Tak. Lykkelige Volkmar! hvilke Glæder vente paa Dig!

Hvor glæder jeg mig over den gamle Werners Selskab, som jeg efter Din og hans Sons for-

fordeelagtige Beskrivelse allerede elsker. Han vil forsøge vor Fornøielse, saavel som vort Selskab, og vi ville stræbe, at gjøre ham hans Ulder behagelig, og Resten af hans Liv fornøielig.

Nu mangler os ingen til vor Lykke, uden Du. Men vi skulle jo og ommider faae Dig, og alle vore Ønsker skulle opfyldes.

Indlagte Breve ville underholde Dig længer og behageligere; Altsaa skier jeg endnu kun til, at jeg er ꝛc.

Frøken von Adelsberg til Henriette Werner.

Altsaa har De ham nu igien, min elskværdige Werner, den dyrebare Elskte, hvis befrygtede Tab kostede Dem saa mange Taare? O! imodtag min oprigtigste hiertteligste Lykønskning! Visselig, kiereste Veninde! med Rette udsæde De saa mange Taare over ham; thi Deres Tab havde været ubodeligt. Nu, da jeg kiender ham, kiender hans udvendige og indvendige Værd, kan det ikke længer komme mig fremmet for, at Deres Bedrøvelse saaledes slog Dem til Jorden. O hvor agter jeg mig lykkelig i Dem, i Deres kiere Moder, og i Deres fortreffelige Mand at have fundet, tre Venner saa aldeles efter mit Hierte! Deres berømte retskaffene Herr Fader kiender jeg alt for længe siden, og han og min Fader ere gamle meget gode Venner, og efter mit Ønske skulle begge vore Familier i Fremtiden kun være een, og Nærheden af Nabolauget lover os næsten en daglig Omgang. Hvor lykkeligt, dersom dette er Dem ligesaa behageligt, som mig.

Frue

Frue von Scharrfuß har anden gang til hendes største Harm havt en ganske forgieves Glæde. Hun er nu engang Deres affagte Fiende, og det var en Glæde for hendes menneskefiendtlige Hierte, at De omendskiønt De beholdt Deres Fader, dog havde mistet Deres Mand. Dog det er alt for ubehageligt, at tale videre herom. Denne Frue, der beskiemmer hendes Fødsel og Stand, ville vi ikke bekymre os mere om, end at vi have Medlidenhed med hende.

Just nu faaer min Fader Breve fra Armeen, fra sin Broder, Oberst von Adelsberg. Efter dem er Freden undertegnet, og Tropperne vente paa Ordre til Bortmarsch.

O beste Werner! om det var saa, hvor lykkeligt! men min Farbroder er en meget alvorlig og betænksom Mand. Vi have aldrig faaet falske Efterretninger fra ham. Og altsaa kunde vi troe det? Ja nu, saa har ingen mere Aarsag at glæde sig, end vi. De faae Deres elskærdige Fader igien, og vil altsaa ikke have mere at ønske. Og jeg, nu ja, De tænker vel, at jeg blot og

alene glæder mig for Deres Skyld? Nei, Beste! Jeg tager en egen stor Andeel deri, en større maaskee, end De tænker.

Jeg havde for længe siden gierne meddelet Dem den, mit Hiertes Hemmelighed, men jeg kunde ikke treffe saa den rette Leilighed dertil. Altsaa nu, kiære Werner! nu skal De faae den at vide. Her er den: Jeg venter med Armeen min Elsker.

Den elskværdige Ritmester von Florian, ved Deres Faders Regiment, var det allerede, da han endnu var Lieutenant. Men den gang kunde vi endnu ikke haabe nogen Forening, da hans Omstændigheder lode ham befrygte et afslaaende Svar af min Fader. Krigen, som er skadelig for saa mange, har været meget fordeelagtig for os. Afgangen har befordret ham til Sqvadron, som han endnu ikke saa snart torde haabe. Herved smigrer jeg mig, ere alle de Hindringer, der vare imellem os, fortsmte. Saasnart han kommer, vil han holde an om mig, og jeg

skal

skal ved og med ham være lykkelig. Mundtlig mere herom.

Lad os altsaa glæde os, min Kiere, over tvende Personers Tilbagekomst, hvis lykkelige Gienkomst skal være os saa vigtig, saa hvist behagelig. De vil lære at kiende ham, min elskte Ritmester, og jeg smigrer mig med det Haab, at mit Valg vil erholde Deres Bifald. Er det saa, og De vil giøre ham, ligesom mig, lykkelig ved Deres Venskab; skal jeg derfor evig være ꝛc.

Henriette Werner til Froken von Adelsberg.

Modtag, min kiereste Froken, min varmeste Hiertetakfigelse for Deres Lykønskning til min Forlornes lykkelige Tilbagekomst, og jeg kysser Dem med det erkiendtligste Hierte for det Bifald, De værdiger min Kiereste. Jeg veed, at De ikke smigrede mig med dette sidste; thi det er umuligt for Deres oprigtige, elskværdige Siel, hvor dyrebar, hvor uskatteerlig maae den altsaa være mig, da den kommer fra saa fiin, saa skarpseende en Kienderinde.

Altsaa Fred! ja, Fred, min elskværdige Veninde! Min Faders Breve, som vi fik i Dag, komme fuldkommen overeens med Deres Herr Farbroders. Hvilken prisværdig Velgierning af den Algode, o lad os uophørlig love ham derfor!

Tak! hiertelig Tak! min Beste! for den Fornøielse, den venskabelige Meddelelse af Deres kiere Hemmelighed har foraarsaget mig! Jeg

havd

havde troet, at min Glæde over den deilige Fred, ikke kunde forøges; men jeg har bedraget mig til min egen Glæde. O! Deres kiere Brev har giort mig ganske lykkelig! Hvor elskværdig maae den Mand være, som en Frøken von Adelsberg agter værdig til hendes fortreffelige Hierte! Lykkelige, uophørlig lykkelige maae de begge være, hvis jeg og skal være det. Mere og smmere taler jeg med Dem herom, naar jeg trykker Barm til Barm, og Mund til Mund, da skal mit bankende Hierte meddele Dem dets Følelser. ꝛc. ꝛc.

Øverst.

Oberstwagtmester von Wolkmar til Herr von Wiesenau.

Endelig, min beste Wilhelm! kan jeg med det gladeste Hierte meddele Dig den tilforladelige forønskede Efterretning, at Freden i Teschen fuldkommen er bragt i Rigtighed, undertegnet og beseglet. Jeg veed hvor behageligt, og glædeligt det vil være for Dig og min Familie, hvorfor jeg og ikke har opsat et Øieblik, at melde det. Alting hos os er marschfærdigt, og vi vente hver Time, Ordre til at marschere tilbage.

Jeg venter ikke flere Breve fra Dig og Mine; da de let kunde slaae mig Feil. Ved det første melder jeg Dig Dagen til vor Bortmarsch, og, efter Rimelighed, ogsaa til min Ankomst. Lev vel saa længe!

Den

Den samme til den samme.

Gud være lovet! vi ere paa Marschen, og jeg skriver Dig dette til fra . . . hvor vi holde Rastdag. Marsch- og Rastdage iberegnet kommer jeg den . . . . . med min Sqvadron til . . . . Himlen bevare os saa længe, og fremdeles! Der behøves ingen Forberedelser paa Slottet til min Modtagelse; jeg vender jo dog tilbage i mines Arme, og alting bliver, som det ellers var. Vil Du med min Familie være ved min Indmarsch i . . . . , skal det være mig en stor Fornøielse. Det øvrige maae være forbeholdet til vor mundtlige Samtale. &c.

Henriette

Henriette til Amtmand Werner.

I Deres Sons Fraværelse, der med Herr von Wiesenau er reist hen til et noget bortliggende af min Faders Godser, gior jeg mig i Dag selv den Fornsielse, at underholde mig med Dem, min ömmeste Fader, og denne Fornsielse, er saa meget desto større for mig, da jeg nyder den ved saa behagelig en Leilighed.

Hvor glædelig er den Efterretning, jeg i Dag kan give Dem! Vil De og nu kunne giette, hvad det er for een? Gives der endnu nogen glædeligere for mig Lykkelige, end denne: Vi have ham igien, vi have ham omsider igien, den beste, den ömmeste, den elskværdigste Mand og Fader!

Tillad mig den Glæde, at give Dem her en fuldstændig Beretning om hans lykkelige Ankomst. Mig vil det være en Fornsielse,

og

og hvorfor skulde jeg tvivle, om det ogsaa er Dem?

Da vi vidste Dagen til hans Indtarsch i ⁄ ⁄ ⁄; reisde vi samtlig den ⁄ ⁄ ⁄ ⁄ derhen. Om Eftermiddagen Klokken 2. saae vi af det tykke Støv, at Sqvadronen nærmede sig. Ak, min Fader! hvor hoppede mit Hierte den kommende Elskte imøde! Endelig forkyndede en skingrende Marsch, hvormed vi bleve hilsede, at han var i Nærværelsen, og — jeg saae ham i Spidsen af Sqvadronen.

De Bevægelser, der nu gik for sig i mit, efter ham smægtende, Hierte, kan jeg ikke beskrive Dem; men det kan jeg sige Dem, at det var mig tungt at blive staaende paa det Sted, jeg stod paa. Havde jeg fulgt den Tilbøielighed, der yttrede sig i mig, havde jeg ilet ham imøde, midt igiennem Hoben af det forsamlede Folk, lige for Sqvadronen, og havde da lykønsket ham med Glædestaare.

Endelig

Endelig var han hos os. Jeg hørde hans faderlige Røst, men Allarmen af det skrigende og lyksalende Folk var for stærk til, at jeg kunde forstaae hans Ord. Han førde Eskadronen hen for os, og alle, alle raabde os deres Hilsen til.

Hvad der strax i Begyndelsen noget formindskede min Glæde, var den kiereste Faders temmelig blege og indfaldne Ansigt. Men dette er vel endnu kun en Levning af hans Blessurer, og af den lange og besværlige Marsch. Vor Pleie og Opvartning, der visi skal være omhyggelig, vil og maae sætte alting i forrige Stand.

Saa snart han havde bragt alt det Nødvendige i Rigtighed, var han nu vores. Forskaan mig, beste Fader, for en Beskrivelse om vor første Sammenkomst. Jeg kan ikke. Desuden veed De jo, hvor vi alle elske ham, og hvor han elsker os. Tænk kun paa det rørende Optrin, da De første gang igien omarmede Deres elskte Søn, efterat De havde holdet

ham

ham for død og ganske forloren; og de vil da føle det, vi følede. Ach! vi havde jo og mistet ham, den dyrebare Fader, holdte ham jo og for død; og have ham nu igien.

Men den var dog rørende, denne Indmarsch rørende i alle Henseende. Indvaanerne i Byen stode sammen i en Hob, og ventede de Kommende, nogle stumme og med tydelig Længsel, andre med Larmen og Støien. Her stod en gammel Mand, støttende sig paa sin Stav, og ventede paa sin tilbagekommende Søn. Der saae en nedbøiet Moder sin Alders Glæde og Støtte imøde. Moderlige Taare fløde ned af hendes Øien, og forstak sig i de dybe Furer, hvormed den høie Alder havde giennempløiet hendes Ansigt. Hist og her midt i den tykkeste Hob stode undseelige Piger, hvis Hierter brusede deres skieggede Adonis imøde, som ved Bortmarschen tilsvor dem en evig Troskab. Da skreg engang igien en glad Dreng: Ach! min Fader! der er han Moder! vor Fader! Hans Søskende hørde det og raabde: Fader!

Fader! Den gamle Mars hørde det da og saae dem. Han smilede faderlig hen paa dem, og en Glædestaare randt i hans Knebelsbart. Og saa beskiæftigede sig, Forældre, Søskende, Paarørende og Venner, enhver paa sin Maade og efter sin Grad af Glæde, med at modtage de kiere Ankomne.

Under Sqvadronen selv mærkede jeg mange nye Ansigter, og savnede mange mig vel bekiendte gamle. Iblant andre feilede den retskaffne Wagtmester Treumann, just den brave Husar, der hialp at rive mig ud af den røverske Schrubbers Klør i . . . . Den Stakkel! han er skudt og sover i Böhmen. Men den unge modige Blitzer hilsede mig med Frydeskrig. Hans, med en lang Sabelskramme tegnede, Ansigt er blevet brunt af Solen og Luften og den Knebelsbart, han den gang længdes saa meget efter, er og kommen lidet frem. Nu troer han sig allerede at være en gammel forsøgt Husar.

Nappe

Neppe var den gamle ærlige Hubert færdig med sine Forretninger, førend han var hos os. Det gamle gode Hierte, hvor sprang det os imøde. Han har grædt af Glæde, som et Barn, kysset og trykket Hænderne paa mig og Deres Søn næsten i Stykker, og ladet saa mange hede Taare ligge paa dem. I Fremtiden er han vores gamle Gråber, i hvis Sted han træder; thi min Fader giver ham sin Afskeed og tager den Redelige til sig.

Om Aftenen Kl. 9. kom vi med den Elskværdige til Byen og paa Slottet. Hans Underdanere modtoge ham med Frydeskrig, og alle Domestiqverne bød ham med Glæde velkommen. Siden disse Dage leve vi som Salige i Himmelen. Gud bevare os ham, den Beste! saa vil enhver nye Dag fremskinne for os med nye Glæde.

Men endnu er vor lykkelige Cirkel ikke sluttet. Endnu mangler der os en værdig Person til vor fuldkomne Lykke. Hvem kunde det

være andre, end Dem, min høiagtelsesværdige Fader? O bliv endelig ved Deres fattede Beslutning, og iil vore Omarmelser imøde! Da, da skulle vi alle, mine Forældre og vi, Deres ømme Børn, see alle vore inderlige Ønsker opnaaede, og alle vore Forhaabninger opfyldte. Guds Godhed bevare Dem saa længe, og styrke Dem i Deres Alder, hvilken vi da skulle stræbe at gjøre ligesaa fornøielig, som tilforn Deres munterste Ungdom.

Lev vel!

